

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 100

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera Sessió Plenària núm. 45

Tercera reunió
tinguda el dia 24 de maig de 1982

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart i mig de dotze del migdia.

*El M. H. Sr. President anuncia la retirada de les **esmenes núms. 215 i 217** del text del Dictamen (p. 2946).*

*Per defensar les **esmenes núms. 218 i 223** del text del Dictamen, intervé la Diputada I. Sra. Calzada, del G.p. del PSUC (p. 2947).*

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat H. Sr. Pi-Sunyer, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2947).

*Es passen a votació les **esmenes núms. 218 i 223**, que són rebutjades per 41 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2947).*

*El Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC, anuncia la retirada de les **esmenes núms. 220 i 221** (p. 2947).*

*Per defensar les **esmenes núms. 222 i 224**, pren la paraula el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 2947).*

Per a un torn en contra pren la paraula el Diputat H. Sr. Pi-Sunyer (p. 2949).

*Es passen a votació les **esmenes núms. 222 i 224**, que són rebutjades per 47 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2949).*

*El Diputat I. Sr. Ribó anuncia la retirada de l'**esmena núm. 228** del text del Dictamen (p. 2949).*

*El Diputat I. Sr. Planellas, del G.p. del PSUC, anuncia la retirada de l'**esmena núm. 235** i tot seguit pren la paraula per defensar conjuntament les **esmenes núms. 229, 230, 231, 232, 236, 237 i 238** del text del Dictamen (p. 2949).*

Per a un torn en contra, intervé el Diputat H. Sr. Pi-Sunyer (p. 2950).

*Es passen a votació les **esmenes suara esmentades**, que són rebutjades per 42 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2951).*

Per a una qüestió d'ordre, pren la paraula el Diputat I. Sr. Santiburcio, del G. Socialista (p. 2951).

*El Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista, defensa conjuntament les **esmenes núms. 240, 252 i 255** del text del Dictamen (p. 2951).*

Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2952).

*Es passen a votació les **esmenes núms. 240, 252 i 255**, que són rebutjades per 43 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2952).*

Per a una qüestió d'ordre, pren la paraula el Diputat I. Sr. Clotas (p. 2953).

*El M. H. Sr. President fa avinent als il·lustres senyors Diputats que les **esmenes núms. 241, 246, 253, 254, 259, 260, 261, 262, 263, 265, 266, 267, 268, 269, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287 i 288** del text del Dictamen han*

estat retirades (p. 2953).

Per defensar les **esmenes núms. 242, 277, 289, 291, 293, 298 i 301** del text del Dictamen, pren la paraula el Diputat I. Sr. Clotas (p. 2953).

Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Escudé (p. 2954).

Es passen a votació les **esmenes** suara esmentades, que són rebutjades per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2955).

Per a una qüestió d'ordre, intervé el Diputat I. Sr. Escudé (p. 2955), el qual tot seguit fa avinent la retirada dels **vots particulars núms. 5 i 6** de Convergència i Unió — **números d'ordre 244 i 245** del text del Dictamen (p. 2955).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC, anuncia la retirada de les **esmenes núms. 247, 248 i 249** (p. 2955).

Per defensar les **esmenes núms. 257, 672 i 673** del text del Dictamen, intervé el Diputat I. Sr. Folch, del G.p. del PSUC (p. 2955).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escudé (p. 2956).

Es passen a votació les susdites **esmenes**, que són rebutjades per 39 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2957).

Per defensar l'**esmena núm. 258** del text del Dictamen, intervé el Diputat I. Sr. Folch (p. 2957).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2957).

Es passa a votació l'**esmena núm. 258**, que és rebutjada per 40 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2957).

Atès que les **esmenes núms. 267 i 270** del text del Dictamen han estat retirades, el M. H. Sr. President proposa que es passi a tractar de l'**esmena núm. 278** (p. 2957). El Diputat I. Sr. Clotas, però, fa avinent que aquesta ha estat defensada darrerament (p. 2957).

Per defensar les **esmenes núms. 290, 292 i 624** pren la paraula el Diputat I. Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 2957).

Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2957).

Es passen a votació les **esmenes núms. 290, 292 i 624**, que són rebutjades per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2958).

Per defensar el **vot particular núm. 4** del G.p. del PSUC — **núm. d'ordre 294** del text del Dictamen— intervé el Diputat I. Sr. Folch (p. 2958).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escudé (p. 2958).

Es passa a votació el **vot particular núm. 4**, que és rebutjat per 20 vots a favor, 60 en contra i 26 abstencions (p. 2958).

Per defensar l'**esmena núm. 296** del text del Dictamen, intervé la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 2958).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escudé (p. 2959).

Per a una qüestió d'ordre, intervé la Diputada I. Sra. Mata (p. 2960), arran de la qual prenen la paraula el M. H. Sr. President (p. 2960) i el Diputat I. Sr. Escudé (p. 2960). Finalment, la Diputada I. Sra. Mata fa avinent que el seu Grup retira l'**esmena núm. 296** (p. 2960).

Per defensar els **vots particulars núms. 7 i 8** del G.p. de Convergència i Unió — **números d'ordre 297 i 300** del text del Dictamen— pren la paraula el Diputat I. Sr. Escudé (p. 2960).

Atès que no hi ha cap torn en contra als **vots núms. 7 i 8**, hom passa a fer-ne la votació, i són aprovats per la unanimitat dels presents (p. 2960).

Per defensar l'**esmena núm. 304** del text del Dictamen, intervé el Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista (p. 2960), i per a un torn en contra ho fa el Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2961).

El Diputat I. Sr. Clotas anuncia la retirada de l'**esmena núm. 304** (p. 2961) i el Diputat I. Sr. Escudé intervé tot seguit per a una qüestió d'ordre (p. 2961). L'H. Sr. President li respon (p. 2961).

El Diputat I. Sr. Pedrós sotmet a la consideració de la Cambra una **esmena transaccional** entre la **núm. 305** i la **núm. 514** (p. 2962).

El Diputat I. Sr. Lorca, del G. p. de Centristes, pren la paraula per defensar l'**esmena** al·ludida (p. 2962).

Atès que no hi ha cap torn en contra, es passa a votació la suara esmentada **esmena**, que és aprovada per 61 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions (p. 2962).

Per defensar el **vot particular núm. 2** — **número d'ordre 306** del text del Dictamen— intervé el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 2963).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escudé, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2963).

Es passa a votació el **vot particular núm. 2**, que és rebutjat per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2963).

La sessió se suspèn a les dues i tres minuts del migdia i es reprèn a un quart i set minuts de sis de la tarda.

Per defensar l'**esmena núm. 307**, pren la paraula el Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 2964).

Per a una qüestió d'ordre, intervé l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2966), a la qual respon el Diputat H. Sr. Espasa (p. 2966).

Per a una qüestió d'ordre, pren també la paraula el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2966).

Atès que, d'acord amb el Reglament, en qualsevol moment d'un debat, els H. Srs. Consellers poden intervenir, pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2966).

Per a una qüestió d'ordre, intervé el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2968).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2968).

Atès que, també d'acord amb el Reglament, pot tornar a intervenir el Diputat defensor d'una esmena per un temps breu, pren la paraula l'H. Sr. Espasa per anunciar la retirada de l'**esmena núm. 307**, així com de les **núms. 325 i 327** (p. 2968).

Per defensar l'**esmena núm. 340** d'acord amb la numeració del Dictamen, torna a intervenir el Diputat H. Sr. Espasa (p. 2970).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escoda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2970).

Es passa a votació l'**esmena núm. 340**, la qual és rebutjada per 13 vots a favor, 54 en contra i 24 abstencions (p. 2970).

Es fa avinent que l'**esmena núm. 341** del text del Dictamen, ha estat retirada (p. 2970).

Per defensar l'**esmena núm. 354** del text del Dictamen, pren la paraula la Diputada I. Sra. Calzada, del G. p. del PSUC (p. 2970).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escoda (p. 2971).

Es passa a votació l'**esmena núm. 345**, que és rebutjada per 39 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2971).

Per defensar l'**esmena núm. 355**, torna a intervenir la Diputada I. Sra. Calzada (p. 2971).

Per a una qüestió d'ordre, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escoda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2971).

Es passa a votació l'**esmena núm. 355**, que és rebutjada per 37 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2971).

El Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC, anuncia la retirada de les **esmenes núms. 356, 362 i 364** (p. 2972).

Per defensar les **esmenes núms. 337, 338, 339, 344, 386 i 387**, pren la paraula la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista (p. 2972).

Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Escoda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2973).

Es passen a votació les susdites **esmenes**, les quals són rebutjades per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2973).

Per defensar l'**esmena núm. 361**, pren la paraula la Diputada I. Sra. Mata (p. 2973).

El M. H. Sr. President fa avinent als I. Srs. Diputats que es troben a la tribuna d'invitats l'Excm. Sr. Isaac Aja Muela, President de l'Assemblea Regional de Cantàbria, i l'Il·lm. Sr. José Ramón Sáinz Fernández, Conseller Adjunt a la Presidència de la Junta de Cantàbria, als quals adreça, en nom de la Cambra, la més cordial salutació (p. 2974).

Per a un torn en contra de l'**esmena núm. 361**, intervé el Diputat I. Sr. Escoda (p. 2974) i tot seguit se'n fa la votació. Es rebutja per 43 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2974).

Atès que les **esmenes núms. 376, 377, 378, 379 i 380** han estat retirades, es passa a l'**esmena núm. 381**, per a la defensa de la qual intervé el Diputat I. Sr. García, del G. Socialista (p. 2974).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Escoda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2974).

Es passa a votació l'**esmena núm. 381**, que és rebutjada per 44 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 2974).

Per defensar l'**esmena núm. 382**, pren la paraula el Diputat H. Sr. Espasa (p. 2975).

Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Escoda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2975).

Es passa a votació l'**esmena núm. 382**, que és rebutjada per 42 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2975).

La Diputada I. Sra. Calzada, en nom del G. p. del PSUC, anuncia la retirada de l'**esmena núm. 383** (p. 2900) i el Diputat H. Sr. Espasa la de les **esmenes núms. 384, 385 i 392** (p. 2975).

El Diputat I. Sr. Martín i Toval intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2976).

Per defensar l'**esmena núm. 393**, pren la paraula el Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 2976) i el Diputat I. Sr. Escoda, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a un torn en contra (p. 2976).

L'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social pren la paraula (p. 2977).

El Diputat H. Sr. Espasa anuncia la retirada de l'**esmena núm. 393** (p. 2977).

Per defensar l'**esmena núm. 394**, pren la paraula el Diputat H. Sr. Espasa, en nom del G. p. del PSUC (p. 2977) i per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Escoda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2978). Tot seguit, el Diputat H. Sr. Espasa anuncia la retirada de l'**esmena núm. 394** (p. 2978).

El Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista, intervé per anunciar la retirada de l'**esmena núm. 430** (p. 2978) i, per defensar la **núm. 431**, pren la paraula el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 2979).

Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2980).

Es passa a votació l'**esmena núm. 431**, que és rebutjada per 20 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions (p. 2980).

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de l'**esmena núm. 432** (p. 2980) i, per defensar les **núms. 433 i 435**, pren la paraula el Diputat I. Sr. Medir, del G. p. del PSUC (p. 2980).

Per a un torn en contra d'ambdues esmenes, pren la paraula el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2981).

Es passen a votació les **esmenes núms. 433 i 435**, que són rebutjades per 42 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2982).

El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, anuncia la retirada de l'**esmena núm. 434** (p. 2982), el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, la de l'**esmena núm. 440**, i el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, la de la **núm. 444** (p. 2982).

El Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista, pren la paraula per defensar les **esmenes núms. 445 i 446** (p. 2982).

Per a una qüestió d'ordre, intervé el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2982).

Per defensar l'**esmena núm. 447** pren la paraula el Diputat I. Sr. Simó, del G. Socialista (p. 2983).

El Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a un torn en contra de l'**esmena núm. 447**, que tot seguit es passa a votació, i es rebutja per 41 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2983).

El Diputat I. Sr. Ribó pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 2983).

Per defensar l'**esmena núm. 448**, intervé el Diputat I. Sr. Borja, del G. p. del PSUC (p. 2983).

L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques pren la paraula (p. 2984).

Per a un torn en contra de les **esmenes núms. 445, 446 i 448**, intervé el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2984).

El M. H. Sr. President anuncia la votació de les **esmenes núms. 445 i 446** (p. 2984).

Per a una qüestió d'ordre, intervé el Diputat I. Sr. Ribó (p. 2984), que el M. H. Sr. President respon (p. 2984).

La votació de les **esmenes núms. 445 i 446** dona, com a resultat, el rebuig per 46 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 2985).

El M. H. Sr. President anuncia la votació de l'**esmena núm. 448** (p. 2985).

El Diputat I. Sr. Ribó intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2985), que el M. H. Sr. President respon (p. 2985).

Es passa a votació l'**esmena núm. 448**, que és rebutjada per 46 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 2985).

Per defensar les **esmenes núms. 449, 450 i 451**, intervé el Diputat I. Sr. Amestoy, del G. p. del PSUC (p. 2985).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2986).
 Es passen a votació les **esmenes núms. 449, 450 i 451**, que són rebutjades per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2987).
 El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, anuncia la retirada de les **esmenes núms. 442, 457, 462 i 465** (p. 2987).
 El Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, anuncia la retirada de l'**esmena núm. 461** (p. 2987).
 Per defensar l'**esmena núm. 468** pren la paraula el Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 2987).
 Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2987).
 Es passa a votació l'**esmena núm. 468**, que és rebutjada per 40 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 2988).
 El Diputat I. Sr. Vives pren la paraula per anunciar la retirada de l'**esmena núm. 469** (p. 2988).
 Per defensar l'**esmena núm. 473**, intervé el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 2988).
 Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2990).
 Es passa a votació l'**esmena núm. 473**, que és rebutjada per 41 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2990).
 El Diputat I. Sr. Borja, del G. p. del PSUC, intervé per defensar l'**esmena núm. 478** i comunicar que el seu Grup retira el **vot particular núm. 6** (p. 2990).
 El Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per a un torn en contra (p. 2991).
 Es passa a votació l'**esmena núm. 478**, que és rebutjada per 43 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2991).
 Pren la paraula el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2991), per defensar l'**esmena núm. 480**.
 Per defensar l'**esmena núm. 480**, intervé el Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 2991), i per defensar la **núm. 481** pren la paraula el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 2994).
 Per al torn en contra de les **esmenes núms. 478 i 480** intervé el Diputat I. Sr. Casals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2995).
 Pren la paraula l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2998).
 Per a una qüestió d'ordre pren la paraula el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2998).
 Per un minut i mig, tornen a intervenir els Diputats I. Srs. Ayguadé, del G. Socialista (p. 2998), i Vives, del G. p. del PSUC (p. 2999).
 Per a una qüestió d'ordre intervé el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2990).
 Es passen a votació les **esmenes núms. 480 i 481**, que són rebutjades per 39 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2999).
 Se suspèn la sessió a les deu i un minut del vespre.
Rectificacions per error tipogràfic. Rectificació al DSPC núm. 99 (p. 2999).

Es reprèn la sessió a un quart i mig de dotze del migdia. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i l'Oidor de Comptes, Sr. Portabella. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable President de la Generalitat i els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia, Finances i Pressupost, d'Ensenyament, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Comerç i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Continuem amb l'Estat de Despeses de la Llei de Pressupost.

Pertoca ara a l'esmena número 126 del text del Dictamen... No, l'esmena número 215 del text del Dictamen, que és la 126 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a defensar-la, té la paraula ... Com? La retiren? L'esmena és retirada.

Segueix ara l'esmena número 217, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. També és retirada. A continuació la 218, també del mateix Grup, esmena número 144.

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant): La senyora Teresa Eulàlia Calzada.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula, per a defensar-la, la senyora Teresa Eulàlia Calzada.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, defensaré alhora la 218, que correspon a la nostra 144, i la 223, que correspon a la nostra 140.

Aquestes dues esmenes són dues esmenes d'alça que nosaltres presentem, i estan vinculades amb els temes que vam defensar globalment a la sessió última sobre la necessitat d'incrementar els mitjans de caràcter didàctic als centres d'EGB, i també d'incrementar els ajuts a aquests centres per al seu funcionament.

Aquestes esmenes, en el seu conjunt, són un augment de 10 milions i la importància, a més de la importància que tenen aquests augments per a material específic de dedicació als centres, està relacionada amb una baixa que nosaltres fem a la partida del Capítol IV, del concepte 474, sobre una partida que hi ha de 10 milions destinada a l'Institut Nacional de Batxillerat a distància.

A nosaltres ens va sorprendre aquesta partida per dues raons. La primera perquè, segons la nostra informació —i, així mateix, ens ho havia dit el Molt Honorable senyor Conseller en una pregunta que jo mateixa li vaig formular sobre l'Institut Nacional de Batxillerat a Distància i sobre quin era el seu estat quant a transferències, que el senyor Conseller em va respondre i que va ésser publicada aquesta resposta en el *Butlletí Oficial del Parlament*, número 60, ens deia en aquell moment que l'Institut Nacional de Batxillerat a Distància no estava transferit, no estava transferit perquè hi havia notícies confuses i, realment, abans de demanar aquesta transferència volien conèixer quin era l'estat d'aquest Institut Nacional de Batxillerat a Distància, que, de tota manera, veia la necessitat de tenir aquesta transferència —jo penso que no és una qüestió de necessitat, sinó una qüestió de compliment de l'Estatut— i que, de tota manera, aquesta transferència estaria al primer punt de l'ordre del dia de l'acord de la Comissió Mixta.

Que nosaltres en tinguem informació, avui, el mes de maig, no hi ha encara aquesta transferència, segons la nostra informació; ho desconeixem, no ha sortit al *Diari Oficial de la Generalitat* i, en canvi, els pressupostos ens surten amb una partida de 10 milions. Desconeixem per què aquesta partida de 10 milions a un organisme no transferit. Hi havia un error tècnic, que ens van dir al moment de la discussió en Comissió, que era que aquests 10 milions eren considerats com a crèdits transferits. Al final ens van dir que no, que no eren crèdits transferits, sinó que eren crèdits del mateix pressupost del Departament. Ens van explicar al moment que ens van informar que aquests 10 milions anaven destinats al pagament d'unes despeses que ens va semblar que eren a personal. A nosaltres ens estranya moltíssim que es pugui fer una despesa complementària per a uns funcionaris que estan en un organisme no transferit. La informació que ens van donar va ésser, des del nostre punt de vista, absolutament deficitària, i, tenint en compte que aquest organisme no ha estat transferit, tenint en compte que a aquest organisme es destinen 10 milions de pessetes, i tenint en compte, a nosaltres aquests 10 milions de pessetes, per totes aquestes raons, els havíem incrementat en partides destinades a material didàctic i a funcionament dels centres, i tenint en compte també la insuficiència d'aquestes partides que té el pressupost, aquest any, de la Generalitat, per això nosaltres presentem aquesta esmena, demanem la seva votació, i, si pot ser, la seva aprovació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Pi-Sunyer.

El Sr. PI-SUNYER: Sí, senyor President, com es va explicar a la Comissió, el problema de l'Institut Nacional d'Educació a Distància és precisament que no ha estat transferit, i com que no ha estat transferit, no hi ha hagut, per tant, el moviment de... Em sembla que han passat els crèdits corresponents. De tota manera, però, hi ha el problema que nosaltres havíem de... Els crèdits no han estat transferits, l'Institut ha estat transferit, però els crèdits no han estat transferits. Llavors hi havia el problema que s'havia de pagar als professors el que se'ls estava pagant abans, que eren professors d'Institut, que cobraven, per tant, complements com a professors d'Institut, però, en aquest moment, en passar a una situació nova, aquesta situació ja no es manté. Per tant, això puja a uns 10 milions de pessetes, i són hores setmanals que s'han de pagar —56 hores setmanals a Berga, 50 a Montcada i Reixac, 36 a Vilafraça, 50 a Tarragona, i 50 a Lleida.

Es tracta d'una situació completament provisional, com es va explicar en Comissió. Quan se sàpiga exactament quina destinació es dona a l'Institut Nacional d'Educació a Distància, com s'estructura, ja que la Generalitat, òbviament estructura d'una forma diferent a la que ha tingut, es prendrà una decisió l'any que ve. Però, de moment, no es podien deixar sense escolaritzar una sèrie de nois i noies que anaven a aquests Instituts i que es trobaven sense que ningú no fes cara a les despeses del manteniment del seu professorat. Això són els 10 milions de pessetes, i jo crec que és una explicació suficient.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació les esmenes 218 i 223, totes dues del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord,

que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les dues esmenes han quedat rebutjades per 41 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Segueix ara l'esmena número 220, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. A continuació, l'esmena 221, del mateix Grup.

El Sr. RIBÓ: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Segueix l'esmena número 222, del Grup Socialista, número 215 de l'ordenació del Grup Socialista. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, atesos els resultats obtinguts per l'oposició en les jornades precedents, no els serà pas difícil, senyories, donar crèdit a les meves paraules si els dic que aquest Diputat puja a aquesta tribuna amb la moral destrossada. (*Remor de veus.*) Potser en assabentar-me aquest matí del resultat de les eleccions andaluses he tingut suficient coratge per a fer-ho. (*Rialles.*)

És que, sigui el que sigui allò que em proposo dir, admès fins i tot el supòsit —certament improbable— que la meua persona reunís l'associació prodigiosa de la suprema raó i de la summa eloqüència, tinc la sensació que tot seria debades. L'espectacle que ha ofert aquest hemicle d'ençà que s'inicià el debat sobre els Pressupostos de la Generalitat és realment descoratjador, i no només als ulls de l'oposició, sinó també als d'aquell o d'aquells als quals es podria atribuir la condició —rara, admetem-ho— d'espectador imparcial, una mena de cronista parlamentari net de prejudicis, que operés des dels principis democràtics i amb vista al bé comú.

L'oposició —senyores Diputades i senyors Diputats de la majoria concertada—, que d'una manera massa mecànica, massa convinguda us aixeeu al uníson per manifestar el sentit del vostre vot, no és el vostre enemic, al qual s'ha de barrar el pas tingui o no tingui raó; sinó que és una dimensió vostra, del Govern, puix que la raó no és mai patrimoni exclusiu de ningú. Tota la raó és sempre una conquesta compartida. La nostra raó, o raons, no són, evidentment, les vostres, senyores Diputades i senyors Diputats de la majoria prèvia. Però, denegant sistemàticament les nostres raons, vosaltres mai no tindreu tota la raó, i, de vegades, ni tan sols part de la raó.

Bé, això ha estat un petit exordi amb flaires d'homilia, potser (*rialles*), però en reclamo la pertinença. Potser és l'única possibilitat que veig —baldament remota— que allò que em proposo de dir sigui admès pels seus propis mèrits i no condemnat per endavant pels dictats d'una actitud preconcebuda i irreductible.

Senyor President, es tracta de defensar dues esmenes que proposa al Ple el Grup parlamentari que tinc l'honor de representar, que són la 222 i la 224, segons l'ordenació del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Les dues alhora?

El Sr. LORDA: Les dues alhora.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. LORDA: La primera d'elles proposa crear una nova

partida a la secció 06, Servei 02, Capítol VI, article 63, concepte 638/51, la denominació del qual és «Construcció de centres d'educació especial». Aquesta nova partida es finançarà de la supressió de la partida de la secció 06, Servei 03, Capítol VII, article 77, concepte 771/51, la denominació de la qual és «Per a subvencionar la creació de places escolars d'educació especial».

La segona crea, d'una manera molt similar a l'anterior, una nova partida també, que es treu d'una altra, per un valor de 150 milions, la denominació de la qual és «A empreses comercials». Com ja es deu haver deduït, el sentit d'aquestes dues esmenes és perfectament clar i convergent en un denominador comú: augmentar la dedicació pública als centres del nostre sistema educatiu. Més concretament encara, demanar que es realitzi el màxim esforç perquè es construeixin nous centres escolars públics, en el primer cas dedicats a l'educació especial, i en el segon, a l'educació pre-universitària, concentrant-hi, en ambdós casos, totes les possibilitats de finançament.

Hem d'admetre que ens trobem subjacent ací una qüestió polèmica: la de la disjuntiva escola privada-escola pública, polèmica latent o manifesta no només al nostre país, sinó també a la resta de l'Europa occidental. Vegeu el cas de França, on recentment la discussió ha adquirit proporcions fins i tot estrepitoses.

És ben notori que els socialistes —no menys nosaltres que els francesos i els d'arreu del món— som decidits partidaris de l'escola pública, concebuda com a servei públic, laica —que no vol dir antireligiosa, sinó, simplement, llaica, és a dir, no eclesiàstica— i científica, que vol dir que res no pot ser aliè a la transmissió del coneixement que s'hi doni, i on es garanteix l'autèntica llibertat d'ensenyament; no la tan invocada dels pares, que no són pas propietaris de llurs fills, sinó la dels infants, la dels alumnes. I prego les senyores Diputades i als senyors Diputats que no vulguin veure en aquestes paraules una declaració dogmàtica, sinó que s'esforcin per copsar-hi allò que tenen de raonades i de raonables.

Admès aquest postulat nostre, es comprendrà que no veiem de bon ull que els diners públics s'inverteixen en subvencions a les empreses d'ensenyament privades, que només ho són, de privades, per a mercadejar amb l'ensenyament, per obtenir privilegis o per a suscitar discriminacions, i que, en tot cas, nodrides sovint amb percentatges molt elevats de diners públics, mai no acaben de ser un bon servei educatiu, llevat, és clar, d'aquelles que han estat concebudes i són finançades i ideològicament condicionades per a acollir els fills de la minoria econòmicament dominant, destinats a reproduir el sistema que aquesta minoria considera insubstituïble, amb la qual cosa queda assegurada, evidentment, la llibertat d'ensenyament dels progenitors, però no la de la progènie, que és qui realment la necessita, aquesta llibertat.

Cenyint-nos encara més al contingut de les esmenes que el nostre Grup proposa al Ple, hem constatat darrerament que, en matèria de construccions escolars públiques, es registren a Catalunya greus dèficits. Ho van assenyalar ja la setmana passada les il·lustres Diputades senyora Teresa Eulàlia Calzada i Marta Mata. Aquest Diputat que els parla, preocupat per la situació regnant quant a l'existència de centres escolars suficients, dignes i eficaços, s'ha interessat per aquesta qüestió davant del Departament d'Ensenyament, per via parlamentà-

ria, en dues ocasions. I no fa pas gaire que ho va fer l'il·lustre Diputat per Lleida senyor Besa.

És clar que aquesta situació, així certificada, deplorable, és producte d'un perllongat estat de desídia i de mal govern heretat del franquisme. Aquesta hauria de ser, però, una raó més per a superar aquest estat al més aviat possible en aquests aspectes, justament, com ho són l'extensió i la millora de l'ensenyament públic, que no van ser objecte d'atenció pel règim que ja comença a fer massa temps que vam relegar a les pàgines negres de la nostra història.

I si parlem d'educació especial, a la qual fa referència expressa la primera de les dues esmenes que estic defensant, la situació és realment dramàtica. L'educació dels infants i adolescents deficients i inadaptats presenta, a Catalunya —constatació del mateix Servei d'Educació Especial del Govern de la Generalitat—, greus problemes, fins i tot de la més elemental coordinació. Ens consta, per exemple, que al col·legi públic d'EGB. A Cabanes, de Manresa, funcionen dues aules d'educació especial que, malgrat les reiterades sol·licituds del centre, no són objecte de cap subvenció. No cal dir que l'afirmació que aquestes aules funcionen és pura hipèrbole. A l'escola de Sallent, prop de Manresa, en canvi, es rep una subvenció de 30.000 pessetes destinada a l'educació especial, i no saben què fer-ne, perquè no se n'hi dona cap.

Nous centres d'educació especial, ben dotats, nous centres d'educació pre-universitària són, doncs, altament necessaris, i cal que siguin públics, o, almenys, donar una prioritat absoluta als públics, mentre aquest sector del nostre sistema educatiu sigui tan escandalosament deficitari, i, a més a més, perquè això assegura que siguin serveis públics d'educació susceptibles d'adquirir una elevada qualitat i de trobar-se a disposició de la immensa majoria del poble de Catalunya.

Per això demanem que les quantitats que el Dictamen reserva a subvencions d'empreses privades d'educació, les retengui el Govern per incrementar, doblar —tant en el cas d'una de les esmenes com en el de l'altra— els diners destinats a promoure la construcció de centres escolars públics. En tot cas, honorables membres del Consell Executiu, senyores i senyors Diputats que donen suport al Consell i als quals —és de suposar— importa molt el prestigi d'aquest, no tinguin el menor dubte que, en matèria d'ensenyament, la història guardarà millor memòria per allò que el Govern Pujol —diguem-ne, per a afalagar una mica el triomfalisme dels usufructuaris actuals del poder polític, el primer Govern Pujol— haurà fet en el camp de l'escola pública que no pas per les subvencions —per nombroses que siguin— que haurà concedit a l'escola privada.

Bé, a veure si totes aquestes raons els animen a votar favorablement les nostres esmenes —i em dirigeixo particularment, és clar, a aquells que no ho acostumen a fer. Si volen, posarem una mica d'ironia a aquesta expressió com el mateix somriure, tan característica i privativa de l'ésser humà, i, doncs, com *grano salis*, m'adreçaré a la lliga de la Santa Aliança, entronitzada en aquest hemicle, perquè una vegada, almenys, s'apiadi de l'oposició, pobra pecadora, i no la mantingui constantment a les tenebres de l'exterior. (Rialles.)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Pi-Sunyer.

El Sr. PI-SUNYER: Senyor President, jo voldria dir que amb totes aquestes consideracions interessants i respectables, i realment fetes en un to que no podet sinó arribar-nos a dins, que s'han fet aquí, potser no s'ha escollit la millor base per a entrar-hi, donat que crec que, en aquest cas, hi ha una sèrie de condicionants que són fàcils d'explicar i hi ha una sèrie de coses fonamentals en les quals s'han pres posicions prèvies que també són força evidents. Em sembla que el debat sobre l'escola pública, l'escola privada, sobre la participació de l'escola privada dintre de l'escola pública és un debat que transcendeix del Pressupost aquest. Evidentment, és una cosa que no podem resoldre en aquests moments, car, en tot cas, hi ha una situació constitucional de respecte a l'escola privada, que la nostra posició com a Grups polítics, com a partits polítics, ha estat ben definida, i nosaltres creiem que l'escola privada té un lloc en l'ensenyament i que, d'altra banda, és discutible, al meu entendre, l'afirmació que es fa quan es parla de les llibertats dels progenitors, i no de les llibertats de la progènia, perquè evidentment són els progenitors o els mestres o algú d'una generació anterior els qui sempre prenen la decisió per la progènie; de manera que, si no imaginem una progènie que realment surti d'una manera una mica, completament fora de tota mena de pauta d'ensenyament, ens trobem que la progènie estarà sempre influïda per algú, i aquesta influència pot venir, evidentment, dels progenitors, o pot venir dels mestres o pot venir de qualsevol altre factor. No creiem que dintre d'aquesta alternativa sigui necessàriament funest que vingui dels progenitors i aquests progenitors tinguin quelcom a dir en l'ensenyament dels seus fills.

Dit això, m'interessa deixar molt clar que en la primera de les dues esmenes ens trobem amb una quantitat relativament petita de 8.680.000 pessetes que vénen d'un crèdit totalment transferit de l'Estat, que ha vingut transferit en aquesta forma, i al qual s'ha afegit només el 8,5% que es fa com a factor de connexió, pensant si se seguia el cost addicional que hi pugui haver aquest any. Em fa l'efecte que repetidament s'ha dit que aquesta xifra —el 8,5%— és un factor de correcció prou modest perquè no calgui endinsar-nos-hi més.

Quant a l'altra, ens trobem amb una xifra de 150 milions de pessetes, 120 milions de pessetes dels quals vénen també de quantitats transferides, i la resta són quantitats del mateix pressupost del Departament. Hi ha, evidentment, el fet que pels tecnicismes hi ha un títol mal emplaçat, un títol desafortunat, que és el de «centres comercials» —crec que la definició que s'ha donat sempre de «centres no estatals» realment és una definició molt més lògica i molt més justa—, però crec que sovint s'ha d'entendre que hi ha uns marcs de funcionament que porten a determinades definicions, encara que no encaixin com haurien d'encaixar.

Explicant exactament de què es tracta en aquest cas, tinguem en compte que en el cas de l'educació de la formació professional, a Catalunya, la participació de l'escola privada és d'un 52%. Ha vingut així, és això, i aquesta escola no es pot desatendre de cap manera. Sobre aquestes escoles privades hi ha hagut una demanda per obres l'any, en sis centres, als quals se'ls donaria 5 milions de pessetes a cada un, que pujaria a 30 milions de pessetes, i per equipament i material didàctic, a trenta-cinc centres, que significaria en cada cas, un milió i mig. En total, per tant, ens trobem amb 85 milions de pessetes

per a formació professional, xifra que, si tots estem d'acord que el que fa falta a Catalunya realment és una formació professional, i malgrat tot l'èmfasi que es pugui donar i que s'ha de donar en el sector públic de la formació professional, no creiem que sigui regatejable, i evidentment, no pot ser, de cap manera, eliminada. Hi ha una sèrie de nois i de noies que van a aquesta escola, que en depenen, i que, evidentment, no podem, purament, denegar la partida, sense més ni més, i crear una partida completament nova, ignorant les necessitats que hi ha i el finançament que en gran part —com dic—, ve de l'Estat.

No vull estendre'm més, diré només que, pel que fa als ensenyaments artístics, les obres són només de 200.000 pessetes per cada unitat, són a 10 centres, i això significa 2 milions de pessetes més; per a equipament i material a 10 centres, amb 300.000 pessetes de mitjana, també són 3 milions més —això ens porta als 5 milions que hi ha a l'ensenyament artístic. I quant al BUP i al COU, ens trobem amb 5 centres que demanen obres que significarien 5 milions, com en el cas de l'escola professional, 25 milions, i material i equipament a 25 centres amb un mòdul d'1.400.000 pessetes a cada centre, són els 35 milions de pessetes. Creiem que aquestes xifres canten per si soles, són prou justificades i, per tant, amb això i el que hem dit prèviament sobre la nostra posició, queda clarificada i queda clar que, en aquest cas, no sé si en tots, però en aquest cas, evidentment, nosaltres, almenys, com a Grup de Convergència i Unió, votarem en contra de l'esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació les dues esmenes, números 222 i 224 en la numeració del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les dues esmenes han estat rebutjades per 47 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Segueix ara l'esmena número 228 en el text del Dictamen, 171 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: I a continuació la 229, 172 del mateix Grup.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Marcel Planellas.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Marcel Planellas té la paraula per a defensar l'esmena número 229.

El Sr. PLANELLAS: Senyor President, en aquest torn defensariem conjuntament les esmenes 229 —de la numeració del Dictamen—, 230, 231, 232, 236... La 235 la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Ah, la 235 retirada.

El Sr. PLANELLAS: Retirada. La 236, 237 i 238. Hem agrupat aquest conjunt d'esmenes perquè són unes esmenes que fan referència al mateix tema: es tracta d'un traspàs de les partides pressupostades de la CIRIT, de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica, de la Direcció General d'Universitats, al Departament de Presidència. Aquí potser convindria, caldria fer una mica d'introducció. La CIRIT s'ha creat a través de diferents decrets, alguns contradictoris entre ells, i les darreres reorganitzacions tenen data, el darrer decret de reorganització de la CIRIT té data del 14 de

desembre, i en el seu article quart es diu que «els recursos econòmics necessaris per al funcionament de la Secretaria de la Comissió Interdepartamental i de la Secretaria del Consell Científic i Tecnològic es consignaran en el Pressupost del Departament de Presidència». Això era un decret que sortia el 14 de desembre, on es consignava que aquestes partides pressupostàries de la Comissió Interdepartamental i de la Secretaria del Consell anaven destinats a Presidència. Després, en els pressupostos que ens van entrar conjuntament, tota la partida pressupostària de la CIRIT no estava a Presidència, sinó que estava a la Direcció General d'Universitats. Aquest fet va ser observat per tots els Grups, i la majoria hi va presentar esmenes, fins i tot el Grup de Convergència i Unió, i aleshores, al llarg del debat, aquest va ser un tema conflictiu en la seva discussió en Comissió, va ser apartat a proposta del Grup del Govern, i finalment es va acceptar com a transaccional l'esmena d'Esquerra Republicana; però van quedar, a parer nostre, algunes partides que són partides específicament de la CIRIT, des del nostre punt de vista, i creiem que, per a fer les coses ben fetes, per a unificar tota la política científica, caldria que es passessin a Presidència.

Molt breument les enumeraré. Són les següents: l'esmena 229 fa referència al concepte de «Subvenció i organització de congressos i conferències científiques». Aquesta partida, és dins de la Direcció General d'Ensenyament Universitari, era una partida que, al nostre entendre, tant servia per a la CIRIT com servia per a la Direcció General d'Ensenyament Universitari, ja que creiem que tant l'una com l'altra podria organitzar congressos i conferències de caire científic —subratllo el terme «científic». Un altre tema que s'incloïa era el tema de mobiliari, equip d'oficina. I nosaltres creiem que no es poden passar els pressupostos de la CIRIT a Presidència i aleshores no donar-los tampoc cap diner perquè puguin tenir com a mínim taules. I aquesta és una esmena en la qual nosaltres donem una solució salomònica de partir-la per la meitat, però és una esmena que fins i tot el Grup parlamentari de Convergència i Unió havia presentat, de traspasar aquesta partida a Presidència, i que després, amb la transaccional, va retirar.

Altres casos, a parer nostre, més evidents, són, per exemple, en la nostra esmena 232, quan es parla de subvenció a centres de recerca; 5 milions, i nosaltres creiem que aquesta és una partida típicament de la CIRIT. I, a l'últim, a les tres darreres esmenes, nosaltres diríem que la tècnica que es fa servir per a traspasar les esmenes de la Direcció General d'Ensenyaments Universitaris a Presidència, va ser el fet de traspasar aquelles partides on s'incloïen, explícitament, les sigles CIRIT; però hi ha altres partides on en lloc de posar les sigles CIRIT, el que passa és que està escrit amb totes les lletres. I així ens trobem que, per exemple, hi ha partides de programes per al millorament i la creació de serveis o centres de recerca científica i tecnològica, que s'han quedat a Direcció General d'Universitats, quan és claríssim que són partides de recerca científica i tecnològica, és a dir, el mateix contingut de la CIRIT. O, per exemple, dos capítols que estan oberts només amb 500 pessetes, però que ens semblen importants, que són «transferències per a inversions en matèria de recerca i innovació tecnològica», altre cop, i a entitats territorials, també «transferències per a inversió en matèria de recerca i innovació tecnològica».

A nosaltres, aquestes esmenes, ens sembla que pel seu contingut estarien molt millor adequades dins del conjunt de les esmenes de la CIRIT, i també creiem que aquestes esmenes ens vénen a mostrar, retrobant una mica la discussió del vot particular que vam presentar el Grup socialista i el Grup comunista, i que vam discutir en la darrera sessió, que hi ha partides suficients. Si la preocupació, com ens va expressar el senyor Pi-Sunyer era que la recerca podia quedar poc protegida, aquí, és clar que hi ha partides suficients, —per exemple, la 611, de 40 milions— per a no haver de recórrer a treure 40 milions de construccions de BUP i FP, car hi ha suficients diners, que en aquests moments no es destinen a la CIRIT, sinó que es deixen a ensenyament universitari, que haurien pogut ser destinats a la recerca científica.

És, en aquest sentit, que a nosaltres ens sembla que aquestes són unes partides que caldria incorporar com a la resta d'esmenes que es van fer per tal que tota la política científica a Catalunya tingués una unitat i poguéssim exigir comptes al seu dia a l'únic Departament com seria la Comissió Interdepartamental.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? Té la paraula el Diputat senyor Pi-Sunyer.

El Sr. PI-SUNYER: Senyor President, la discussió sobre on ha d'encaixar un organisme interdepartamental, el pressupost d'un organisme interdepartamental com és la CIRIT, dintre d'un pressupost, és una discussió en la qual hi ha evidentment molts d'arguments i que s'ha donat arreu del món i, a la qual s'han donat sovint solucions ben diverses. És un d'aquests casos en els quals la situació comparativa ens il·lustraria ben poc.

Hi ha raons per a haver-lo posat a unes bandes, i hi ha raons per haver-lo posat en unes altres. El que crec que, sense cap dubte, es pot dir són dues coses. En primer lloc, que, sigui quin sigui el lloc on va destinat el pressupost bàsic, el pressupost central, que ha de donar suport a una Comissió Interdepartamental, com és la CIRIT, aquesta tasca de la investigació científica transcendeix al camp específic d'un Departament, tant se val quin sigui el Departament, i, sigui la CIRIT on sigui, hi haurà sempre investigació en el Departament de Sanitat; hi haurà sempre investigació en el Departament d'Agricultura, hi haurà sempre investigació en el Departament d'Indústria, hi haurà sempre investigació en el Departament de Cultura, i hi haurà, evidentment, en tanta o més raó, sempre investigació en el Departament d'Ensenyament, sobretot en el seu grau universitari.

Per tant, em fa l'efecte que quant al fet que es busqués una solució davant les opinions de tantes senyores i tants senyors Diputats sobre aquest punt de vista, amb el qual o amb la posició del qual, que finalment havia pres el Govern en el seu pressupost, no s'estava d'acord, —i, per tant, es demanava una modificació—, en aquest cas, sí que va ser ben clar que hi ha una sensibilitat i una obertura del Grup de Convergència i Unió a buscar solucions quan creu que les crítiques són adequades i que les crítiques són encertades i que no es tanca amb una posició, com s'ha dit prèviament, sigui quina sigui la posició dels altres. Crec que amb això responc una mica també a la pregunta, la posició que s'ha dit abans sobre el nostre tancament, en aquest cas; per tant, es va buscar una solució que semblés una solució lògica, una solució equànime, i la solució

ens va venir donada per una esmena que vam considerar molt encertada, que va ser la d'Esquerra Republicana; esmena que nosaltres vam acceptar plenament, i que creiem que realment resol clarament aquesta situació.

O sigui, passa a Presidència tot el que signifiquen subvencions de qualsevol mena, fons de qualsevol mena en la CIRIT. Però, en canvi, no es desdota la cosa d'infraestructura de la Direcció General d'Universitats.

Això passa pel fet que, a la CIRIT, de moment, no hi ha, com se sap encara, cap mena d'estructura. O sigui, s'han fet aquí —d'això, n'hem estat conscients i aquesta és la raó per la qual prèviament s'havia pres una posició diferent—, la CIRIT no té una infraestructura, i, per tant, s'està fent una aportació purament de fons amb quelcom que s'ha de crear, a què s'ha de donar aquesta estructura perquè funcioni, ja que una comissió en si no pot fer tota la cosa operativa dels fons.

Per tant, aquesta estructura s'haurà de crear, i és una estructura nova. I en canvi, sí que sabem que no es pot desvestir un sant per a vestir-ne un altre si sabem que a Ensenyament Universitari hi ha unes funcions molt clares que s'han de mantenir, que es mantenen a tot arreu, i esperem tots que vingui la transferència de les Universitats i aquesta Direcció General d'Ensenyament Universitari de cap manera no podria estar mal dotada en el moment de les transferències.

Per tant, creiem que la solució és una solució bona, per això la varem acceptar i per això estem en contra d'aquesta esmena i mantindrem la solució acceptada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, passem, doncs, a votació les esmenes números 229, 230, 231, 232, 236, 237 i 238 de la numeració del Dictamen, esmenes que han estat defensades pel Diputat senyor Planellas.

L'esmena 235 ha quedat retirada.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les esmenes enumerades, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les esmenes han quedat rebutjades per 42 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem ara ja al Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. La primera esmena mantinguda és la número 240 del text del Dictamen, esmena número 259 del Grup Socialista.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Clotas.

Senyor Santiburcio?

El Sr. SANTIBURCIO (*De l'escó estant*): Si me permite el senyor President, l'esmena 233 Socialista no està discutida ni votada.

El Sr. PRESIDENT: L'esmena 233?

El Sr. SANTIBURCIO: 127 Socialista, según nuestra numeración, y 233 según el Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Santiburcio, d'acord amb una carta que ens ha adreçat el President de la Comissió d'Economia i Finances, aquesta esmena va ser aprovada en Comissió, o, almenys, una esmena equivalent.

Em sembla que, en efecte, és així. Com s'ha dit en el debat de les esmenes anteriors, tots els conceptes en els quals hi havia l'epígraf CIRIT van ser passats al Departament de Presidència, exactament com proposava la seva esmena.

D'acord?

Gràcies.

Passem, doncs, a l'esmena 240 i té la paraula el senyor Clotas per a defensar-la.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb el seu permís, presentarem i defensarem les esmenes 240, 252 i 255 del Dictamen donat que és el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CLOTAS: Nosaltres presentem un conjunt d'esmenes —en presentàvem cinc, dues de les quals ja es varen aprovar en comissió— dirigides a potenciar els recursos econòmics dirigits en les arts plàstiques.

Dos es van aprovar a Comissió amb una quantitat extraordinàriament reduïda, de 350.000 pessetes cada una, i, la intencionalitat d'aquestes esmenes, jo diria que són de lògica comparativa, que, en aquest cas, sí que il·lustra la necessitat que fa que presentem aquestes esmenes.

Lògica comparativa pels motius següents.

El Servei de Música de la Generalitat té en el projecte de Llei conceptuats 200 milions de pessetes, evidentment, també en compra d'immobles.

El Servei de Teatre té 187 milions de pessetes, entre el Projecte de Llei i l'organisme autònom.

El Servei de Cinema té 146 milions de pessetes, mentre que, per a Arts Plàstiques, es destinen únicament 20 milions de pessetes, catorze dels quals per a la promoció d'arts plàstiques, investigació i exposicions i sis per a les activitats relacionades amb arts plàstiques. Per això dic que és una esmena de lògica comparativa. A nosaltres ens sembla que il·lustra clarament 20 milions per a Arts Plàstiques, comparativament amb els altres Serveis, és una quantitat extraordinàriament reduïda, tenint en compte —i tots els Diputats aquí presents en són conscients— l'excel·lent valor i tradició que en arts plàstiques Catalunya té i és reconeguda, factor pel qual és molt coneguda arreu del món.

És cert que, al marge d'aquests 20 milions, dirigits estrictament a la promoció d'investigació i exposicions i a les activitats relacionades amb arts plàstiques, que entenem, més o menys, el que vol dir, encara que no sigui gaire concretitzat, hi ha altres fons de finançament que suposen la promoció d'arts plàstiques. Per exemple, és l'aplicació del Decret del 1978 a l'Estat espanyol de l'1%, decret pel qual s'estipulava, —s'estipula, perquè és un decret vigent— que l'1% del pressupost de totes les obres públiques es destinarà a les arts plàstiques de decoració o d'ambientació, etc, d'aquesta mateixa obra pública. Decret vigent que a l'Estat espanyol, però, no s'aplica. Aquí, a Catalunya, fins ara, d'una manera generalitzada tampoc no s'ha aplicat; creiem que s'hauria d'aplicar, i, en el cas que així fos, seria un altre fons certament important de promoció i potenciació d'aquests recursos que nosaltres veiem mancats en el projecte de Llei que el Consell Executiu ens presenta.

Les esmenes que nosaltres hem presentat implicaven, en el seu conjunt, aquestes cinc, dues de les quals dic que ja són aprovades en quantitats molt reduïdes, de 350.000 pessetes —cada una d'elles en comissió—, i que implicarien en total incrementar de 20 milions a 31 milions de pessetes el projecte de pressupost dirigit a la potenciació i promoció de les arts plàstiques.

Això faria que fos, aproximadament, un 1% del pressupost de Cultura. Hi ha països que, això, ja ho han aplicat, és a dir,

països com Suècia i Suïssa, per exemple, des de l'aplicació —fa ja molts d'anys— de l'1% aquest cultural del pressupost d'obres públiques destinat a la promoció d'arts plàstiques, varen passar —perquè el seu pressupost així ho permetia i el seu volum així ho aconsellava— a aplicar aquest 1% del pressupost de Cultura dirigit a la promoció d'arts plàstiques.

Bé, aquest és el cas que podríem aplicar també aquí a Catalunya. Per tant, seria un cas ja amb altres precedents.

En el pressupost de 3.200 milions de pessetes, si incrementéssim aquests 10 milions d'arts plàstiques en els 20 que ja estan programats, arribaríem a 30 milions seria un 1% que ens semblaria lògic.

Altres maneres de promoció d'arts plàstiques que han aplicat altres els països i que aquí en el Projecte de Llei no hem vist: la creació de Fons Nacional de Protecció i Promoció de les Arts Plàstiques, retribucions, exposicions d'ordre públic, etc.

Nosaltres en demanem l'aprovació, en el cas que es manés la consideració d'aquestes esmenes, per dirigir-les a una sèrie d'elements que farien possible una potenciació real de les arts plàstiques a Catalunya.

Per exemple, una política d'ajut i estímul a la producció, cosa que probablement vulgui dir les activitats relacionades amb les arts plàstiques; però ens sembla insuficient.

Una política de difusió a través dels ens locals, o utilitzant-los, aplicant-hi així mateix exposicions, etc; una política de publicacions per a donar a conèixer l'obra d'autors i obres i autors.

I proposem el finançament d'aquests increments de la manera següent:

Els increments que proposem són 5.741.000 pessetes, que surt del Foment d'activitats culturals d'entitats no estrictament culturals, cosa que podria estar dirigida a la promoció d'arts plàstiques, i aclariríem una mica aquesta ambigüitat pressupostària i potenciaríem els recursos econòmics d'aquest servei, 5.375.000 pessetes per a l'organització d'exposicions perquè ja hi ha aquesta mateixa partida a organització d'exposicions, la treuríem d'aquí i vehiculitzaríem aquestes exposicions dirigint-les particularment a arts gràfiques a través d'ens locals, com dèiem abans, i 843.000 pessetes, partida clarament reduïda, que sortiria de les campanyes d'edicions sonores.

Amb això, incrementariem el pressupost de 20 milions de pessetes a 31 milions de pessetes, aconseguiríem aquest 1%, crec que donaríem un mínim d'impuls, o un impuls estrictament reduït en la capacitat financera de promoció de les arts plàstiques, i crec que arribaríem, per tant, a tenir un mínim barem de treball, per tal de potenciar aquestes arts.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? Té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo crec que ara sí que el Grup Socialista ha fet el que jo entenia que calia fer, que és defensar un conjunt d'esmenes concretes a punts determinats del Pressupost, de l'Estat de Despeses, per a explicitar la línia de política cultural, en aquest cas, sobre arts plàstiques del seu Grup, de la mateixa manera que el Consell Executiu, el Conseller de Cultura, a través, també, de l'estat de despeses preparat a l'avantprojecte explicita quin és el seu programa d'actuació en aquest aspecte tan important de la cultura com són les arts plàstiques.

Per tant, ara és el moment de debatre això, i aquí, com consta al Grup Socialista, i al senyor Clotas en particular, a nivell de Comissió el nostre Grup va oferir una sèrie d'esmenes transaccionals o, fins i tot, d'acceptacions plenes de les propostes concretes, perquè enteníem que eren adequades. Entenem que les arts plàstiques queden ben dotades —parlem sempre d'una distribució d'uns recursos escassos— i, per tant, ens sembla, al nostre Grup, que aquestes tres esmenes que han quedat pendents per debatre en el Ple són innecessàries, des del nostre punt de vista, donat que per a poder dotar més —i hi estaríem d'acord si poguéssim gaudir d'una gran capacitat de disposició de despeses—, doncs no podem acceptar-les perquè aquestes quantitats es treuen d'altres llocs, d'altres partides, també culturals, que entenem que són necessàries. Concretament, quant a l'esmena 259 socialista, entenem que el fet de treure el finançament de les subvencions per al foment d'activitats culturals a entitats no estrictament culturals lesiona importantíssimament la capacitat de realitzar aquesta activitat, que és complementària de l'activitat de projecció exterior de la cultura catalana i, per tant, el Departament considera que és molt necessària per a subvencionar particulars que donin a conèixer la cultura catalana a Espanya i arreu del món.

Quant a l'esmena 261 del Grup Socialista, evidentment, tampoc no podem acceptar-la, perquè aquesta organització d'exposicions, que és el finançament d'on es treu el finançament per a aquestes activitats d'arts plàstiques, està precisament pensada pel Departament per a finançar l'organització d'exposicions plàstiques, precisament, per la mateixa Direcció General. I aquí hi ha tota una sèrie d'exposicions pensades que impossibiliten acceptar aquesta esmena.

I, finalment, també com indica el text del finançament de l'esmena 162, per a campanyes d'edicions sonores, que és una partida molt petita —no sé si han observat les senyores i els senyors Diputats que és de l'ordre de les 800.000 pessetes—, és una petita dotació que va destinada a editar discs populars, activitat que, evidentment, no és rendible per a les cases discogràfiques i, per tant, no els edita, i, si no es fes aquesta subvenció aquest petit focus cultural de la nostra cultura tradicional es perdria.

Per aquests motius, insisteixo, més per la dificultat de finançament que per altra cosa, el nostre Grup s'oposa a l'acceptació d'aquestes tres esmenes defensades pel Diputat senyor Clotas, i demana a les senyores i als senyors Diputats que vulguin votar-hi en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació les tres esmenes números 240, 252 i 255.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les esmenes han quedat rebutjades per 43 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació l'esmena 241, també del Grup Socialista, en la seva numeració número 253.

Per a defensar-la té la paraula el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President, des d'aquí mateix, des de l'escó, si m'ho permet. L'esmena 241, senyor President, forma part d'un conjunt d'esmenes

que enumeraré: de la 238 a la 240 de l'índex socialista; de la 242 a la 258, índex socialista, i de la 264 a la 273, del mateix índex, que van originar la presentació de la disposició addicional nova que nosaltres vàrem defensar amb motiu de la proposta d'agrupar en un sol concepte totes i cadascuna de les partides i dels conceptes assignats al servei del llibre, al servei del teatre i al servei de la música, perquè enteníem que no estaven clars quins eren els criteris que inspiraven aquest particularitzat i detallat llistat de subvencions, inversions, etc., que se'ns proposava en el projecte de llei presentat pel Govern. En la discussió i la defensa d'aquesta disposició addicional s'hi va votar desfavorablement —això fa referència també al conjunt d'esmenes que nosaltres presentem, donat que no tindria sentit l'aprovació d'alguna d'elles, en el cas hipotètic que això es produís, sinó del conjunt de les seves esmenes—, retirem, per tant, totes aquestes esmenes i utilitzarem, farem ús dels mecanismes reglamentaris que se'ns permeten, perquè, sigui a través de sessions informatives, sigui a través d'interpellacions, etc., puguem demanar, exigir en tot cas, un debat sobre política cultural en cada un d'aquests serveis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores han quedat retirades l'esmena número 241, de la numeració del Dictamen, i les esmenes en la numeració del Grup Socialista de la 238 a la 240, de la 242 a la 258, correlativament totes entren, i de la 264 a la 273.

Bé, amb la taula de correspondències hem d'anar veient quines són les esmenes retirades en el número del Dictamen i ja ho anirem fent progressivament, de manera que aquestes esmenes ja no seran indicades. De tota manera, per si els senyors Diputats volen prendre'n nota, a part de la 241, que era l'esmena a què havíem arribat, hi ha les esmenes números 259, 246 i 253. A més, les esmenes 254, 260, 261, 262, 263, 268, 269, 282, 284, 285, 265, 241, 266, 267, 271, 272 i 273. I a més, les esmenes 274, 251, 275, 276, perdó, les esmenes 274, sí, 251, 275 —ja ho deia bé—, 276, 280, 281, 283, 286, 287 i 288. Totes aquestes esmenes han quedat, doncs, retirades.

El Sr. CLOTAS: De la numeració del Dictamen?

El Sr. PRESIDENT: De la numeració del Dictamen, s'entén, sí, sí. Les esmenes de la numeració del Grup Socialista ja ho havia indicat el senyor Clotas i jo també ho he repetit, i els números que he donat últimament corresponen a la numeració del Dictamen.

L'esmena que segueix a continuació és, doncs, l'esmena número 242 del Dictamen, 234 del Grup Socialista.

Per a defensar-la, té la paraula el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la defensa d'aquesta esmena, senyor President, comportarà també, atès que estan relacionades amb la mateixa filosofia, la defensa de les esmenes de la 234 a la 237 de l'índex socialista, de la 275 a la 277.

El Sr. PRESIDENT: A la 270?

El Sr. CLOTAS: A la 277.

El Sr. PRESIDENT: 277. Amb totes les intermèdies, eh? De la 235 a la 277.

El Sr. CLOTAS: No, no, perdó, de la 275 a la 277.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, bé, la 275.

El Sr. CLOTAS: Sí, 275, 276, 277 i 283 i 284.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CLOTAS: Senyors Diputats i senyores Diputades, bé, tot just acabem de sentir, de la rèplica o de la intervenció en contra de les nostres esmenes d'arts plàstiques, el Diputat portaveu del Grup de Convergència i Unió, que quan manifestava el seu desacord amb el finançament de les esmenes que nosaltres presentàvem per a incrementar els recursos econòmics d'arts plàstiques, ens deia en el segon punt: «es financen 5.371.000 pessetes d'organització d'exposicions», l'esmena que nosaltres presentàvem en aquell moment era «organització d'exposicions», agafant el mateix concepte, vehiculant-lo a través dels ens locals, i el Diputat senyor Escudé ens deia: «bé, aquest finançament, aquesta subvenció es farà des de la Conselleria». Bé, aquest és l'element que nosaltres discutim en el conjunt de les nostres esmenes. Aquí, el que ens sembla i el que discutim són les dues interpretacions diferents del que se suposa que és una política descentralitzada. El conjunt d'aquestes esmenes va dirigit a potenciar els recursos dels ajuntaments per tal, com a primer catalitzador que són de les necessitats i de les inquietuds dels ciutadans que els envolten, que apliquin amb més rapidesa, amb més agilitat i amb més eficàcia aquests recursos econòmics en política cultural. I el que ens sembla és que hi ha una altra interpretació del que és la descentralització que per a nosaltres és aquest concepte: és la que actua d'una manera centralista, d'una manera intervencionista des de la Conselleria, facilitant més concretitzadament unes subvencions, facilitant unes exposicions itinerants, una acció cultural dirigista, limitant, per tant, els ciutadans de Catalunya a ser espectadors passius de l'acció cultural que aplica la Conselleria de Cultura, mentre que nosaltres entenem que potenciant els recursos dels ajuntaments —essent aquests els nuclis catalitzadors de les primeres necessitats i els que amb més agilitat poden actuar directament sobre els problemes, les necessitats, les inquietuds de caràcter cultural que se susciten en els seus municipis, en el seu entorn— és la manera de fer dels ciutadans de Catalunya espectadors actius, participants actius de la política, no espectadors passius, que és el que aconseguirem si només s'aplica des de la Conselleria aquesta migradesa pressupostària d'acció cultural dirigida.

O bé —jo diria dues coses— hi ha malfiança de la capacitat imaginativa i cultural dels nostres ajuntaments, tots, siguin del color que siguin, o bé sembla que per temor a perdre un espai encara no guanyat o per voler aconseguir el propi espai administratiu, polític i cultural, es limiti extraordinàriament la capacitat econòmica d'acció cultural dels ajuntaments. I diem això perquè en l'anàlisi del Projecte de Llei de Pressupostos que ens presenta el Consell Executiu farà un recompte de quins són —amb el seu permís— els conceptes assignats a la política directa de gestió dels ajuntaments. Són els següents: a la Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries, per a difusió cultural d'ajuntaments, hi ha 20 milions de pessetes; a ens territorials i corporacions locals, per a activitats culturals, 5.103.000 pessetes; aleshores, aquí hi ha una partida forta, ja limitada, es limita a «Subvencions a institucions culturals per a infraestructura cultural dependent o no d'ajuntaments», 50 milions de pessetes. És a dir, la partida substancial dels pressupostos de Cultura a la Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries dirigides als ajuntaments, aquesta es limita, dependent o no d'ajuntaments. Veurem amb quins criteris s'aplica si són els dependents d'ajuntaments els que tenen 45 mil-

ions o 49 milions, i si són, en canvi, els que depenen d'ajuntaments els que tenen el milió restant.

En Política Lingüística, Direcció General que nosaltres no esmenem, hi ha dues partides substancialment importants, atesa la proporcionalitat en el conjunt del pressupost de Cultura, que creiem, fins i tot, que està ben pressupostada, fins i tot ben anunciada: «Cursos de català per a adults en conveni amb entitats locals», 110 milions de pessetes; «Campanya per a la Normalització del Català en conveni amb entitats locals», 45 milions de pessetes. Considerem que atesa, ja dic, la proporcionalitat pressupostària, aquestes són unes partides ben assignades; fins i tot la formulació d'aquestes, «en conveni per a la Normalització del Català», també és una formulació ben adequada.

Patrimoni Cultural, en el Capítol «Ens Territorials»: «Subvenció a la creació i millora de museus i arxius no dependents del Departament de Cultura», 525.000 pessetes. Difícilment es podran millorar, i molt menys crear museus i arxius arreu de Catalunya, amb una partida pressupostària de 525.000 pessetes.

Nosaltres proposem un increment, amb un conjunt d'esmenes, que s'eleva a 92.500.000 pessetes més d'increment i potenciació de recursos dels ajuntaments, que surten fonamentalment de reduccions de personal, a les quals, en Comissió, el dia que les vam plantejar, el Grup de Convergència i Unió ens va oferir una transaccional que gairebé cobria les aspiracions de la nostra esmena. El que passa és que anaven dirigides a uns altres conceptes i és per aquest motiu que no ho vàrem poder aprovar. Però, per tant, vull dir, reduccions de personal que el Grup de Convergència i Unió sí que considera que són necessàries i convenientes i que, de fet, amb l'esmena seva transaccional, van aprovar els Grups que donen normalment suport al Govern, i per tant està justificada aquesta despesa.

Els increments que nosaltres proposem són els següents: a «Difusió cultural d'ajuntaments», que tenien 20 milions, incrementem 10.200.000 pessetes que surt de reducció de personal, tal com vaig dir, i proposem la creació d'un nou concepte, que és: «Cercles de promoció cultural», que dotem amb 20 milions de pessetes, i canviem el concepte pel de «Promoció cultural a realitzar pels ens locals». Ens sembla, dins la filosofia que abans hem descrit, que la descentralització cultural suposa justament això, descentralització, no dirigisme. Ens sembla que és bo, que és convenient especificar que és a través dels ens locals que s'aplicarà aquesta promoció cultural.

A «Ens Territorials i Corporacions Locals per a activitats culturals», que tenia, com abans hem dit, 5.103.000 pessetes, la incrementem en 20 milions més de «Cultura tradicional i popular». Però «Cultura tradicional i popular», que apliquem, que vehiculitzem a través de la gestió directa dels municipis, dels ajuntaments, amb el mateix títol, és a dir, «Per cultura tradicional i popular a través dels ens locals», la incrementem en aquests 20 milions de pessetes.

«Per a subvencions a institucions culturals dependents o no d'ajuntaments per a dotar-les d'infraestructura cultural». Ens sembla que aquesta terminologia és suficientment ambigua perquè es puguin aplicar amb criteris un tant arbitraris. Si es volgués —què va als ajuntaments, què va a les institucions no dependents d'ajuntaments—, aquesta partida de 50 milions de pessetes nosaltres la incrementem amb 6.409.000 pessetes i la

subdividim en dues partides; és a dir, esmenem el «o no». La partida que quedaria «Per a subvenció a institucions culturals dependents d'Ajuntaments per a dotar-les d'infraestructura cultural» serien 46.000.000 pessetes. I a una nova partida, que seria l'altre contrapès del primer concepte; «Per a subvencions a institucions culturals no dependents d'ajuntaments per a dotar-les d'infraestructura cultural», hi quedarien 10 milions de pessetes. Continuem creient que aquesta és una fórmula molt més específica de quina és l'actuació que es tindrà i, sobretot, acomplim la filosofia de descentralització tal com, almenys, nosaltres l'entendem.

I, finalment, a Patrimoni Cultural creem un nou concepte que es diu «Difusió cultural a ajuntaments per a patrimoni cultural» i el dotem amb dues partides de 14.637.000 i de 12.795.000; per tant, entre les dues, 27 milions de pessetes, que provenen, totes dues, de reducció de personal, tal com abans hem dit. Reducció de personal que veia convenient el mateix Grup de Convergència i Unió, i les assignacions de Seguretat Social que comporten aquesta reducció de personal.

Aquest conjunt d'esmenes, ho repeteixo, per a nosaltres no té altre sentit que fer un vot de confiança a la capacitat imaginativa, a la capacitat de gestió, a la capacitat administrativa que tenen, que han de tenir, i que nosaltres hem de potenciar perquè continuïn incrementant, els ajuntaments de Catalunya. Ja dic, siguin del color que siguin, perquè són els nuclis que amb més immediatesa coneixen la problemàtica i les necessitats i les inquietuds culturals del seu entorn.

És per aquest motiu que nosaltres demanem l'aprovació del conjunt d'esmenes que posem a la seva consideració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la cultura és un producte molt delicat. Nosaltres entenem que aquesta activitat, tan consubstancial a la personalitat humana, és una activitat que, de fet, realment, a través de la història, ha estat realitzada a tots els nivells i per tot tipus de persones, des de la persona física fins als organismes superiors de qualsevol poder constituït, passant per totes les fases intermèdies, públiques i privades: associacions, agrupacions, colles, ajuntaments, diputacions, etc. A la tasca cultural, creiem que hi som cridats tots. Que quedi clar això perquè m'ha semblat deduir de les paraules del meu il·lustre contradictor —el senyor Clotas—, que el Grup Socialista canalitza l'activitat cultural a través dels ajuntaments, mentre que el nostre Grup la canalitza a través de la Generalitat. I aquest no és el cas, evidentment. Nosaltres, i amb nosaltres el Consell Executiu, estan molt d'acord, molt d'acord a potenciar, a col·laborar, a ajudar l'activitat cultural dels municipis, i ho fem. Prova d'això és que, en aquestes esmenes i en algun altre concepte no esmenat —esmenes que han provocat el fet que el senyor Clotas o el seu Grup consideri que no s'ajuda prou els municipis, insisteixo, en els conceptes esmenats i altres de no esmenats—, el Consell Executiu fa importants aportacions econòmiques als ajuntaments per a col·laborar en l'activitat cultural. Concretament, segons les xifres de la Conselleria, aquest Pressupost, el Pressupost d'enguany, ha triplicat les aportacions econòmiques als ajuntaments per a aquesta difusió cultural. Per tant, jo diria que aquesta no és l'alternativa, tasca

directa, centralista, que fins i tot s'ha insinuat, de la Generalitat i, d'altra banda, dels ajuntaments sinó que, com en tants d'altres aspectes, el Pressupost pretén distribuir aquests recursos escassos a través de tota una sèrie de mecanismes, de cossos intermedis a la societat, de cara a la potenciació d'aquest producte tan delicat com és la cultura.

Per això, nosaltres, no diré si més o menys, en igualtat de circumstàncies i veient el paper importantíssim de les associacions, amb personalitat jurídica, sense afany de lucre, etc. —Catalunya, com sabem tots, doncs, disposa d'una gran quantitat d'aquests organismes, d'aquestes associacions, d'aquestes entitats que moltes vegades, gairebé sempre, amb més entusiasme que mitjans econòmics malda pel progrés de la nostra cultura—, a través d'aquest pressupost, volem potenciar-ho tot. El que entenem és que l'ajuda que es fa a través dels ajuntaments ja és suficient, constatant les deficiències o les insuficiències d'altres apartats.

D'altra banda, un altre aspecte que ens ha semblat deduir d'aquest conjunt de nou esmenes, o d'alguna de les nou esmenes, és el fet del propòsit del Grup Socialista de no diferenciar, de treure la diferenciació entre entitats municipals i altres entitats no municipals, suprimir aquesta fórmula o no. I això, doncs, nosaltres entenem que no és correcte perquè el que cal afavorir, el que cal subvencionar, el que cal ajudar són activitats concretes, les faci qui les faci: les faci un patronat municipal o les faci una associació excursionista. Per tant, doncs, a nosaltres —ja ho vam dir en Comissió— ens sembla que és un encotillament determinar aquesta diferenciació.

D'altra banda, hi ha, fins i tot, alguna esmena que s'haurà vist, pel concepte, per la numeració del concepte, que és una partida transferida, i per tant, doncs, no en podem disposar lliurement.

En definitiva, doncs —i no entraré ja, per no allargar el debat, en el finançament, perquè hi ha moltes esmenes el finançament de les quals xoca contra aspectes concrets ja programats d'activitat cultural a desenrotllar—, nosaltres entenem que no podem acceptar aquest conjunt de nou esmenes, ni cap d'elles, i, per tant, demanàriem a les senyores i als senyors Diputats que volguessin acompanyar-nos votant contra aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem a passar a votació les set esmenes defensades pel Diputat senyor Clotas. És a dir, les esmenes número 242, 277, 289, 293, 291, 298 i 301, en la numeració del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Les set esmenes han quedat rebutjades per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció. *(El senyor Escudé demana per parlar.)* Si?

El Sr. ESCUDÉ *(de l'escó estant)*: No sé si és pròpiament una qüestió d'ordre: jo creia que eren nou esmenes.

El Sr. PRESIDENT: No, són les esmenes —ho ha dit ben bé el senyor Clotas— la 242, a la qual havíem arribat, i després, en la numeració Socialista, la 237, això en fa dues: de la 275 a 277 —això en fa cinc— i la 283 i 284. Això en fa set.

Ho sento perquè hauríem abreujat el debat si n'hi haguessin

hagut nou, però només n'hi ha set.

Hem arribat ara al vot particular número 5 del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que porta el número d'ordre 244 en el Dictamen. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ *(de l'escó estant)*: Des de l'escó mateix, senyor President.

Crec que ja, en el curs del debat de Pressupostos, en algun dia anterior, vam parlar de la nostra activitat, de la nostra actitud quant al tema de personal.

Aleshores, aquest tema del personal de la Secretaria General Tècnica és un tema important per a nosaltres —així ho entenem— perquè tracta d'intentar tornar al text primitiu de l'avantprojecte en el sentit de tornar a dotar d'una sèrie de persones, i no ja el tema de la magnitud, com parlàvem l'altre dia, sinó el tema de tasques concretes i determinades —en aquest cas, la dotació de personal per als serveis territorials del Departament. Per tant, en principi, va fer que nosaltres mantinguéssim el vot particular aquest —el número 5— i el subsegüent, el vot particular número 6.

Ara bé, persuadits pel que aquí s'ha dit en més d'una ocasió, de la necessària austeritat, fa que nosaltres, desitjosos de poder mantenir, de poder concentrar tots els nostres esforços en els vots particulars que veurem després, en la Direcció General de Patrimoni malgrat considerar que aquest personal farà molta falta, retirem aquests dos vots particulars, el número 5 i el número 6.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aleshores, arribem a l'esmena número 247, que és la número 187 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

(El Sr. Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, retirem aquesta esmena, així com la 248 i la 249.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, aleshores arribem ja a la 257, esmena número 194 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Serà defensada pel Diputat senyor Xavier Folch.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Xavier Folch té la paraula per a defensar-la; esmena 257.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intervinc per defensar l'esmena 257, que correspon a la 194 segons la numeració del nostre Grup parlamentari, que jo defensaria conjuntament, si se'm permet, amb les esmenes números 672 i 673, que corresponen, respectivament, a la 451 i la 450 de la nostra ordenació.

El Sr. PRESIDENT: Voldria només fer observar als senyors Diputats que l'esmena 673 és una esmena a l'Estat d'Ingressos i que les dues, la 672 i la 673, corresponen a l'Organisme autònom d'espectacles i festes. És únicament a títol d'informació.

El Sr. FOLCH: Totes tres esmenes tenen una finalitat comuna, que és la de suprimir la partida destinada a una cosa que es diu «Expocultura» i passar-la al Departament de Treball, per tal d'augmentar el fons d'ocupació. I fixin-se que és, de totes les esmenes que defensarem i que afecten el Departament de Cultura, l'única de disminució o de supressió. Tota la resta són d'augment. El resultat de les votacions, però, em temo que serà el mateix tant en aquest cas en què proposem

una disminució com en els altres en què proposem un augment.

I per què les esmenes a aquesta cosa que se'n diu, o que el Govern en diu «Expocultura»? Per dos motius: primer, per manca d'informació. No s'ha justificat suficientment, al nostre entendre, l'import d'aquesta despesa. Sabem que es tracta d'una exposició sobre cultura catalana que es vol fer coincidint amb els Campionats mundials de futbol, però no sabem ni on es farà, ni en què consistirà. Potser ara, quan falten tan pocs dies perquè comencin els Campionats mundials, el Govern o el partit del Govern ens en podran informar satisfactòriament.

I hi ha encara un segon motiu: per sensibilitat lingüística, per respecte a la llengua. Potser això sona estrany als membres de la majoria que donen suport al Govern, però és que la sensibilitat lingüística al nostre país és una de les expressions de la consciència nacional. Aquest nom horrorós, «Expocultura» ens sembla una aberració; recorda d'altres noms, igualment horribles, com «Mundi-Espanya», «Banesto», «Altebrat», «Mercabarna». Si aquesta moda es propagués, pensin vostès, per a posar un exemple innocent, com s'abreujaria el nom de «Banca Catalana».

Això d'«Expocultura» també ens fa pensar —i ens agradaria equivocar-nos— en els propòsits del Mundial cultural dels senyors Porta i Saporta, que volen —perquè sembla que per a ells això és el summum de la cultura— fer venir Julio Iglesias perquè canti durant els Campionats mundials, com si no tinguéssim prou oportunitats de sentir-lo.

En tot cas, ho repeteixo, per manca d'informació, per sensibilitat lingüística, presentem aquestes esmenes de supressió de la partida destinada a «Expocultura».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Un torn en contra? (Pausa.) Té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no intentaré d'esmenar la plana lingüística al senyor Folch sobre el tema del nom. Potser si haguéssim arribat a la conclusió que el motiu de presentar tres esmenes relacionades amb el tema fos purament el nom, potser hauríem pogut arribar a un terreny d'entesa, m'imagino. Però jo crec que darrera aquestes paraules, mig serioses, mig festives del senyor Folch entenc que hi ha una oposició al contingut d'aquesta exposició cultural, aquesta «Expocultura», i també —perquè no dir-ho, perquè hi ha dues esmenes en aquest sentit— l'oposició que aquesta organització de l'exposició es faci precisament a través d'aquesta entitat, aquest Organisme autònom d'espectacles i festes, i per això, doncs, a través de tres esmenes —la 194, la 450 i la 451— el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya s'oposa a aquesta «Expocultura». Aleshores, jo voldria exposar a les senyores i als senyors Diputats el motiu, millor dit, el contingut que hi ha darrera aquest nom d'«Expocultura».

Per mitjà de l'«Expocultura», la Conselleria de Cultura el que preveu és organitzar una campanya i un pla d'actuació per a la promoció de la cultura a nivell popular a tot el Principat.

Entenem que el més adient per a atraure l'atenció de molts ciutadans és, precisament, una exposició tan àmplia com es pugui del que som culturalment els catalans, que al mateix temps serveixi, però, per aportar-hi conclusions de debats cul-

turals que en diverses ocasions i en diversos llocs d'arreu de Catalunya hi ha la intenció de celebrar durant l'«Expocultura». A través d'aquestes setmanes de cultura específiques hi haurà un debat viu, un debat personal on es podran enriquir el coneixement i la mentalització cultural. Per tant, no sols és una cosa freda, d'uns objectes, d'uns diagrames, d'unes coses a exposar, visualitzar exclusivament.

També un motiu important per a relacionar amb la celebració de l'«Expocultura» —com ha insinuat el senyor Folch— és l'esdeveniment esportiu d'àmbit mundial que se celebrarà ben aviat a la ciutat de Barcelona. Per tant, aprofitant la vinguda d'un nombre important de visitants, en part per a fer turisme, en part per a fer esplai, entenem que serà una bona ocasió perquè també aquesta allau de visitants coneguin quina és la nostra cultura i, en definitiva, la nostra personalitat.

L'«Expocultura» tindrà —és previst que tingui— diversos sectors: aquest debat cultural del qual es parlava, que és un tema important, una mostra d'art, l'activitat de les entitats culturals de Catalunya, aquestes activitats de tot tipus, de tot tipus d'entitats, de les quals els parlava fa uns moments, una galeria de catalans universals, els casals catalans arreu del món, manifestacions del folklore català, els mitjans de comunicació, la producció editorial, la discogràfica, l'arqueologia, el tresor bibliogràfic, el teatre, la cinematografia, etc. Al llarg de la celebració de l'exposició es podrà també produir una mostra de cultura popular a Barcelona, aprofitant o bé l'estructura del recinte de la Fira, o bé la proximitat del Poble Espanyol i el Palau d'Esports amb l'actuació de grups típics de Catalunya, esbarts, diables, trabucaires, etc. Entenem que aquesta oferta global, molt diversa, de serveis i equips culturals encaixa perfectament dins del marc d'una exposició d'aquest tipus. S'hi poden ubicar també *stands* on es puguin oferir els llibres al públic, així com discs, les empreses de serveis, àudio-visuals, videotips, productores de cinema, etc. També hi ha la intenció de diversos organismes oficials de tenir-hi *stands*.

En definitiva, tots els estudis, amb vista d'això, com veuen, és una tasca molt important, els estudis de finançament de cost d'organització d'això, preveuen una xifra aproximada d'aquests 40 milions de pessetes, partida que és la que figura en el Pressupost i que és la que ha estat esmenada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

I, finalment, com deia en començar, aquesta partida es traspasa, es trasllada de la Direcció General a l'Entitat autònoma d'espectacles i festes perquè per la naturalesa d'aquests actes a organitzar deuen haver copsat, evidentment, les senyores i els senyors Diputats, que exigeix una agilitat, una dinàmica que és millor portar a través d'un organisme autònom i no, diguem-ne, en certa manera de forma burocràtica, a través de l'Administració pròpiament dita.

Per tots aquests motius, demanaria a les senyores i als senyors Diputats que volguessin votar en contra del conjunt d'aquestes esmenes que ens ha defensat l'illustre Diputat senyor Folch.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de les esmenes números 257, 672 i 673, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les tres esmenes han quedat rebutjades per 39 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació ve l'esmena 258, esmena número 191 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El Diputat senyor Folch té la paraula per defensar-la.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una intervenció molt breu per a defensar l'esmena 258. I dic molt breu, no només perquè serà així, sinó perquè, vist com va el debat, em temo que no val gaire la pena de donar arguments davant d'una majoria mecànica i automàtica que no escolta arguments, que no es planteja què convé a Catalunya, sinó només no crear problemes, per petits que siguin, al Govern. Nosaltres proposem augmentar en quatre milions la partida que es diu «promoció del cinema en català», la qual passaria, per tant, si s'acceptés la nostra proposta, de 12 a 16 milions.

En el mateix sentit, havíem presentat una esmena a la partida que es diu «subvencions al cinema infantil», que volíem que passés de 6 a 10 milions. Crèiem que no era cap exageració, però el partit del Govern ens va oferir en Comissió una transacció i, en lloc de 4 milions, vam quedar d'augmentar-ne 2. Ho vam acceptar perquè no deixava de ser una millora.

En Comissió, en canvi, l'esmena que ara defensem no va ser acceptada i va ser derrotada. Si ara torna a passar de la mateixa manera, tindrem, crec, una mesura de fins a quin punt el Govern està interessat en la promoció del cinema en català.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President, des de l'escó perquè, realment, el meu propòsit és ser molt breu. Tal com ja es va explicar al Grup esmenant en el curs dels treballs de la Comissió, aquesta partida no s'ajusta a les peticions que se'ns fan. D'una banda, entenem que aquesta quantitat de 12 milions és suficient perquè és destinada de forma exclusiva al doblatge de quatre pel·lícules estrangeres de gran públic a l'idioma català, com l'any passat —m'imagino que ho recorden les senyores i els senyors Diputats— amb les pel·lícules *Excalibur* o *L'home elefant*. Per tant, voldríem que quedés clar que aquí no es tracta de promoure el cinema, sinó d'introduir l'idioma català al cinema com a complement, com un dels complements de la campanya de normalització.

Per això, entenem que aquesta partida ja està ben dotada, està curosament dotada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació, doncs, l'esmena 258.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Arribem ara a l'esmena número 267, del Grup Socialista —255 en la seva numeració. Per a defensar-la té la paraula... (*Pausa.*) Aquesta esmena, perdó, estava retirada. I arribem, doncs, a l'esmena número 270, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat —esmena número 200 en el seu ordre. Retirada? Retirada. (*Pausa.*) Arribem ara a l'esmena número 278, que és la número 235 del Grup Socialista. No?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): És una de les defensades darrerament, senyor President. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, la 278 també ha estat defensada? O és retirada? Jo havia entès 275 a 277.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, de la numeració del Grup Socialista. És a dir, el Grup Socialista no té altra esmena, o, és a dir, la següent esmena del Grup Socialista és la 295 de la numeració del Dictamen, que correspon a la 278 de la numeració socialista.

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, la primera esmena que es manté és la número 204 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que és la 290 del Dictamen.

El senyor Folch té la paraula.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pels motius que he donat abans —i que ara no repetiré— faré una altra intervenció molt breu, pels motius que he donat abans —ho repeteixo— i no pas perquè el tema no sigui important. Si se'm permet, agruparé per a la defensa tres esmenes. L'esmena 290, l'esmena 292 i també la 624.

Hem dit moltes vegades, dins i fora del Parlament —abans en la seva intervenció ho ha dit el Diputat senyor Clotas, i jo subscriu el que ell ha dit sobre aquest tema— que els ajuntaments tenen o haurien de tenir —i no és just que el Consell Executiu el regategi— un paper fonamental en la política catalana en general, i molt especialment, en el terreny de la política cultural. Per proximitat als ciutadans, els ajuntaments tenen més bon coneixement que els buròcrates de Barcelona de les necessitats del poble en matèria de política cultural, i poden actuar amb més eficàcia que si totes les decisions es prenen des d'un despatx barceloní.

Les nostres esmenes es basen, doncs, en el motiu, primer, d'acostament als ciutadans i al poble; segon, de tenir més eficàcia, i tercer, de contrarestar el centralisme de Barcelona. Veuran que unes compensen les altres; són unes esmenes que pretenen aclarir que la partida que es diu «Per a subvencionar institucions culturals dependents o no dels ajuntaments per a dotar-les d'infraestructura cultural», quedi dividida en dues partides: una de nova, que sigui «Per a subvencionar institucions culturals dependents dels ajuntaments per a dotar-los d'infraestructura cultural», i una altra, per la mateixa quantitat —25 milions cada una— a les institucions culturals que no depenen dels ajuntaments. Nosaltres no pretenem que tot es canalitzi a través dels ajuntaments, però sí que volem garantir per als ajuntaments un mínim de subvenció des del pressupost de la Generalitat.

Si el Govern i els partits que li donen suport s'hi oposen, haurem de creure que la intenció del Govern és discriminar els ajuntaments i afavorir les institucions culturals no municipals per tal de practicar una política clientelar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Des de l'escó, perquè la meua intervenció serà molt breu, i no repetiré ara els arguments que ja he donat prèviament en un debat exactament igual amb el meu contradictori, senyor Clotas, sobre el tema de la col·laboració de la Generalitat amb els municipis. Aquí, el Grup del Partit Socialista Unificat de

Catalunya, ens torna a plantejar el tema de dependents o no dependents dels municipis, la discriminació... Això, per exemple, en aquesta partida esmenada sota el número 203, comportaria que no es poguessin fer subvencions a ateneus populars, però, bé, en definitiva, el tema és aquest. Creiem que ha estat explicada a bastament quina és la nostra posició i, per tant, donem per reproduïts els arguments que hem donat per a no potenciar més encara — i creiem que es fa suficientment — des del Departament de Cultura, l'activitat cultural dels municipis.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les esmenes números 290, 292 i 624, defensades pel senyor Folch, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les tres esmenes han estat rebutjades per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Segueix ara el vot particular número 4, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, número 294 en el text del Dictamen. El Diputat senyor Folch té la paraula per a defensar-lo.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vostès deuen haver observat que, sovint, el nostre Grup parlamentari ha presentat esmenes de reducció del pressupost destinat a personal, per un criteri d'austeritat, en primer lloc, i també perquè no sempre ens han convençut els arguments del Govern per augmentar el nombre de personal contractat.

En aquest cas, en canvi, ens oposem a la disminució, aprovada en Comissió —i no pas per a portar la contrària al Govern; aquesta és una explicació que ja se li va acudir l'altre dia al senyor Subirà, i que, naturalment, ningú no es pot prendre seriosament, excepte que se sigui molt maniqueista. El que sí que és cert és que el nostre ordre de prioritats és diferent —en moltes coses radicalment diferent— del del Govern, i per a nosaltres, la política lingüística és una qüestió importantíssima.

He de dir que la creació de la Direcció General de Política Lingüística ha estat, sens dubte, un dels grans encerts del Consell Executiu. Crear la Direcció General de Política Lingüística ha estat una manera gràfica de dir que hi ha un problema lingüístic a Catalunya, i que som molt lluny de la normalitat.

Malauradament, ens temem que aquest fet —la creació de la Direcció General de Política Lingüística— ha estat més un gest propagandístic, de cara a la galeria, que l'expressió de la voluntat de desenvolupar una política autèntica de normalització lingüística, que és un aspecte essencial —i dic essencial— de la reconstrucció nacional de Catalunya. Per què parlo de gest propagandístic i no de voluntat real? Doncs, perquè a aquesta Direcció General es destina una quantitat que poden qualificar gairebé de ridícula, en relació amb les necessitats reals del país.

Pel que sembla, 37 milions per al personal eventual i contractat de la Direcció General de Política Lingüística semblen massa al Partit del Govern. En realitat, l'estalvi que ens proposa la majoria que dona suport al Govern és com allò de la xocolata del lloro. Ben poca cosa; ben poca cosa, però significativa de la política del Govern. Només afegiré que el fet de retallar, en aquest cas, no seria només gasiveria, sinó manca de visió política, manca de coherència entre allò que el Govern procla-

ma verbalment i allò que fa en la pràctica.

I res més. Només que he observat que algun Diputat ha fet un gest estrany —algun Diputat de la majoria— quan he dit gasiveria. Si algú té algun dubte, la Directora General de Política Lingüística, que és en la tribuna de convidats, pot donar alguna explicació o aclariment.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Escudé té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, encara que després ho ha espatllat una mica, crec que, primer de tot, haig d'agrair les primeres paraules que sento del senyor Folch de lloa al Consell Executiu. Bé, el tema aquest torna a ser un tema que ja ha sortit diverses vegades: el tema de les reduccions de personal, de personal contractat, de forma més específica. Aleshores, a nivell de la Comissió, jo em vaig permetre en moltes ocasions utilitzar l'expressió «moll de l'os», perquè realment, portats per aquesta circumstància d'austeritat, com saben els senyors i les senyores Diputats, a nivell de Comissió es van fer unes determinades reduccions de personal, i jo em permetria dir que, en tots els casos, es va arribar al moll de l'os. Això vol dir que les dotacions són correctes, són adequades, però, realment, fregen la insuficiència. Per tant, ens hem emmotllat al màxim a les necessitats peremptòries. I això és el que es va fer aquí amb una petítíssima reducció —com ens recordava el mateix senyor Folch.

Per tant, nosaltres entenem que aquí no hi ha res a tornar a plantejar, a tornar a dir sobre el Dictamen de la Comissió, perquè ens trobem per enèsima vegada en el tema aquell de la magnitud. Aquí no hi ha un personal, aquest personal —aquest escassíssim personal no contractat—, en funció del Dictamen de la Comissió, que sigui per si essencial; per tant, és un problema, com deia fa dies —ho discutíem amb l'Illustre Diputat senyor Vives—, un tema de deu o onze funcionaris, més o menys.

Per aquests motius, nosaltres tornem a oposar-nos a aquesta proposta d'incrementar aquest personal de la Direcció General de Política Lingüística, i demanàriem a les senyores i als senyors Diputats que volguessin fer el mateix.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació el vot particular del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, número d'ordre, en el text del Dictamen, 294.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest vot particular, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha estat rebutjat per 20 vots a favor, 60 en contra i 26 abstencions.

Segueix ara l'esmena número 296 del text del Dictamen, 279 en la numeració del Grup Socialista. Per a defensar aquesta esmena del Grup Socialista, té la paraula la Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, la nostra esmena versa sobre una partida no pas petita, 64.400.000 pessetes, dedicades, segons diu el Pressupost, a la versió catalana dels cursos *multimedia* de nivell llinar, mitjançant material àudio-visual. Segons se'ns va explicar a la Comissió de Cultura, de paraula i per escrit, es tracta certament de l'adaptació d'unes experiències i materials promogu-

des pel Consell d'Europa per a l'ensenyament de l'anglès. Se'ns adduí també, de paraula i per escrit, que aquest projecte donaria a l'aprenentatge del català un elevat rendiment i prestigi. La nostra esmena a la baixa no està motivada per considerar improcedent i alt el preu de l'elaboració de material audiovisual per a l'ensenyament del català, sinó precisament per totes aquestes explicacions que se'ns donaren i les valoracions que porten implícites. Emprar els nous mitjans tècnics de comunicació i ensenyament, per tal d'estendre la possibilitat d'aprenentatge del català a Catalunya, em sembla una política molt correcta, però, el que no ens sembla tan correcte és agafar per model i base l'experiència i els materials promoguts pel Consell d'Europa per a l'ensenyament de l'anglès com a llengua mundial de comunicació que es reconeix i com a llengua estrangera que és per a molts. Considerem que la llengua catalana no és això —és potser menys que això per a Europa—, però és, segur, molt més que això per a Catalunya; és la llengua pròpia de Catalunya, que volem que sigui índex de la reconstrucció nacional i de la unitat civil. I l'experiència que preveiem per a aconseguir-ho és una experiència única i sense parí a Europa, experiència en la qual voldríem treballar més que per la via del prestigi, com se'ns diu en el document, per la nostra via de la feina ben feta, via en què l'ensenyament de la llengua catalana, com a primera llengua, té una fita extraordinària de pioner a nivell mundial en les lliçons de llenguatge del senyor Galí durant els anys 30, i en què l'ensenyament per a no catalano-parlants té fites més humils, però d'efectivitat comprovada durant els anys 70.

Ens preocupava, i ens preocupa també, que l'elaboració d'aquest material quedés molt marcat per l'estil del Departament, perquè, bo i reconeixent que la política de normalització lingüística ha estat propugnada amb extraordinària bona voluntat i delicadesa i obertura a la participació per la Direcció General de Política Lingüística, en canvi, considerem que les realitzacions de la campanya de normalització lingüística, i, molt concretament, els còmics del personatge «Norma», són molt inconvenients respecte a la problemàtica lingüística que tenim, i d'un estil impropï de la tradició catalana de campanyes populars. Ens temem que, en aquest cas, s'ha pres un mal camí: el de la valoració del prestigi, com diu l'informe de la Direcció General; de l'*standing* europeu, per a dir-ho amb terminologia anglo-saxona, que és una terminologia que ja s'ha filtrat en el document, i ens temem que en la mentalitat de la Direcció General de Política Lingüística, quan parla, per exemple, d'experiències europees «exitoses». «Exitós» és un terme no reconegut en el Diccionari General de la Llengua, i una mica llastimós de trobar en un text d'una Direcció General de Política Lingüística. El nostre Grup, però, valora, com a positiva, la voluntat expressada per aquesta Direcció, de convocar concurs públic, per tal que els especialistes experimentats en aquest camp d'ensenyament puguin concórrer-hi. I el que voldríem és que aquí se'ns donés la seguretat que aquest concurs serà convocat de manera que tothom hi pugui concursar, realment; que hi hagi terminis que permetin als concursants programar el treball per cursos, i aportar a aquesta elaboració de material la múltiple experiència que ja hi ha a Catalunya, sense encotillar-la amb models estranys.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? Té la paraula el

Diputat senyor Escudé per al torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans d'entrar en el contingut de l'esmena número 279, del Grup Socialista, que porta el número d'ordre 296, voldria aprofitar la meua intervenció per a dir unes brevíssimes paraules sobre l'esmena anterior —la 295, marcada amb el número 278 del Grup Socialista—, perquè m'imagino jo que diria —no sé si per error o per afany d'avançar— que aquesta esmena —el Grup Socialista— en presentar el plec d'esmenes a mantenir davant el Ple, que aquest número apareix a dos llocs: en el concepte 251 —que recordaran els senyors Diputats i les senyores Diputades que es va discutir globalment o agrupant gran quantitat d'esmenes—, i tornava a sortir aquí, a Cultura, com a tema específic. I, realment, aquest tema és un tema específic, molt concret, molt important, que és la realització d'estudis sobre la situació sociolingüística actual de Catalunya —evidentment, no el podem debatre aquí; ja està votada l'esmena— però jo voldria fer arribar a tota la Cambra i al Grup Socialista que el Departament de Cultura comparteix aquesta preocupació sobre la necessitat d'aquests estudis, i, si bé entén que la dotació pressupostada en l'avantprojecte de pressupost és suficient, si la realitat demostrava alguna altra cosa, el Departament faria mans i mànigues per trobar una solució pressupostària al tema.

Bé, anant al contingut de l'esmena 279 socialista —i dic anant al contingut, perquè la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata ens ha fet unes consideracions doctrinals importants, amb algunes de les quals estic d'acord i amb d'altres no hi estic d'acord, en definitiva, el que diu la proposta que ens fa el Grup Socialista, és transformar una partida que, específicament, diu: «Elaboració de la versió catalana dels cursos *multimedia* de nivell llindar, mitjançant material audio-visual», transformar-la, d'una forma més genèrica, en «cursos de català per a adults en conveni amb entitats locals». Jo diria que una cosa no exclou l'altra, i que, en definitiva, la proposta, l'avantprojecte i, per tant, ara, també, el Dictamen de la Comissió són aquí —és una proposta ben concreta i ben específica. Aquí, el que es pretén és elaborar una adaptació, o millor dit, una adequació, una transformació, a nivell català, en funció de les necessitats de la lingüística de la nostra llengua, d'un programa, d'un curs *multimedia* que ha tingut molt d'èxit a tot Europa en relació amb la llengua anglesa, patrocinat pel Consell d'Europa. Aquest programa, que realment és un programa ambiciós, important —la senyora Marta Mata ha subratllat el fet de destinar-hi 64 milions de pessetes—, que, a part del curs pròpiament literari, conté trenta pel·lícules en vídeo, trenta cassettes, una llibreta d'exercicis, una didàctica per al professor, aleshores —i això és molt important—, aquest curs permet una explotació múltiple, perquè, d'una banda, hi podrà haver l'explotació escolar o acadèmica, i, sobretot —i, aquí, potser hi ha el tema que relliga amb la destinació que hi volia donar el Grup Socialista, relliga amb l'aprenentatge de la llengua per a l'adult. Tots sabem les dificultats de la persona ja gran per a tornar a seure al banc de l'escola i, per tant, a través dels mitjans de comunicació de tota mena —electrònics— que hi ha avui dia; creiem que aquest programa serà una eina molt bona a favor d'aquesta normalització lingüística.

I, jo voldria dir, per a acabar, que en el curs dels debats de Comissió hi havia —crec, no sé, si no vaig mal orientat; avui

dia ja no hi és—, una altra esmena en sentit advers, o en sentit contrari. Hi havia un altre Grup que pretenia un augment considerable d'aquesta partida, i, de la mateixa manera que ho vam dir als uns, ho diem als altres: no és ni més ni menys. Aquesta quantitat —64.400.000 pessetes— s'ajusta perfectament a les necessitats d'aquesta partida d'aquest curs *multimedia* de nivell llindar. I, per això, demanàriem a les senyores i als senyors Diputats que volguessin abonar la nostra posició, votant en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President. *(La senyora Mata demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: La senyora Marta Mata?

La Sra. MATA *(de l'escó estant)*: Qüestió d'ordre. Nosaltres havíem demanat al Grup de Convergència i Unió, al Grup del Govern, vaja, si podia donar la seguretat que aquest concurs seria realment obert. Això és el que pregunto si, essent realment oberta, permetria la presentació de totes les persones amb els terminis necessaris per al curs que ve...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Diputada, en realitat, el Diputat hauria hagut de contestar; si no ha contestat, no podem ara establir un diàleg.

La Sra. MATA: No, és que era per a saber si proposàvem la retirada o no d'aquesta esmena. És el que volíem dir.

El Sr. ESCUDÉ: Encara que sigui potser realment una mica especial el tema, bé, evidentment, el concurs serà obert, com tots els concursos; ara, va orientat a una activitat molt concreta; si es presentés un programa que s'apartés poc o molt d'aquesta temàtica, aleshores, és clar, no s'ajustaria a les bases o a les condicions del concurs.

La Sra. MATA: Senyor President, el nostre Grup retira l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Arribem ara al vot particular número 7, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, relatiu a la Direcció General de Patrimoni Cultural. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en el curs d'aquest debat, he pujat diverses vegades a la tribuna o he parlat des de l'escó, en el sentit de retirar esmenes sobre intents de tornar a l'avantprojecte en qüestió de personal. Si surto ara aquí és per primera i darrera vegada a fer una altra cosa, a mantenir aquest vot particular, el número 7 —m'imagino que puc, en aquests moments, processar-los conjuntament— i el 8, que fa referència a la Seguretat Social corresponent a aquest personal del qual ara us parlaré. Jo no voldria fer una defensa molt extensa, molt grandiloqüent. Ara si abans els parlava del mall de l'os, aquí sí que per error —almenys per error meu— i jo me n'acuso davant de la Cambra, la reducció que el nostre Grup va participar en fer en aquest Capítol, en aquest grup de personal de la Direcció General de Patrimoni entenem que va anar més enllà, bastant més enllà del mínim essencial. Perquè aquí no es tracta ja de reducció de magnitud de personal, sinó que hem vist, ens hem adonat que hi ha una reducció qualitativa. Hi ha unes categories de personal que queden decapitades, queden suprimides, i concretament és el personal de biblioteques.

Per no estendre'm, com he dit, em limitaré a llegir aquelles institucions amb biblioteca que quedarien sense poder rebre la col·laboració, l'ajuda, la participació del Departament de Cul-

tura. Col·laboració a què, d'altra banda, la Llei de Biblioteques aprovada unànimement per aquesta Cambra fa pocs mesos ens obliga, en l'article 13, i concretament aquesta relació de personal, que si la Cambra no rectifica aquest que jo qualifico d'error de la Comissió, quedarien sense poder atendre.

Començant per Terrassa —un orgull local— hi ha la biblioteca infantil i pedagògica, feta en conveni amb l'Ajuntament i la Caixa d'Estalvis, que quedaria sense director i sense les dues bibliotecàries. Igualment la biblioteca central de Sant Boi de Llobregat; la biblioteca pública de Molins de Rei; la biblioteca pública de Barberà del Vallès; la biblioteca tècnica de Granollers, la biblioteca popular Marquès de Llivist, de les Borges Blanques; la biblioteca infantil i juvenil Can Butjosa, de Parets del Vallès; la biblioteca pública de Castellar del Vallès; la secció infantil de la biblioteca Can Somarro, de l'Hospitalet de Llobregat; la biblioteca La Gavarra, de Cornellà del Llobregat; etc.

Jo crec que potser ha arribat l'hora que jo els demani que amb el seu vot vulguin rectificar una actitud, una decisió de la Comissió, sempre respectable, però jo crec sincerament que es va tractar d'un error per ignorància del contingut exacte de la plantilla de personal que anava a afectar.

I, per això, ja des d'aquí, i per acabar, els demano que vulguin donar suport a aquest vot particular que en nom de Convergència i Unió vinc aquí a presentar-los.

Moltes gràcies; moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra als vots particulars número 7 i número 8, numeració 297 i 300 del Dictamen? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra.

Passem, doncs, directament a votar els dos vots particulars que porten en la numeració del Dictamen els números 297 i 300.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els dos vots particulars han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Segueix ara l'esmena número 304, que correspon a la 292 del Grup Socialista.

El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Per a la defensa d'aquesta esmena, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Per a la defensa d'aquesta esmena.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Gràcies, senyor President, des d'aquí mateix, a l'escó.

Em permetrà una breu referència a l'allusió que ha fet el senyor Escudé sobre l'esmena 295 nostra. Efectivament, quan es va veure el Capítol XXV, en el concepte 251, ja es va votar aquesta esmena, esmena que nosaltres teníem la preocupació —i avui no ho hem pogut defensar per aquest motiu— d'incrementar el concepte pressupostari previst per a la despesa d'«enquesta sobre la situació sociolingüística a Catalunya.» Fem nostres les paraules del Diputat senyor Escudé i creiem que quan la realitat demostrï que el concepte previst era reduït, era minso, es podrà elevar aquest concepte.

Per a la defensa de l'esmena 304 del Dictamen, nosaltres abans havíem catalogat una esmena nostra com de lògica co-

mparativa, aquesta diríem que és de lògica informativa. Hi ha un petit error que voldria aclarir, que és que es dirigeix al Servei 06, Mitjans de Comunicació, no al Servei 05, en el concepte 611, que diu: «centre de producció de programes de ràdio i una xarxa d'emissions dependents de la Generalitat de Catalunya», amb una assignació de 40 milions de pessetes.

Bé, la nostra esmena va dirigida al fet que se'ns pogués informar, presentar un programa de desenvolupament d'aquesta despesa prevista en el Projecte de Llei de Pressupostos, en el si de la Comissió de Cultura, per tal de poder debatre una mica les característiques bàsiques, mínimes i prèvies per a endegar un projecte d'aquesta envergadura i magnitud. És a dir, quan el que es pretén, segons entenem nosaltres i segons resulta de la memòria explicativa que acompanyava en aquest cas el Projecte de Llei de Pressupostos, car el que es crea és un centre de producció i emissió propi, autònom de Catalunya, en principi previst per a ràdios —em fa l'efecte, si no ho tinc mal entès, que a Comissió es va aprovar també una modificació del títol que anava dirigit també a televisió—, amb una problemàtica complexa com en aquests moments tenen la ràdio i la televisió amb un decret no aparegut encara, no portat a efecte, sobre freqüències modulades, amb un tercer canal que és en vies de tramitació legislativa, amb unes dificultats de primer i segon canal de zones mortes, zones negres a Catalunya pel que fa referència al segon canal, etc. Ens semblava que aquest era un tema suficientment important per a poder-lo debatre amb anterioritat a la presentació d'una despesa en el Projecte de Llei de Pressupostos en el si del Parlament.

Nosaltres, per tant, dins de la lògica informativa del que se suposa que és la nostra esmena, demanàriem una sèrie de conceptes sobre quin calendari es preveu per a l'assignació d'aquesta despesa prevista, segons la memòria és una primera despesa que es complementarà amb la següent de l'any proper fins un total de 150 milions de pessetes. Creiem que en el moment que es modifica l'enunciat d'aquest concepte, pel de ràdio i televisió, aquesta és una despesa molt reduïda, i si tenim en compte les despeses que s'han fet en el mateix sentit en el País Basc —Euskadi— ens adonem que són per a l'any 82 de 1.500 milions de pessetes. És clar, aquí aquesta descompensació és poc explicable. Des del moment en què es pretén —i en la memòria explicativa ja inicialment es preveuen unes zones d'ubicació d'aquestes emissores de ràdio a Girona, Tarragona, Tortosa, Lleida, Ripoll i la Seu d'Urgell—... entenem que el projecte sembla que estigui més endegat. Voldríem saber, per tant, altres punts de caràcter polític són previstos o no, quin serà el finançament d'aquesta xarxa nacional autònoma de ràdio o de televisió, quin serà el control que políticament es podrà exercir sobre aquesta xarxa, etc. És a dir, per tant, una esmena de caràcter informatiu, en l'enunciat de la qual nosaltres variàriem «programa de desenvolupament a aprovar en el Parlament» per «programa de desenvolupament a presentar en el Parlament», o «en el si de la Comissió de Cultura.»

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El Diputat senyor Escudé pel torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. La temàtica que ha encetat el Diputat Socialista, senyor Clotas, és una temàtica importantíssima i apassionant. Ara, jo em permetria dir que és

escassament pressupostària, perquè es planteja una sèrie de temes de contingut, de calendari, de finalitat, i aleshores jo em limitaria al tema purament pressupostari, indicant —com sap d'altra banda perfectament el Diputat senyor Clotas— que la Cambra disposa d'una multitud de mecanismes de control i seguiment i aclariment de la situació i de l'actuació de l'Executiu.

Aleshores, jo el que podria dir al senyor Clotas és que efectivament per un vot nostre, per una esmena nostra, en l'avantprojecte de Pressupost es va canviar el títol afegint-hi la televisió, a part de la ràdio, i amb una segona esmena, que també va ser aprovada per unes motivacions que ja vam explicar allà, es van traslladar uns diners del concepte 731, de la mateixa Direcció General, a aquest concepte 611. A part, i això és bo dir-ho, gràcies a una esmena del Grup Centrista, si no ho recordo malament, l'esmena número 100, va ser possible de dotar econòmicament el Consell Assessor de Ràdio i Televisió. Per tant, nosaltres entenem que pressupostàriament el tema és ben concretat, ben endegat, i que tota informació addicional, ara em deia el senyor Conseller, de molt bon grat la donaria a través d'una sessió informativa, interpellació, preguntes, o el que convingui, però no ara, concretament a través d'un debat pressupostari que és d'una altra naturalesa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 304, número 292 del Grup Socialista.

Les senyores i les senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

El Sr. CLOTAS (*De l'escó estant*): Excuses, senyor President. Nosaltres volem anunciar la retirada d'aquesta esmena, i anunciar que farem ús d'aquests mecanismes reglamentaris que se'ns permet, ja sigui a base d'interpellació, ja sigui a base de sessió informativa, per a poder debatre en profunditat, amb tota la profunditat que requereix aquest tema. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara arribem a l'esmena 300... (*El senyor Escudé demana per parlar.*) Senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Senyor President, si em permet, és que en arribar a aquest punt dels conceptes pressupostaris, el nostre Grup, i no sols el nostre Grup ha detectat un error material que podríem qualificar doncs d'error mecànogràfic o d'esmena tècnica en el concepte 621.03, que tracta del Museu de la Ciència i de la Tècnica, que en tota aquesta sèrie de conceptes...

El Sr. PRESIDENT: A quina esmena és això?

El Sr. ESCUDÉ: (*de l'escó estant*): No, no hi ha cap esmena, senyor President; és un error de tipus material que detectem que és que en aquest concepte 621.03 de la secció 07.05 les senyores i senyors Diputats deuen haver vist que la majoria de conceptes pressupostaris, entre parèntesi, indica la finalitat de la partida, i en aquesta, Museu de la Ciència i de la Tècnica, ho repeteixo, concepte 621.03, no hi ha clarificada quina és la destinació principal d'això. Per això nosaltres voldríem proposar a la Mesa, i si cal als Grups, de poder incorporar sense variar res més, ni el títol ni la dotació, l'explicació següent, que és, entre parèntesi, «inici de la xarxa i, en especial, el primer pagament a compte de la compra de la fàbrica Aymerich i Amat de Terrassa.»

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Jo diria que el que planteja el senyor Escudé és una esmena tècnica per a esmenar un lapsus o una

omissió en l'Estat de Despeses, tal com havia estat presentat pel Govern. *(Pausa.)* La Mesa considera que, en efecte, és una esmena tècnica i si ningú no s'hi oposa doncs, serà rectificat en el text definitiu de la Llei de Pressupost.

Bé, ara arribem a l'esmena 305 que és l'esmena número 97 del Grup parlamentari de Centristes. Crec que hi ha en aquesta qüestió un petit problema potser de procediment, i és que en Comissió es va retirar la baixa, ja que es tracta d'una esmena d'addició.

El Sr. PEDRÓS *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, aleshores per a resoldre aquest tema, nosaltres voldríem sotmetre a la consideració de la Cambra una esmena transaccional, a fi de donat que tenim finançament reservat per una partida que augmenta i es finançava amb aquell finançament reservat que era subvenció a Cambres agràries, de la qual després la baixa es va guanyar, però l'alça es va perdre en Comissió encara que nosaltres tenim replantejada la mateixa esmena de nou, davant del Ple, de retirar 20 milions del que hi ha reservat i en baixa en aquella partida, procedir a finançar aquesta esmena d'addició d'una manera regular. Jo voldria lliurar, si cap Grup parlamentari no s'hi oposa, l'esmena transaccional a la Mesa, per tal que estimi si resulta pertinent.

El Sr. PRESIDENT: ¿No hi ha cap Grup que s'oposi a aquesta esmena transaccional que consisteix simplement a finançar aquesta esmena número 305 amb 20 milions de pessetes, que significarien, evidentment, aleshores, reduir, de la mateixa quantitat, l'esmena que té presentada el Grup Centrista relativa a un capítol del...

El Sr. PEDRÓS *(de l'escó estant)*: Que és l'esmena 514, en la numeració del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Sí, l'esmena 514 en la numeració del Dictamen.

El Sr. PEDRÓS *(de l'escó estant)*: De tota manera, jo diria que és especificat en detall, encara que és una mica complex el redactat, però està especificat en detall d'on vénen els 20 milions exactament. Com que hi havia una sola esmena de procedència de kls fons i pugen dues partides, i com que només una d'elles supera els 20 milions, evidentment suprimiríem els 20 milions de la primera que s'havia...

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Aleshores, això significaria que en l'esmena 514, l'addició que es proposa quedaria a 20 milions per comptes de 40 milions i que, per tant, es reduiria només de 5 milions, si s'aprovés l'esmena del Grup Centrista, el concepte 421.01 que és espectacles i festes.

Molt bé, no hi ha oposició dels Grups parlamentaris? Aleshores admetem a tràmit l'esmena transaccional i, per tant, l'esmena 305 queda ara reglamentàriament coberta, en el sentit que hi ha una addició de 20 milions per la compra de la torre d'en Gorgot de Figueres i el finançament seria obtingut amb 20 milions del concepte 421.01 de la secció 07.03, espectacles i festes.

Per a la defensa té la paraula el Diputat senyor Lorca.

El Sr. LORCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com a figuerenc que sóc, el meu Grup m'ha encomanat la defensa d'aquesta esmena, la qual cosa passo tot seguit a fer amb molt de gust.

El Grup parlamentari Centrista ha decidit mantenir l'esmena d'addició dels 20 milions destinats a cofinançar amb l'Ajuntament de Figueres la compra a càrrec d'aquest de la torre

Gorgot, edifici confrontant amb el teatre-museu Dalí, valorat en 50 milions, a fi i efecte que el compromís assumit al seu moment per la Generalitat pugui ser degudament finançat.

El nostre Grup valora positivament la compra d'aquest edifici, ja que aquest pot ser adequat com a annex complementari del teatre-museu Dalí, ja que si bé aquest —en Dalí— personalment s'ha mostrat reticent pel que fa al fet que l'esmentada torre Gorgot pugui ser utilitzada com a ampliació a les sales d'exposició del teatre-museu, en canvi es mostra del tot obert que l'espai físic d'aquest edifici, degudament condicionat, pugui ser emprat com a servei complementari del patrimoni museístic contingut en les diverses dependències del teatre-museu, disposant en aquest tots aquells serveis que ha de tenir un museu digne d'aquest nom, és a dir, un arxiu de documentació on hi hagi tot allò que pugui servir als estudiosos i als amants de la seva obra i de tot allò que l'envolta, com per exemple, l'obra del filòsof Francesc Pujols, a qui en Dalí ha dedicat l'estàtua-arrel fora del seu museu, i és desig del mateix Dalí que la seva producció filosòfica, pròpia i en gran part inèdita, pugui ser conservada i estudiada en el si del mateix museu. També podríem parlar d'una biblioteca amb tots els llibres d'en Dalí i els publicats sobre ell i la seva obra artística; d'una filmoteca amb les pel·lícules en què ha participat i les que s'han fet sobre ell; d'un departament pedagògic, un taller, una sala de treball, etc. En aquest sentit, val a dir que la ciutat de Saint Petersburg (Florida, Estats Units) ens ha donat, amb el seu museu Dalí, una gran lliçó del que es pot arribar a fer a Figueres. He d'esperar que aquesta lliçó no caigui en el buit i que se sàpiga aprofitar com cal, per a aconseguir que Catalunya i el poble català tinguin un teatre-museu Dalí modèlic, que sigui un focus d'atracció internacional i que es converteixi en un lloc de pelegrinació obligat per a tots els qui estan interessats en l'obra daliniana. Ara bé, per tal que aquest desig pugui esdevenir realitat és del tot imprescindible, com a primer pas, que el Consell Executiu cofinanci amb l'Ajuntament de Figueres la compra de l'esmentada torre Gorgot.

I ja per acabar, solament em permeto suggerir al Consell Executiu de la Generalitat que en els pressupostos de l'any vinent tingui en compte destinar una partida per a adquirir obra d'en Dalí. Crec que aquest seria un dels millors homenatges que la Generalitat li pot fer.

Res més.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra, contra aquesta esmena? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Passem, doncs, a votar l'esmena d'addició tal com figura en el *Butlletí* amb el finançament d'acord amb l'esmena transaccional que hem admès a tràmit.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat aprovada per 61 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

Arribem ara a la Direcció General de Mitjans de Comunicació, on hi ha un vot particular, el vot particular número 2 del Grup Socialista, número d'ordre en el Dictamen, 306. Per a defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres presentem aquest vot particular, número 306 de l'ordenació del Dictamen, tot demanant al Ple que restitueixi l'assignació de 20 milions de pessetes que el Projecte presentat pel Govern destinava a entitats territorials per a subvencions a institucions locals mitjançant conveni per al millorament de la infraestructura de la ràdio i la televisió i que el Dictamen de la Comissió redueix a 5 milions. El primer que hom es pregunta és per què la majoria de la Comissió, suposadament favorable al Govern, creu convenient esmenar el projecte del Govern escamotejant a les entitats territorials en matèria de mitjans de comunicació 15 milions de pessetes. Sembla un cas de penediment.

En un moment donat, ja tramitat el Projecte de Llei, el Govern, sembla, s'adona que ha assignat massa diners a la promoció dels mitjans de comunicació de caràcter local i dona instruccions perquè es retalli aquesta assignació a benefici d'un altre concepte, que diu: «Inversions en centres a crear. Centre de producció de programes de ràdio i d'una xarxa d'emissions dependent de la Generalitat de Catalunya». Bé, sembla que el propòsit d'aquells que aconseguiren una majoria en Comissió per a rectificar el Projecte del Govern és ben clar: allò que era destinat als ens locals, ho reté el Govern per utilitzar-ho a discreció. D'aquesta tensió entre Govern de la Generalitat i les corporacions locals, ja se n'ha parlat aquí avui mateix, i sembla que no hi ha més remei que acceptar l'existència que la tendència que manifesta el Govern és la de debilitar el poder municipal i de difuminar la seva autonomia per tal de depassar el seu propi poder. Hi ha hagut una mena de polèmica aquest matí entre l'il·lustre Diputat senyor Escudé i el senyor Clotas sobre aquest mateix tema (*remor de veus*) —sí, també il·lustre—, en la qual el senyor Escudé ha dit que el pressupost d'enguany destinava el triple que el de l'any passat a subvencionar, diríem, activitats culturals dels ajuntaments. És clar, el que no ha dit és que, naturalment, la quantia total del pressupost és potser més del triple; per tant, en proporció, no s'han millorat pas massa aquestes subvencions als ajuntaments.

En aquest cas, allò que s'està discutint fa referència als mitjans de comunicació —ràdio i televisió—, els dos més penetrants i multitudinaris. Al nostre parer, aquests mitjans de comunicació, a càrrec justament de les corporacions locals s'haurien d'enfortir per una sèrie de consideracions, entre les quals hi ha la de la descentralització del sistema informatiu, principi que comparteixen molts sectors d'aquesta Cambra —el que passa és que en el moment de portar a cap una acció de govern, els principis s'acomoden a altres interessos. Està relacionat amb això també la creació espontània, durant els darrers temps, de tota una sèrie d'emissores de freqüència modulada de caràcter institucional i local, que es podrien beneficiar també d'aquestes assignacions; és clar que hi ha un problema de legalització que s'ha de resoldre, però que, de tota manera, si els ajuntaments es poguessin distribuir la quantitat que el Projecte de Llei del Govern assignava a aquests fins, se n'hauria pogut beneficiar molt l'exercici de la informació de caràcter local, que com tots sabem és més participativa, apropa més, no el poder al poble, sinó que jo diria l'administració de les coses al poble, i proporciona sempre una informació directa sobre qüestions d'interès immediat. Hi ha un aspecte també d'aquesta descentralització que és, justament, la catalanització,

és a dir, aquests òrgans d'informació local es fan, en general, en català, i, per tant, afavorir aquests mitjans de comunicació seria també reforçar el procés de la nostra reconstrucció nacional.

Per totes aquestes raons, nosaltres veuríem amb molt bons ulls que els 15 milions que han passat ara a disposició, o que el Dictamen de la Comissió posa a disposició de la Generalitat de Catalunya, retornessin al concepte «Per a subvencions a institucions locals». És per totes aquestes raons, encara que ja fa estona, o ja fa moltes hores que nosaltres hem llegit el rètol dantesca «lasciate ogni speranza», per nosaltres que no quedí, i tornem a demanar que ses senyories afavoreixin amb el seu vot el nostre vot particular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escudé té la paraula per al torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President, jo no entraré en el debat que ens tornava a proposar l'il·lustre Diputat senyor Lorda, i menys intentar emular els seus coneixements literaris clàssics, i tampoc no voldria continuar un debat que ja hem encetat amb el Diputat il·lustre senyor Clotas. Jo voldria, i més donada l'hora que és, només explicar el següent: aquesta partida, que ara intenta tornar a la situació anterior el Grup Socialista, deia i diu —perquè només s'ha reduït la quantitat—: «per a institucions locals, mitjançant conveni, per un millorament de la infraestructura de la ràdio i la televisió». Aleshores el concepte potser més important —aquests 15 milions de pessetes— anava destinat a sufragar repetidors d'estacions de televisió i d'emissores de freqüència modulada.

Aleshores, com que d'aquesta activitat hem sabut, posteriorment a la confecció de l'avantprojecte, que se'n fa càrrec el Govern de l'Estat, nosaltres enteníem que aquesta quantitat, en certa manera, quedava lliure de disposició. I, d'altra banda, la partida 611, allà on anava a l'alta, i on ha anat a l'alta per Dictamen de la Comissió, és el tema —d'això, ja n'hem parlat també amb el senyor Clotas—, del Centre de Producció de Programes de Ràdio, i vam afegir, a nivell de Comissió, «i Televisió», perquè —i això és començar a encetar ja aquest debat tan important i tan necessari del qual parlàvem abans amb el senyor Clotas— és propòsit del Departament de Cultura que el Centre de Producció de Programes de Ràdio i Xarxa d'Emissores de Ràdio i Televisió estigui en un únic edifici, i, aleshores, cal potenciar la despesa, la inversió, millor dit, necessària. Per això i per tant essent, diré, en certa manera sobre-ra aquesta quantitat en la partida d'origen, es va aplicar, a criteri de la Comissió i a proposta nostra, a aquest altre nou concepte, que, a partir d'ara, doncs, necessitava un finançament més elevat.

Per aquest motiu, doncs, nosaltres ens oposem a aquest vot particular i mantenim el text del Dictamen.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor del vot particular, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El vot particular ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Amb això hem acabat la part de l'Estat de Despeses que feia referència al Departament de Cultura, i, donada l'hora,

sembla que no seria procedent encetar la part referent al Departament de Sanitat i Seguretat Social, sobretot tenint en compte que hi ha una esmena a la totalitat.

Per tant, senyores i senyors, anem a suspendre la sessió fins a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues i tres minuts del migdia. La sessió es reprèn a un quart i set minuts de sis de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Hem arribat ara al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Hi ha una esmena a la totalitat d'aquesta Secció, Secció 08, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat; és la 307 en la numeració del Dictamen, 212 en la numeració del Grup.

Per a defensar aquesta esmena, té la paraula el Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a defensar l'esmena a la totalitat del Grup del PSU al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Abans d'entrar en la defensa pròpiament dita de l'esmena, voldria fer meves, i amb major preocupació, si hi cap, les brillants paraules del Diputat Felip Lorda que aquest matí ens recordava com la majoria que dona suport al Govern era absolutament insensible a tot tipus d'argumentació. Jo diria —utilitzant un símil mèdic— que quan un malalt està en coma a vegades s'utilitzen diversos mitjans per a veure quina és la profunditat d'aquest coma, la profunditat d'aquesta pèrdua de consciència, i que en aquest moments el diagnòstic que un faria d'aquesta pèrdua de consciència és realment greu, i voldria, amb aquesta breu introducció —com he dit—, fer meves totes i cada una de les paraules del Diputat senyor Lorda.

En l'exposició general del pressupost del 1982, el Conseller d'Economia i Finances ens va revelar una cosa que aquest Diputat no coneixia, i és que al costat del seu reconegut —i reconegut per aquest Diputat— patriotisme envers Catalunya, el senyor Trias Fargas en té un de més pregon, de més profund encara, i és el que podríem dir-ne patriotisme corporatiu d'alguns professors que estan en l'òrbita de la seva disciplina, l'economia política i la hisenda, perquè l'èmfasi amb què ens va citar el dictamen d'un catedràtic de Madrid, el senyor Barea, em va fer pensar que era més profund el patriotisme que tenia envers els seus companys de professió, que no el reconegut envers el seu país —i el meu—, Catalunya.

Crec que amb tot el que ens va dir el senyor Trias Fargas en el seu discurs inicial, el que ens va demostrar és que no coneix —o, en tot cas, el que és segur és que no comparteix les opinions d'aquest Diputat— quin és l'origen, quin és el significat, quin és el sentit de la Seguretat Social, en general, de la Seguretat Social espanyola, en particular, de la nostra Seguretat Social i, sobretot —i això preocupa encara més— quin és l'esdevenidor que sembla que s'apunta, en què hi ha més consens en les forces polítiques, socials, entre els pensadors, entre els científics europeus, al voltant del futur de la Seguretat Social. Perquè qui conegui quines són les conclusions d'un treball fet a la Universitat catòlica de Lovaina, el que se n'ha dit el Projecte de Codi de Lovaina, o el projecte de model de Seguretat Social europea, veurà com moltes de les afirmacions que va fer el senyor Trias Fargas, són, evidentment, legítimes i respectables, però, en tot cas, no s'ajusten al que és el projecte

de Seguretat Social que es dibuixa per al futur.

En aquest codi —no em resisteixo a llegir el que són les seves conclusions generals— es reconeix la necessitat que determinades prestacions de la Seguretat Social, entesa aquesta en el seu sentit més ampli, passin a ser prestacions universals, és a dir, dirigides a tota la població i aquestes són les prestacions, entre elles les sanitàries i les de serveis socials. El que no ens va dir, però, el senyor Trias Fargas, és que aquesta afirmació es fa afegint-hi tot seguit que, perquè això sigui així, el finançament d'aquestes prestacions ha de ser estatal, no ha de ser contributiu, ha de ser provinent dels pressupostos generals de l'Estat, i és aleshores quan té sentit la inclusió d'aquestes partides en un pressupost únic del sector públic, és a dir, els pressupostos generals de l'Estat, en aquest cas, de la Generalitat perquè la Generalitat també és Estat.

És a dir, que aquesta falsa —en la meua opinió— acusació d'arcaisme en la defensa d'un determinat model de Seguretat Social jo crec que no és ajustada a la realitat, que no s'ajusta a la veritat, sinó al contrari. El que ens va fer el senyor Trias Fargas va ser una explicació parcial i interessada d'algunes de les línies de treball i de futur que s'apunten en el projecte de Seguretat Social europea.

Voldria també recordar que les actuacions del Govern de l'Estat, del Govern d'UCD, moltes vegades des del Grup parlamentari que dona suport al Govern del Consell Executiu, des de Convergència i Unió, qualificat com a situat més a la dreta que el mateix Consell Executiu, sempre que ha abordat temes importants de reforma en matèria de Seguretat Social, ho ha fet després de la consulta i l'acord de les parts socials interessades. Així, els pactes de la Moncloa són el preàmbul necessari i imprescindible per a poder publicar i aprovar el Reial Decret-Llei del novembre del 78, convalidat com a Llei per les Corts Generals. Els pactes de la Moncloa obren la porta a la major participació de l'Estat en les despeses globals de la Seguretat Social, participació de l'Estat que, com sap molt bé el senyor Trias Fargas, encara és molt per sota de la mitjana europea de participació de l'Estat en les despeses de la Seguretat Social, i participació de l'Estat que no implica, ni té per què implicar, que el control d'aquestes despeses hagi de ser a través dels mecanismes generals de control de la despesa pública, en funció del seu origen de finançament. Si el finançament és fonamentalment contributiu, el control i la vigilància d'aquests fons ha de ser, fonamentalment, a càrrec de les parts socials que contribueixen a la formació d'aquest fons: empresaris i treballadors.

Si el finançament és fonamentalment fiscal, estic d'acord, aleshores, amb el senyor Trias Fargas, que el control ha de ser públic, polític, parlamentari. Però és que es tracta que la Seguretat Social espanyola és, en el seu 85%, encara, una Seguretat Social contributiva i, per tant, una Seguretat Social que ha de ser controlada i vigilada per les parts socials que contribueixen a la formació d'aquest Fons, és a dir, treballadors i empresaris.

És per tot això, és per a recordar el caràcter finalista que tenen els fons i els crèdits i el patrimoni de la Seguretat Social —caràcter finalista que arrenca d'una llarga història en el nostre país, que es tradueix en la forma com es finança: fonamentalment, a partir de les cotitzacions de treballadors i empresaris— que té sentit en la nostra legislació bàsica, la Llei General de Seguretat Social. La Llei General Pressupostària

reclama que els béns i els recursos de la Seguretat Social tinguin una finalitat pròpia adequada als seus fins i distinta i diferent de la de l'Estat.

És per això, també, que, abans de procedir a la reforma, o a la possible reforma de la Seguretat Social, el Govern d'UCD convoca de nou les parts socials, a través de l'Acord Nacional de l'«empleo» —de l'ANE—, i intenta arribar a punts d'acord amb patronals, amb centrals sindicals, abans de fer propostes de reforma de la Seguretat Social. Doncs bé, totes aquestes cauteles, tots aquests reconeixements d'una realitat social, històrica, legal i legislativa són absolutament ignorats pel Consell Executiu a l'hora de presentar-nos els pressupostos de la Seguretat Social. I dic que són ignorats perquè presenta, conjuntament amb els pressupostos de la Seguretat Social, el pressupost dels serveis transferits de la Seguretat Social, sense haver fet cap mena de consulta, d'acord —cosa, d'altra banda, difícil de fer, ho reconec— amb les parts socials interessades. A més, contravé —i aquí hi ha la clau fonamental de la nostra esmena a la totalitat dels Pressupostos i de la nostra esmena a la totalitat del Departament— el que per a nosaltres és legislació bàsica de l'Estat en aquesta matèria; és a dir, contravé aquest principi fonamental d'adequació a les seves mateixes finalitats, de reconeixement de patrimonis únics i distints que té la Seguretat Social respecte a les despeses de l'Estat, a causa del seu diferent origen. Les despeses de l'Estat provenen d'un origen fiscal; els ingressos de la Seguretat Social són d'origen contributiu, de treballadors i empresaris, fonamentalment.

És per tot això que calia —i nosaltres pensem que cal— presentar de forma separada i diferenciada dels Pressupostos de la Generalitat els pressupostos dels serveis transferits de la Seguretat Social. I, això, més encara, perquè, si es mira el que diu la Llei General Pressupostària, si es mira el que diu la Llei General de la Seguretat Social, si es mira el que diu el Reial Decret-Llei del novembre del 78, convalidat per les Corts Generals, es veu ben clarament que no es podia ni s'havia de procedir de cap altra manera. Que calia, que cal encara, separar els crèdits de la Seguretat Social, que cal separar les despeses de la Seguretat Social de la resta del Pressupost. És molt probable que això no s'hagi fet així per un afany —l'altre dia jo ho qualificava, festivament, de «pressupostos de fireta», amb motiu d'una altra esmena— de presentar uns Pressupostos de la Generalitat aparentment més alts, perquè, com vostès saben, senyores i senyors Diputats, si, dels 239.000 milions que hi ha pressupostats per la Generalitat, en traiem 109.000 milions, aquest Pressupost queda realment més baix, almenys com a Pressupost de la Generalitat, encara que és evident que els crèdits estan transferits, que és evident que la Generalitat té la tutela sobre aquest crèdit; és evident que la responsabilitat del Consell Executiu i la del titular del Departament corresponent és vetllar perquè la Seguretat Social a Catalunya, amb els seus serveis transferits, compleixi igual —o millor, si pot ésser— les finalitats a les quals està dirigida i a les quals està adscrita.

Però és que encara resulta més sorprenent —aquesta presentació dels Pressupostos—, perquè pot semblar que el que hi ha hagut és aquest intent de jugar a fireta, de fer veure que el Pressupost era més gros del que era, i el Pressupost podia ser el mateix, normalment desglossat, si un té coneixement del contingut de la resolució de la Direcció General de Règim Econòmic de la Seguretat Social. No puc llegir totes i cada una de

les normes que són contingudes en aquesta resolució, però sí que d'una ho podré fer, i em sembla que els senyors i les senyores Diputats veuran fins a quin punt estan afectats, estan condicionats els crèdits dels serveis transferits de la Seguretat Social per a Sanitat i Serveis Socials al sistema de tresoreria única, de caixa única de la Seguretat Social.

Estan de tal manera afectats en aquest sistema de caixa única que, llegint aquesta resolució, un dubta de si, realment, s'ha produït un traspàs de competències, o si s'ha produït una mera descentralització de la gestió, perquè si llegim només una d'aquestes regles, veurem que recorda que «La Generalitat de Catalunya haurà de remetre als serveis centrals de la Tresoreria General —abans del dia 10 de cada mes— un pressupost dels pagaments a realitzar el mes següent, a través dels comptes operatius a què es refereix l'apartat anterior». És a dir, primer s'ha especificat quins són els comptes conjunts que tindran la Generalitat i la Tresoreria General de la Seguretat Social, i després —en aquesta regla, que és l'única que llegiré, tota la resolució és ben sucosa, per cert—, recorda que s'ha de notificar, abans del dia 10 de cada mes, quins seran els pagaments que s'han de fer.

Addueixo aquest exemple, simplement, senyores i senyors Diputats, perquè es vegi fins a quin punt el sistema de transferència dels crèdits, dels recursos de la Seguretat Social és un sistema complex i difícil, és un sistema que requeria —i requereix— la major imaginació administrativa i política per a fer, per a conjugar dos principis: el de la caixa única de tot el sistema amb el de la voluntat i necessitat d'autonomitzar aquest servei. El que no es pot fer, però, en opinió d'aquest Diputat, és presentar alegrement uns pressupostos dient que tenim un crèdit de 109.000 milions, que se sumen a la resta de crèdits dels serveis transferits; fer veure que això és un gran Pressupost, que ja arriba a 239.000 milions, i, després, tenir una resolució del Director General del Règim Econòmic i Financer de la Seguretat Social que gairebé tracta la Generalitat de comptables, respecte al sistema de caixa única de la Seguretat Social, a l'hora de fer les seves despeses.

És per tot això que el Grup parlamentari del PSU va presentar aquesta esmena a la totalitat, per a demanar que es presentessin de forma separada els crèdits i les despeses de la Seguretat Social de la resta de pressupost de la Seguretat Social. Com ja he dit abans, en el tema de Sanitat i Seguretat Social, la nostra competència no és exclusiva: és una competència concurrent, de desplegament legislatiu. És per això que és impensable pensar que a Catalunya podem tenir o fer un tractament diferent del que es dona a l'Estat, amb els crèdits, amb els recursos de la Seguretat Social, i, si a l'Estat, com mana la Llei General Pressupostària —i és d'aplicació subsidiària a casa nostra mentre no tinguem una Llei de Finances Públiques de la Generalitat—, com diu la Llei General de la Seguretat Social, com diu el tantes vegades repetit Decret-Llei del desembre del 78, aquests crèdits es presenten en un pressupost annex i separat, el mateix hem de fer a Catalunya, sense que això minvi gens la capacitat autonòmica de disposició, d'implementació i de millor utilització d'aquests crèdits, d'aquests recursos, d'aquesta capacitat política de gestió en matèria de Sanitat i de Seguretat Social.

Per a acabar aquestes argumentacions de tipus legal, senyores i senyors Diputats, voldria recordar-los que, tant la Consti-

tució —en el seu article 157.1— com la LOFCA —en els seus diferents articles— no preveuen... I això vol dir fins a quin punt aquest és un tema important; aquest és un tema cabdal, aquest és un tema que, com vostès saben, ha estat una mica de moda en els debats d'aquests Pressupostos en Comissió, en el Ple, que ha portat a una possible solució conjunta, no del tot satisfactòria per al Grup del PSU, però una solució que permet avançar en aquesta línia—, quan enumeren els recursos de què poden disposar les comunitats autònomes, no enumeren els de la Seguretat Social. Aquest, per tant, és un altre índex de la complexitat, de com és de difícil i de com hem de ser de tremendament imaginatius políticament i administrativament en aquest tema per a poder conjugar, mentre no es canvia. I, això, si es canvia, ha de ser per acord del Congrés dels Diputats i del Senat; per acord, també, de les parts socials interessades (CEOE, UGT, Comissions, les centrals sindicals en general). No podem, alegrement, modificar aquesta legislació i presentar de forma diferent —no solament diferent, sinó contradictòria amb la legislació bàsica—, els nostres Pressupostos, mesclant diner fiscal amb diner contributiu. És per tot això que nosaltres vam presentar aquesta esmena a la totalitat —per tots els arguments que he donat—, i, també, fent meves les paraules a partir de les úniques —a part de qui va fer seus aquests arguments, el Grup Socialista— dels altres Grups que van intervenir en Comissió, jo voldria citar només la intervenció —que, des de la nostra perspectiva, va ser l'única seriosa, ajustada a la realitat i ajustada a la legalitat vigent— del Grup de Centristes, que es van abstenir en Comissió i que van dir que, si no es trobava una solució adequada a aquest importantíssim problema, no podien votar que sí en Comissió, i tampoc no podrien votar que sí a aquesta esmena —és a dir, en contra d'aquesta esmena—, en el Ple. Fins a quin punt aquest va ser un tema important? Sembla que s'ha pogut trobar una solució, com he dit, no plenament satisfactòria per al nostre Grup, una solució que reconeix el caràcter finalista i d'afectat que tenen els crèdits de la Seguretat Social dins el conjunt del Pressupost de la Generalitat. Nosaltres hauríem volgut, nosaltres voldrem, i nosaltres continuarem treballant políticament, parlamentàriament —i en tots els terrenys possibles—, perquè els crèdits de la Seguretat Social es diferenciïn plenament i totalment del Pressupost de la Generalitat, sense que això vulgui dir renunciar a la voluntat de control autonòmic i de gestió autonòmica de la Seguretat Social, ja que, en funció de tots aquests arguments, sense arribar a la solució ideal, que és la separació completa d'aquests crèdits del Pressupost actual per al 1982 de la Seguretat Social, sembla que es pot arribar a una solució a través d'una nova proposició de llei que corregeixi l'enorme error comès en la presentació d'aquests Pressupostos. És per tot això que, apel·lant també, i fent gala tant com sigui possible, des d'una posició de raó històrica, social, política i també legal, des de l'oposició volem donar un exemple de major generositat des de posicions de raó que no pas del continuat tancament de la pintoresca majoria que dona suport al Govern. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, i Diputat d'aquest Parlament... És a dir, el senyor Conseller demana d'intervenir com a Diputat per a un torn en contra, o, simplement, per a fixar la posició del Govern?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL *(de l'escó estant)*: Per una qüestió d'ordre, senyor President. Jo pregunto, en primer lloc, si l'esmena a la totalitat del Partit Socialista Unificat ha estat retirada o no.

El Sr. ESPASA *(de l'escó estant)*: Senyor President, em sembla que no és el moment processal per a fer aquesta pregunta.

(El Sr. Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: És que el meu Grup, justament, tenia la mateixa inquietud. No sé si és el moment processal per a preguntar-ho; en tot cas, per a contestar-ho, sí, si es pregunta. *(Rialles.)* Llavors, nosaltres entenem que convindria contestar si es retira o no. Si és que es pensa retirar després, em sembla molt bé, però ara no es retira, en definitiva? Ara no es retira. Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, en aquest moment no està retirada l'esmena.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El senyor Conseller intervé com a Diputat?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Jo parlo en tant que Conseller...

El Sr. PRESIDENT: En tant que Conseller. Per tant, això no és el torn en contra, sinó una intervenció que pot fer un membre del Govern en qualsevol moment del debat, d'acord amb el Reglament.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Gràcies, senyor President. Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyors Diputats i senyores Diputades, hem quedat tots una mica amb el dubte de si aquesta esmena a la totalitat era retirada o no, però de tota manera, tant si és retirada com si no ho és —de moment no ho ha estat, evidentment— a mi em toca explicar quin és el punt de vista del Consell Executiu sobre els arguments que acaba d'explicitar l'Honorable —atenent-me a la terminologia correcta—, l'Honorable Diputat senyor Espasa. Sí, perquè tots els que han estat Consellers continuen essent Honorables. *(Rialles.)* Honorables ho som tots, ben entès, mentre no es demostrï el contrari, però en aquest cas el tractament d'Honorable el senyor Espasa el comparteix amb mi mateix, ell com a ex-Conseller i jo com a Conseller, si no m'equivoco.

El Sr. PRESIDENT: Sí senyor. *(Rialles.)*

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Bé, aleshores, feta aquesta puntualització, atès que en aquesta intervenció i en d'altres, oralment i per escrit, l'Honorable senyor Espasa ens ha dit moltes vegades que sembla que juguem a fireta, que cometem barbaritats jurídiques i polítiques, que fem conculcacions legals i que som una colla d'ignorants tots els membres del Consell Executiu, a mi em sembla que estic obligat, en nom del Consell Executiu i en el meu propi, a explicar quin és el nostre punt de vista pel que fa referència a aquest tema que ha estat tan discutit. Jo vull defugir totalment —i per això no faig un torn en contra— la polèmica amb el senyor Espasa, amb qui d'una manera privada o pública discutiré temes relatius a sanitat tantes vegades com ell vulgui, i tantes vegades com sigui necessari, i estic absolutament segur que tindrem ocasió, no una, sinó moltes vega-

des, en el curs del temps que queda en aquest Parlament, de discutir temes prou importants, com són els que avui encetem aquí. Avui els encetem per la via del Pressupost, però a part de la via del Pressupost, com veurem de seguida, hi ha molts altres punts que caldrà tocar d'intre de poc temps.

Aleshores, jo l'únic que voldria és, davant d'una actitud que m'atreiria a dir ferma i dogmàtica de l'Honorable Diputat senyor Espasa, explicar-li —insisteixo, sense ànim de polèmica, sense ànim polèmic— la interpretació que nosaltres, el Consell Executiu, ha donat a aquest tema. I ha donat a aquest tema una interpretació que nosaltres, evidentment, jutgem oberta, flexible, progressista i autonomista. En primer lloc, han estat invocades aquí tota una sèrie de lleis —això és una consideració política, després faré la consideració jurídica— que són absolutament pre-democràtiques. Per exemple, la Llei General de la Seguretat Social va ser l'última versió a aparèixer refosa en el Decret 2065 de 1974, i no preveu cap mena de control parlamentari per als pressupostos de la Seguretat Social, n'hi ha prou amb el vist-i-plau del Ministre de Treball d'aquella època. Segonament, la Llei General Pressupostària que ha estat invocada també moltes vegades, la Llei 11/77 del 4 de gener del 77, hi insisteixo, o sigui abans de les eleccions democràtiques del juny del 77, és la que dicta en la seva normativa, en els seus articles 147 i 148, tan invocats i traduïts al català parcialment en l'esmena a la totalitat presentada pel Partit Socialista Unificat, és la que ordena que es presenti un pressupost resum, hi insisteixo, un pressupost resum a les Corts. No hi ha dubte que la majoria de forces polítiques estan a favor —i en això sí que coincideixo totalment amb el senyor Espasa— del control parlamentari no ja de la part fiscal dels pressupostos generals de l'Estat, sinó també de la part contributiva. En això tothom hi està d'acord. I per això jo estic segur, tots n'estem segurs, que aquest control només parcial que actualment a nivell d'Estat exerceix el Parlament sobre els pressupostos de la Seguretat Social seran més extensos, més ampliat en el futur, no ja a Catalunya, sinó a tot l'Estat.

A part d'això, l'Honorable Diputat senyor Espasa no parla mai del fet que tenim un Estatut, que aquest Estatut —tal com ja assenyalà el Conseller d'Economia i Finances quan va fer la presentació dels pressupostos—, en el seu article 49 pressuposa l'existència d'un pressupost únic per a la Generalitat. I, segons el nostre punt de vista, la Llei General Pressupostària del gener del 77, tan invocada, pot ser, en tot cas, subsidiària de l'Estatut, però no substitutiva. Des del punt de vista legal també m'haig de referir una vegada més al Reial Decret 1517 del 1981, que és el que traspasa els serveis sanitaris i d'assistència social, de serveis socials, de la Seguretat Social a la Generalitat. I en aquest sentit jo vull remarcar dues coses: en primer lloc —i ja ho ha dit el senyor Espasa, també— passa partides pressupostàries a la Generalitat, sense cap condició, passa partides pressupostàries, amb el mateix sistema, amb la mateixa tècnica que han estat transferides pels decrets de traspasos de la Generalitat les partides pressupostàries procedents d'altres conjunts de traspasos. I en segon lloc —i no ho oblidem, perquè això és encara més important— aquest Decret concedeix a la Generalitat la capacitat organitzativa, no solament administrativa, sinó organitzativa, dels serveis de la Seguretat Social traspasats aleshores. A part d'això, haig de recordar que a través d'uns decrets del Consell Executiu, el

328/81, del 4 de setembre, i el 369/81, del 21 d'octubre, els traspasos rebuts pel que fa referència a Seguretat Social eren passats a la direcció i tutela del Departament de Sanitat i Seguretat Social, d'un cantó, i del Departament d'Economia i Finances, d'un altre cantó. És cert que a part de tot això —i ho dic entre parèntesi, després tornaré al fil del meu raonament— hi ha conflictes, hi ha discussions, hi ha polèmiques entre l'Administració de l'Estat i nosaltres. És cert que nosaltres hem rebut una resolució que ha explicat l'Honorable Diputat senyor Espasa, però ell sap tan bé com jo que aquesta resolució la tenim recorreguda davant el Tribunal Suprem, després d'haver-ne demanat al Govern central, al Govern de Madrid, la derogació.

Però tornant al que dèiem, segons els decrets d'assignació dels traspasos dels mesos d'octubre i setembre passats, no ens quedava més remei que fer les coses tal com s'han fet, primer per administració directa, fins que arribéssim a la discussió dels Pressupostos, primer per administració directa, tal com s'ha fet, i després de la manera que ho hem incorporat al Pressupost ara. I això, senyores Diputades i senyors Diputats, no sé si està ben fet o mal fet, però ningú no ho ha recorregut, ni ningú no ens ho ha criticat, ni cap de les forces polítiques de Catalunya, ni l'Administració de Madrid no ens ha criticat la tècnica que nosaltres hem adoptat en el moment de les transferències de la Seguretat Social. És obvi que això no anirà sempre així, no hi ha cap dubte que això no anirà sempre així, però no anirà sempre així segons legisli aquest Parlament, com és evident. En primer lloc, aquest Parlament —i a això s'ha referit també l'Honorable Diputat senyor Espasa— té en tràmit de Comissió la Llei de Finances Públiques de Catalunya; segonament, estem discutint la Llei del Pressupost del 82, que pressuposa que per al 83 s'hauran de fer pressupostos per programes, i, en tercer lloc, els senyors Diputats saben tan bé com jo mateix que tenim en tràmit de Ponència el Projecte de Llei d'administració institucional de la sanitat i dels serveis socials a Catalunya, que ve a ser allò que n'hem dit tantes vegades la creació dels cistells, és a dir, dels instituts que, d'acord amb el que decideixi aquest Parlament, hauran de ser creats per a rebre aquests traspasos que ja hem assolit i dels quals, evidentment, aquesta Llei regularà el funcionament, i aleshores serà el moment de discutir, evidentment, en aquesta mateixa tribuna i abans en Comissió, quins són els punts més o menys febles —que segurament n'hi ha— del Projecte que nosaltres hem presentat i quin és el Dictamen definitiu i la Llei que en definitiva aprova aquest Parlament.

Amb tot, després d'haver explicat el procés exacte, de tal com han anat les coses des de rebre els traspasos fins ara, en el moment que es va discutir —com ha dit l'Honorable Diputat senyor Espasa—, el Projecte de Pressupost en Ponència i en Comissió, evidentment es van presentar unes esmenes, l'esmena a la totalitat del PSU que ja ens ha tornat a explicar el senyor Espasa, i, evidentment, ja vénen altres persones que es van mostrar inquietes pel fet que en un moment determinat els fons finalistes —que evidentment ho són— de la Seguretat Social poguessin rebre una altra destinació, poguessin ser assignats a altres coses.

Jo crec que amb la Proposició de Llei signada pels portaveus, em sembla, de tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, aquesta discussió s'ha acabat; però és més, jo m'atre-

viria a dir també que evidentment nosaltres no hauríem fet mai un transvasament de fons des de les partides de la Seguretat Social, d'altra banda perfectament diferenciades dintre del Departament de Sanitat i Seguretat Social, cap a una altra partida, fos del mateix Departament o fos d'un altre, i no ho hauríem fet, i no és que s'hagin de fiar les senyores Diputades i els senyors Diputats de la meua paraula, de les nostres intencions, no, no és això, no són aquestes les nostres intencions; això és un reconeixement que la legislació bàsica de l'Estat, que nosaltres concebem d'una manera diferent, amb tota certesa, de com la concep l'Honorable Diputat senyor Espasa, és obvi que no ens ho permetria en cap cas; és a dir, jo estic a favor, i em sembla molt bé, per més seguretat i per més tranquil·litat de tothom, d'acceptar la Proposició de Llei que modificarà unes partides, uns articles determinats, i que afegirà unes altres disposicions addicionals a aquest Pressupost, però insisteixo en el fet que encara que això no es fes, segons la legislació bàsica de l'Estat, nosaltres no podríem treure ni una pesseta dels comptes de la Seguretat Social amb una finalitat diferent de la que ens vénen consignats.

En fi, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, això és el que jo volia explicar; ja he dit que no volia entrar en més polèmiques, que a mi el que m'interessava era explicar el plantejament que de tot aquest tema s'ha fet al Consell Executiu, perquè quedi constància de quin ha estat el nostre punt de vista, i el nostre plantejament. Jo crec, sincerament, que significa un pas endavant progressista i autonomista, i per això també —i amb això acabo— haig de confessar que m'ha causat una certa estranyesa que una persona com és l'Honorable Diputat senyor Espasa hagi criticat d'una manera tan notòria aquests plantejaments nostres.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, donada la intervenció del Conseller de Sanitat, demanàrem un torn d'intervenció, tot seguit, tal com preveu el Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que després del torn en contra, en tot cas. Té la paraula per al torn en contra el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a un torn en contra que serà molt breu, brevíssim, perquè realment tinc molt poques coses a afegir a les consideracions que ha fet l'Honorable Conseller de Sanitat. A mi m'agradaria remarcar uns aspectes i fer referència a uns articles concrets de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que al nostre Grup parlamentari sembla que també són pertinents en el debat que s'està tenint. Concretament, el punt central de la qüestió és si els serveis de la Seguretat Social en matèria de sanitat i serveis socials transferits, la Generalitat podia o no podia integrar-los orgànicament en el seu pressupost encara que provinguessin d'una administració separada de la Seguretat Social.

I respecte a això a mi m'agradaria citar als senyors Diputats que, d'altra banda, sé que coneixen perfectament l'Estatut, l'article 17, en el seu punt 4, l'article 17, que hi fa referència precisament, concretament el seu punt 1 diu: «Correspon a la Generalitat de Catalunya el desenvolupament legislatiu i l'execució de la legislació bàsica de l'Estat en matèria de sani-

tat interior», i en el seu punt 4 precisa: «la Generalitat de Catalunya podrà organitzar i administrar amb aquestes finalitats i dintre del seu territori tots els serveis relacionats amb les matèries susdites», i segueix «i exercirà la tutela de les institucions, etc.», i l'article 25, en el seu punt 3, diu: «La Generalitat de Catalunya integrarà en la seva organització els serveis corresponents per tal de dur a terme les competències que li atribueix aquest Estatut», entre elles, evidentment, les que acabo de dir abans.

Em referiré brevíssimament també a la Proposició de Llei signada per tots els Grups, efectivament, per tots els Grups d'aquesta Cambra, que proposen una modificació de l'article 4 de la Llei de Pressupostos, afegint-hi un punt c), que diu: «No podran autoritzar-se transferències de crèdit dins el pressupost que afectin més o menys els serveis traspassats de la Seguretat Social, llevat que no siguin entre crèdits consignats als serveis esmentats». I modifica també l'article 2 afegint-hi un punt tercer que diu: «Els romanents de crèdits pressupostaris corresponen als serveis traspassats de la Seguretat Social corresponents. Els serveis traspassats de la Seguretat Social hauran d'ésser incorporats al Pressupost de l'exercici següent en els mateixos conceptes pressupostaris en què s'hagin produït els susdits romanents.»

Això dona garanties en el sentit de la intransferibilitat dels recursos i encara queda una altra qüestió que és la qüestió del patrimoni, del patrimoni de la Seguretat Social, que em sembla que queda perfectament resolt també i clarificat en el punt C número 5 de l'annex del Decret de traspàs, que concretament diu: «que en el termini de sis mesos s'elaborarà un conveni que determini el procediment excepcional mitjançant el qual la Generalitat de Catalunya, d'acord amb la legislació bàsica de l'Estat, podrà destinar els béns adscrits, o en el futur els nous, a usos diferents dels actuals, sempre que els nous siguin conformes amb les finalitats pròpies de la Seguretat Social».

Em sembla que la Proposició de Llei signada per tots els Grups parlamentaris que toca el tema de les partides pressupostàries i els seus romanents, i la disposició, el punt cinquè apartat c), perdó, el punt c) apartat cinquè de l'annex del Decret deixen prou clara la qüestió, juntament amb els articles que he esmentat abans de l'Estatut.

Faig meus, faig del Grup parlamentari tots els raonaments de tipus jurídic i d'altres tipus com ho ha fet l'Honorable Conseller, i, amb això, senyores i senyors Diputats, dono per acabat aquest torn en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, d'acord amb el Reglament pot intervenir novament el Diputat del Grup del Partit Socialista Unificat, però com diu el Reglament amb un temps proporcional a l'emprat pels membres del Govern, cosa que vol dir, doncs, un temps més curt. Jo demanaria al senyor Espasa que s'atengués als termes reglamentaris.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President, molt breument i utilitzant el temps reglamentari, i segurament no esgotant-lo.

Senyor Conseller, Honorable senyor Conseller, no està bé, com a argument desqualificador dels arguments del seu contradictor, recordar-nos que la Llei General de Seguretat Social, o la Llei General Pressupostària, són pre-democràtiques. Estem en un Estat de dret, tots hem lluitat

molt per arribar a aquest Estat de dret, i aquest es configura amb una Constitució que, en tot allò que no se li oposa, declara vigent tota la legislació prèvia.

No fem jocs de paraules, senyor Conseller, i vostè sap tan bé com jo que en tot allò que no s'oposen als principis o a la lletra de la Constitució és vigent la legislació anterior. I, si no, altres legislacions no d'aquest tema són enteses com a vigents i fins i tot aplaudides i no s'utilitza aquest tipus d'argumentació. Per tant, en aquesta qüestió atenguem-nos al que diuen els textos: en tot allò que no contradiu la Constitució, la Llei General de la Seguretat Social i la Llei General Pressupostària és perfectament vigent, Honorable senyor Conseller.

L'article 49 de l'Estatut que vostè ha esmentat parla de pressupost únic. Vostè també ha esmentat la Constitució; sí sí, l'article 134 de la Constitució també parla d'uns pressupostos generals de l'Estat entesos com a únics, però, senyor Conseller, quan es diu únic en termes legislatius, s'està parlant d'un únic acte polític parlamentari. És a dir, que s'aprovaran una sola vegada cada any, i després la mateixa Constitució ja diu que un cop aprovats els pressupostos es podran presentar suplementes de crèdit, crèdits extraordinaris, etc. Això és el que vol dir pressupost únic. I això és el que vol dir el que llegeix aquest Diputat quan llegeix l'article de l'Estatut que parla d'un únic pressupost de la Generalitat, no que tot està mesclat i barrejat, sinó que fem un sol acte administratiu, parlamentari i polític cada any en aprovar els pressupostos. I en aquest únic acte podíem i podem, i la Proposició de Llei ve a sancionar això, perfectament diferenciar el que és de cada u, el que és diner fiscal del que és diner contributiu. No res més que això vol dir pressupost únic, Honorable senyor Conseller.

El Decret de traspasos de l'INSALUD i de l'INSERSO parla de capacitat organitzativa; evidentment que sí, i ell ho sap, i no entrarem ara en una picabaralla de qui és més o menys autonomista. Ni ell no ho ha fet mai, ni jo cauré en aquesta temptació, però jo només voldria recordar a totes les senyores i els senyors Diputats que és cert que diu això, que també és cert que això mateix que ell ens ha esmentat ho diu el mateix article 17.4 que ens esmentava el senyor Subirà. Però s'ha d'entendre, i jo amb això també cloc aquest debat, d'una vegada per totes, que en Sanitat i en Seguretat Social tenim competència concurrent. I aleshores, «desplegament organitzatiu», «capacitat d'autoorganització», s'han d'entendre dins de la competència concurrent, o és que estem fent jocs de paraules. Si vostès tenen ganes de fer-los, facin-los; en tot cas, el marc que permet aquesta autoorganització és el d'una competència concurrent, no el d'una competència exclusiva. I és contradictori, quan a l'Estat ha estat manat específicament que cal separar una cosa de l'altra, dir que és capacitat autoorganitzativa mesclar-ho. Això em sembla que depassa el que és una capacitat concurrent.

Estic absolutament d'acord que és el Departament de Sanitat i Seguretat Social el que ha de tutelar —jo hi dic més— implementar i millorar, i espero que així sigui, si és possible, les prestacions i els serveis de la Seguretat Social a Catalunya. Que això és possible i que per això hem treballat i hem lluitat i volem l'autonomia sense perjudici de la unitat del sistema, mentre que aquest no sigui modificat.

I m'he referit abans a les formes com el govern legítim de l'Estat ha procedit sempre que ha volgut a modificar quelcom

de la Seguretat Social, convocant prèviament les parts socials interessades —Pactes de la Moncloa, ANE, COE, UGT, Comissions—, cosa que curiosament no ha fet en absolut el Consell Executiu de la Generalitat.

Estic molt satisfet de saber que la resolució, aquesta que he esmentat i que realment produeix angúnia pel grau de subordinació administrativa en què posa la Generalitat, i per tant el Consell Executiu, el Departament de Sanitat i Seguretat Social, el mateix Departament d'Economia i Finances respecte a una Direcció General del règim financer de la Seguretat Social, i és per això que aquest Diputat i no per obcecació, senyor Conseller, demanava un tractament diferenciat, tutelat, implementat, millorat des de la concepció autonòmica, perquè no ens vegéssim en la trista situació que, mentre no estigui resolta aquesta impugnació, aquesta resolució és vàlida, en què vostè i el senyor Trias Fargas no són més que, com diu amb frase aguda el senyor Trias Fargas, els senyors dels «manguitos» i la visera del Director General del règim econòmic de la Seguretat Social. És per això que aquest Diputat volia un tractament separat sota la tutela del Departament dels pressupostos de la Seguretat Social.

I l'última argumentació, i amb això acabo, senyores i senyors Diputats; jo ja sé, i el senyor Conseller ja ho ha dit, que no es tracta de fer imputacions de bona o mala voluntat, de si hi havia voluntat o no de traspasar aquests crèdits. Jo ja sé que aquesta no era la voluntat, i també sabem, el senyor Conseller i jo, que aquest no és el tema del debat. El tema del debat, senyores i senyors Diputats, és que fins que no entri en vigor la Llei que conjuntament hem signat, han signat tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, modificant la Llei de Pressupostos, la Llei de Pressupostos permet una cosa que, en la seva literalitat —la legislació bàsica a la qual el senyor s'ha referit per dir: «es que no ho haguéssim fet perquè no ho volíem ni perquè no podíem»—, doncs, aquesta Llei de Pressupostos de 1982, en les hores que hi haurà entre la seva aprovació i l'aprovació de la Proposició de Llei conjunta, contravindrà aquesta legislació bàsica. Em sembla que aquesta manifestació és la més palmari reconeixement que en aquest cas, i no per obcecació, sinó perquè teníem la raó del nostre cantó, finalment —ha costat, però finalment—, s'ha arribat a un acord que millora la posició de tots. Fonamentalment millora la posició de la Generalitat de Catalunya, en aquest tan important tema de la Seguretat Social. És per tot això que nosaltres anunciem que retirem la nostra esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'esmena a la totalitat ha estat retirada. Ara la primera esmena a aquesta Secció, que és mantinguda, és l'esmena número 313, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, esmena 216, també relativa a Seguretat Social, que és l'esmena 325, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat; esmena 325. Per a defensar-la té la paraula el senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: 325. Perdó, senyor President, si no n'hi ha d'altres entremig aquesta està retirada. La propera nostra és la 340 del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Retirada?

El Sr. ESPASA: Sí, la 325.

El Sr. PRESIDENT: No ho teníem anotat. Bé, ara la 327. La 327, senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Retirada.

El Sr. PRESIDENT: Retirada? És que a mi em sembla que potser vaig equivocat, però em sembla que no teníem notícies que aquestes haguessin estat retirades.

La 340; la 340. Té la paraula el senyor Espasa per a defensar l'esmena 340 de la numeració del Dictamen.

El Sr. ESPASA: Bé, aquesta és una esmena en què nosaltres ens oposem a la proposta que conté el Projecte de Pressupost, consegüentment al que va ser la nostra posició en un debat que desgraciadament no va poder tenir lloc. Quan s'havia de debatre la forma d'utilització dels 10.000 milions de la primera emissió de deute públic, a causa de l'acceptació d'una determinada esmena van decaure totes les altres. En aquestes esmenes nosaltres ens oposàvem a la proposta de modificació i d'inversió real a l'antic hospital del tòrax de Terrassa per a convertir-lo en un centre de cures mínimes, bàsicament per una raó. Nosaltres creiem que aquest és un centre excessivament gran per a convertir-lo tot ell en un centre de cures mínimes, i, conseqüents amb aquesta esmena que havíem fet en aquesta primera emissió de deute públic, pel fet de tractar-se aquesta de la segona fase d'aquesta inversió en el mateix centre, consegüentment també ens hi oposem. Nosaltres creiem que no és encertada la política de fer un centre de cures mínimes en un hospital tan gran, i aquesta és la raó per la qual ens oposem a aquesta proposta d'inversió real, tot i que som conscients que és ja la segona fase d'una inversió en curs.

Simplement, per explicar la coherència del Grup, ja ens hi havíem oposat; no vam poder-ho fer per qüestions procedimentals en la primera emissió de deute públic de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra? Té la paraula el Diputat senyor Escoda.

El Sr. ESCODA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el criteri del Departament, com és lògic, és un altre. Nosaltres tenim en consideració que aquest hospital, propietat de l'ISNEF, ha estat transferit a la Generalitat, a partir de l'any 81. Té una capacitat per a més de 1.000 llits, i fou concebut, originàriament, per atendre l'acció assistencial dels malalts afectats de tuberculosi. Actualment, només s'ocupen de 30 a 50 llits i el seu model assistencial no encaixa dins les recomanacions fetes pel mateix Departament de Sanitat i Seguretat Social, pel que fa al diagnòstic i tractament tuberculós.

Se'ns planteja, doncs, la possibilitat de procedir a la seva reconversió, ampliant els seus objectius a l'àmbit integral de les malalties cròniques, tot limitant-lo als malalts que puguin ser retributaris de processos de recuperació activa.

Aquest projecte donaria la possibilitat d'estudiar la viabilitat de desenvolupar una xarxa assistencial paral·lela i dependent de la dedicada a l'atenció dels malalts aguts, continuant l'assistència als crònics que necessiten encara hospitalització.

L'existència d'aquesta xarxa permetria adequar els costos a la real demanda assistencial, tot millorant al mateix temps la qualitat de les prestacions actuals dels equipaments, a causa del fet que no estan adaptats per a aquests tipus de serveis.

El projecte inclou l'elaboració dels models funcionals previs, i preveu una inversió global, entre la millora de l'edificació i la dotació dels equipaments, de 473 milions de pessetes, quantitat que es descompon de la forma següent: any 1981, 60 milions de pessetes finançats amb el deute públic; any 1982,

es preveuen 413 milions de pessetes finançats pel pressupost ordinari.

Sembla que és una incoherència aparent, però el fet és que la primera proposta de finançament d'inversions a càrrec del deute públic havia estat inclòs en la reforma projectada a l'Hospital del Tòrax a Terrassa. L'aprovació de la Llei 7 del 1981 autoritzant l'emissió de deute reduint les assignacions del Departament a un 8% ha fet que es produïssin uns reajustaments en el finançament de cadascuna de les inversions previstes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, anem a passar a votació l'esmena 340, número 229 del Partit Socialista Unificat, que acaba de ser debatuda.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena 340, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 54 en contra i 24 abstencions.

Segueix ara l'esmena 341, també del Partit Socialista Unificat. (Pausa.) Retirada.

I ara l'esmena 437, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, 142 en el número d'ordre del Grup. El senyor Marcel Planellas? (Pausa.) Ah, la senyora Calzada. Té la paraula per a defensar aquesta esmena 437 la Diputada senyora Calzada.

Bé, perdó, aquesta esmena és impresa amb el número 437, però és la 354. És un error d'impressió del *Butlletí*. Va a continuació de la 353 i abans de la 355. De manera que, com que estan per ordre de numeració, en realitat és la 354.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquesta esmena corresponent a la 142, el que nosaltres aquí plantejem és incrementar les dotacions per a un dels sectors educatius que està més abandonat, que ha estat més abandonat fins ara i que continua estant abandonat en aquests primers pressupostos de la Generalitat.

Es tracta, en primer lloc, de l'educació especial, en què la nostra gran preocupació ha estat que en aquests primers pressupostos de la Generalitat, pel que fa a la construcció de centres d'educació especial de nens deficitaris en el sector públic, la proposta que ens ha fet el Consell Executiu ha estat nul·la. No hi ha un sol centre, un sol projecte de construcció de centres d'educació especial pública i, en canvi, sí que hi ha un increment més gran que el que es va aconseguir a través de les transferències per a subvencionar centres privats d'educació especial. Així i tot, la dotació per als pocs centres d'educació especial públics que tenim no ha estat incrementada gens ni mica. És per això que nosaltres creiem que cal un increment, que cal una aportació sobre els crèdits transferits per a les dotacions als centres d'educació especial. Nosaltres fem una proposta, modesta, però que es noti, que es vegi la voluntat de la Generalitat de millorar els centres d'educació especial pública. Per això nosaltres fem un increment d'un milió per als centres d'educació especial, un milió per als centres d'educació permanent d'adults, un altre per als sectors educatius marginats, marginals, i el Consell Executiu continua marginant, com és la necessitat que hi ha a molts centres rurals i

moltes localitats rurals, però també a moltes localitats del cinturó industrial de Barcelona, d'aconseguir l'alfabetització de molts homes i dones, i aconseguir també d'obtenir el graduat escolar, condició mínima per a trobar un treball. Com que en aquests dos nivells, en aquests dos sectors, no hi ha la mínima voluntat, el mínim gest del Consell Executiu d'intentar que aquests nivells superin aquesta marginació crònica que han tingut durant tot el període franquista, i com que nosaltres creiem que la Generalitat calia que dotés el seu primer pressupost d'una quantitat superior a la dels crèdits transferits, nosaltres plantejem en aquesta esmena un increment als centres d'educació especial, als centres d'educació permanent d'adults i també als camps d'aprenentatge com una nova forma de fer didàctica, com una nova forma de fer educació que necessiten els nostres infants de les escoles públiques de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra té la paraula el Diputat senyor Escoda.

El Sr. ESCODA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el criteri del Departament en aquesta qüestió és el següent. Una de les característiques actuals de la problemàtica dels serveis socials és la manca de coneixement sobre qüestions relacionades amb la planificació i el desenvolupament de les diverses atencions i mitjans que engloben els serveis socials. En aquest sentit, l'esforç de la Direcció General és potenciar al màxim, mitjançant l'organització de conferències i cursets, la divulgació i el debat d'aquestes qüestions, a més de possibilitar una comunicació efectiva entre els organismes públics i privats dedicats als serveis socials i a l'Administració. Entre altres destaquem, primerament: organització del curset, d'aplicacions tècniques de gestió i uns esquemes de comptabilitat estandaritzada per a centres i institucions de serveis socials especialitzats; curs de supervisió de treball social, per a personal dels serveis socials de base; cicle de conferències sobre planificació dels serveis de deficients mentals, i organització de jornades de treball social, seminaris sobre anàlisis de costos i programes de serveis socials, seminaris sobre uns indicadors de resultats de programes de serveis socials, estudiar i debatre distintes alternatives d'ordenació territorial i les seves implicacions per a la planificació de l'oferta de serveis socials, cicle de conferències sobre organització i gestió de serveis socials a l'Administració pública. En fi, no els voldria cansar, senyores i senyors Diputats, la llista és molt llarga. Per tant, nosaltres ens oposem al que demanava la senyora Diputada del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació, doncs, l'esmena 354, número 142 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena 355, número 153 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

La senyora Calzada té la paraula per a defensar-la.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors

Diputats, intentaré fer una defensa d'aquesta esmena amb un temps rècord, ja que el corró continua funcionant estupendament bé, sense cap petita fissura, però de tota manera em sembla que és necessari que quedi constància dels Grups de l'oposició i del nostre Grup que realment aquests pressupostos no s'han preocupat dels aspectes qualitatius de l'ensenyament. Aquí hi ha aquesta esmena que nosaltres plantejem, que és la proposta de dedicar 5 milions de pessetes per a l'organització de diverses activitats de formació i perfeccionament del professorat impulsades pels ajuntaments.

En aquests moments, hi ha algunes localitats, hi ha alguns ajuntaments —sobretot pel que jo conec, els ajuntaments amb govern de l'esquerra— que han destinat part important dels seus pressupostos a serveis educatius per a les escoles de la seva localitat, que han destinat part dels seus pressupostos a donar serveis de suport als mestres, a intentar aconseguir, a través de la coordinació del treball dels mestres, el que es diu el coneixement del medi, el que es diu el coneixement dels costums de la localitat, el que es diu el coneixement de l'àmbit cultural on són els mestres i els alumnes. És evident que aquest coneixement de la realitat, aquest coneixement de la localitat no es pot fer al marge dels ajuntaments, i els ajuntaments, i en primer lloc els ajuntaments d'esquerra, han destinat en aquest últim pressupost quantitats importants per a facilitar el treball col·lectiu dels mestres de la seva localitat. És per això que aquestes activitats de formació i perfeccionament del professorat, que no són previstes en les competències estrictament actuals dels ajuntaments, però que sí que els ajuntaments fan aquest esforç, haurien d'estar complementades amb les ajudes que la mateixa Generalitat dona a aquests ajuntaments per fer possible aquest coneixement de la realitat, aquest coneixement de la localitat.

És per això que encara que la partida sigui modesta —5 milions— és una manera que la Generalitat plantegi la necessitat que això es vagi impulsant i ajudi els ajuntaments perquè aquest treball amb els professors es pugui fer cada vegada millor i en millors condicions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escoda.

El Sr. ESCODA (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó mateix, nosaltres donem com a vàlids els mateixos arguments de l'esmena anterior, l'esmena 142 del PSU. Per tant, donem per defensada l'esmena.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Per consumit el torn en contra, suposo que volia dir el senyor Diputat.

Bé, passem, doncs, a votació l'esmena 355.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Segueix ara l'esmena 356, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la, té la paraula el senyor Espasa.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó i agrupant la 356, 362 del Dictamen i 364.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Molt breument, per dir que el manteniment d'aquestes esmenes, d'aquestes tres esmenes té dos motius diferents i concurrents. D'una banda, la nul·la explicitació d'aquesta despesa, rebuda en Comissió o després de la Comissió, tot i que el motiu de l'esmena no era més que la demanda d'informació. Aquí veuríem, una vegada més, la displicència, sembla, amb què es comporta el Grup parlamentari que dona suport al Govern perquè no atén, o sembla que no pot atendre, o no vol atendre, aquestes meres demandes d'informació, que molt possiblement haurien comportat la retirada de l'esmena abans del Ple. I també una argumentació suplementària que utilitzarem aquesta vegada i una altra i única i definitiva vegada més, per demostrar el que hem argumentat anteriorment, que en aquests pressupostos, amb aquest Reglament i amb aquesta estructura, es podria fer, cosa que no volem, un traspàs d'una partida de la Seguretat Social a un altre Departament que no té res a veure amb la Seguretat Social.

Per totes aquestes raons, retirem aquestes tres esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Segueix ara l'esmena 357, del Grup Socialista, número d'ordre del Grup Socialista 337.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): La senyora Rosa Barenys.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Rosa Barenys té la paraula per a defensar-la.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn s'acumula la defensa de les esmenes 337, 339, 338, 344, 386 i 387.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. BARENYS: De res, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Números del Grup Socialista.

La Sra. BARENYS: Sí, números del Grup Socialista, senyor President, m'havia descuidat de dir-ho.

La filosofia de les nostres esmenes, defensades ja quan va fer la defensa a l'articulat del Projecte de Llei de Pressupostos el meu company de Grup, Lluís Garcia, té com a objectiu el plantejament a la Cambra d'una concepció diferent, evidentment diferent, perquè som a l'oposició, pel que fa referència a la política de serveis socials que va realitzant el Govern de la Generalitat.

Hi ha tres qüestions fonamentals que voldríem ressaltar i que ens fan plantejar aquestes esmenes. Una d'elles, la primera, seria la necessitat de potenciar el servei social públic; la segona seria la de prioritzar l'acció social preventiva orientada als sectors on el risc social és més greu —i aquí voldria dir que no estaria d'acord amb la defensa que feia el senyor Subirà en l'esmena 59, dient que aquest era un dels objectius que ja tenia la Direcció General de Serveis Socials amb la seva política, amb el plantejament i el programa de la seva política—; i el tercer seria la planificació de les actuacions prèvia a l'elaboració dels pressupostos, a fi i efecte que es pugui clarificar la política a seguir.

Nosaltres fem èmfasi en aquestes qüestions perquè, a pesar de la competència exclusiva que té el Govern de la Generalitat en el tema de serveis socials, la qual cosa suposa, doncs, poder planificar i programar, d'acord amb la seva orientació, observem que, en política de serveis socials, es va produint un cert

mimetisme respecte a la política que realitza el Govern central amb aquestes mateixes competències i matèries.

Ho explicaré a través de les dades del pressupost. Fent una valoració global dels pressupostos ens trobem que, a la Direcció General de Serveis Socials, sumant el que foren transferències corrents i transferències de capital, i deixant a part el que són ajudes a famílies, ajudes que vénen ja condicionades pels traspassos de competències i que sumen, entre minusvàlids i marginats, 3 mil milions i escaig, als ens territorials es dediquen únicament 549 milions, per al desenvolupament de serveis socials, i a la iniciativa privada sense afany de lucre 1.482 milions. Pel que fa referència als serveis socials de la Seguretat Social, es dediquen únicament 17 milions de pessetes al desenvolupament de serveis socials per als ens territorials, i 127 milions a la iniciativa privada sense afany de lucre. Suposo que quan el Conseller repliqui a aquesta defensa que fem, em dirà que és molt important la iniciativa privada a Catalunya, i a l'Estat espanyol també; que fins ara han estat els únics que han intentat posar en funcionament una política de serveis socials: això és cert. Nosaltres no estem en contra d'aquestes actuacions que fins ara s'han vingut realitzant. Ara, el que nosaltres creiem és que sense ofegar la iniciativa privada, ni de bon tros, s'ha de potenciar també el servei social públic perquè encara no hi ha experiències en aquest país respecte a la prestació d'aquest tipus de serveis, a través dels ens públics i, com a conseqüència, no sabem quin servei fóra més rendible, si el privat o el públic. Aleshores, és qüestió de poder anar planificant, a fi i efecte de veure què és el que ens convé més per a l'economia política i l'economia de prestació social.

La segona consideració que feia era la de prioritzar l'acció preventiva, en lloc de l'acció palliativa que, d'alguna manera, es dedueix de la lectura dels nombres del pressupost, i també m'explicaré sobre el tema. Sumant totes les despeses dedicades a serveis socials de transferències corrents i de capital, tenim que es dedica un 47% de diner per a la tercera edat, un 24% per a ajudes a disminuïts, un 21% per a ajudes a marginats, i només un 6% d'ajuda a serveis socials per a la infància, i un 2% de serveis socials de base. També sabem que aquí ens diran que, en aquest moment, tota la política de la tercera edat ens ve condicionada per les transferències que s'han realitzat, és a dir, hi ha una colla de ciutadans, de persones grans, que cobren unes 5.000 pessetes de pensió o de subvenció, això ho sabem; hi ha una colla de minusvàlids que cobren 3.500 pessetes, també de pensió o de subvenció; però a nosaltres ens sembla que hi ha una colla de partides que no estan massa especificades; hi ha bastants milions dedicats a ajudes no periòdiques, que no sabem quines són perquè en el pressupost no venien massa especificades i ens sembla que es podria incrementar la política per a la primera infància i per als serveis socials de base si realment volem fer una política que sigui vertaderament preventiva. I dic això perquè aquí, en aquest Parlament, no fa gaire vàrem aprovar una proposició no de llei sobre els drets de l'infant, que ha quedat arxivada i que no hi ha cap resolució o cap orientació en el pressupost que doni fe o que doni suport a aquesta actuació política respecte a la defensa dels drets de l'infant i, d'altra banda, perquè, encara que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, l'any passat va començar, com a mesura progressista, la posada en marxa d'uns programes de política social respecte a serveis socials de base —de

la qual cosa ens vàrem congratular en el seu moment—, aquest any, quan les institucions, els ens territorials, estan començant a posar en funcionament aquest tipus de serveis, que són, des de l'òptica del servei social públic, un gran avenç perquè suposa el servei social d'atenció primària a la població, aquest any només es duplica, una altra vegada, o es repeteix la mateixa subvenció de 120 milions per als serveis socials de base, i no s'amplia d'acord amb les expectatives i amb les necessitats que la posada en marxa l'any passat d'aquest servei ha suposat per a la majoria d'ajuntaments.

Una altra qüestió a la qual volia fer referència, i que hem anunciat abans, és que no hi ha una clarificació en la política que se segueix. Crec que hi ha un cert mimetisme, excepte en aquest apartat a què fèiem referència, els serveis socials de base, respecte a la política que ve condicionada pel Govern central, i nosaltres, de la lectura que en fem, en deduïm que es fa o es manté l'actuació de la privatització del servei social i no es pren o es continua o es posa en funcionament el que hauria de ser, sota el nostre punt de vista, un servei social públic.

També espero que, en la rèplica, no se'm digui que la política correcta és la política de suport a la iniciativa privada. Això es va dir... el senyor Subirà, em sembla recordar, quan es parlava de les subvencions d'esport a les entitats privades. Crec recordar que va fer referència que la política correcta era aquesta. Jo crec que, en serveis socials, aquesta política no és correcta per dues raons: perquè no està comprovat que sigui rendible o més rendible el servei social privat que el públic, no ho sabem encara, i, si no es fa una inversió a través del servei social públic, no ho podem saber, i tampoc no està provat que la rendibilitat social del servei social privat, encara que sigui sense afany de lucre, també sigui més rendible, més coordinada i respongui més a les necessitats de planificació que en aquest moment en què estem començant a posar les bases del que ha de ser la política social, necessitaríem al nostre país.

És per això que presentàvem aquest seguit d'esmenes, aquestes sis esmenes, que van, en conjunt, orientades a augmentar les partides d'infància en 350 milions de pessetes, les partides de serveis socials de base també en 350 milions de pessetes, i el servei d'ajuda a la llar en 150 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra?

Té la paraula el Diputat senyor Escoda, per al torn en contra.

El Sr. ESCODA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentarem aplegar aquest conjunt d'esmenes que la Diputada ens acaba de plantejar i farem el torn en contra de la manera següent: el concepte 431.61, que diu: «Ajudes a corporacions locals per al manteniment de centres» i el 471.61, que diu «Ajudes a institucions sense afany de lucre per a manteniment de centres» responen a l'estructura de la demanda real de sol·licituds dels anys anteriors, fonamentalment del 1980. És a dir, el criteri emprat per a efectuar la distribució de recursos provinents del Fons d'Assistència Social. Quant a manteniment de centres, ha estat estudiada la tendència històrica de la comanda.

D'altra banda, aquesta tendència ve determinada per la realitat de l'oferta de serveis socials al nostre país, fonamentada en la iniciativa social privada, la qual representa un 80% de la totalitat dels centres de servei social i atenció social.

En aquest sentit, els recursos aplicats en les dues partides, la

431 i la 471, han de ser ponderats en funció de la realitat de les necessitats socials que cobreixen els centres municipals i les institucions sense afany de lucre. En l'estudi comparatiu —són enutjoses les comparacions però les hem de donar— les dades ofereixen que, dels imports destinats a manteniment de centres, el 31% és per a corporacions locals que atenen el 20% de l'oferta de serveis. D'altra banda, les institucions sense afany de lucre destinen el 69% dels recursos i, en canvi, atenen el 80% de l'oferta de serveis.

Passant a l'esmena 359, la partida 482.61 té com a finalitat la satisfacció mensual de les pensions a vells i a malalts. Es tracta, per tant, d'ajudes periòdiques mensuals destinades a persones a les quals s'ha reconegut l'esmentat dret d'ajuda. Queda així manifesta la finalitat de la partida objecte d'esmena i la impossibilitat de traspàs del seu crèdit a altres conceptes. Actualment, hi ha uns 45.000 beneficiaris.

D'altra banda, la partida que proposa crear-se amb l'esmena 431.61 ja està inclosa en el pressupost sota el concepte d'ajudes a corporacions locals per al manteniment de centres i serveis transferits i integra fons destinats a la concessió d'ajudes per al manteniment de guarderies infantils dependents de corporacions locals.

Voldria fer esment també dels serveis socials de base. Durant l'any 1981 s'han potenciat els serveis socials de base, tot i considerant que aquest any 1982 serà un any d'experiència, i creiem que seria molt arriscat augmentar més del compte el nombre d'unitats de serveis de base, amb tota la problemàtica de supervisió i d'organització que això suposa.

Espero, amb aquest torn en contra, haver satisfet el que ha dit la Diputada senyora Barenys.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació les sis esmenes defensades per la Diputada senyora Rosa Barenys, que són, en els números del Dictamen, la 357, 358, 359, 363, 401 i 402; números del Grup Socialista, 337, 338, 339, 344, 386 i 387.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les sis esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Segueix ara, com a primera esmena no mantinguda, no votada, l'esmena 361, que correspon al número 342 del Grup Socialista.

La senyora Marta Mata té la paraula per a defensar-la.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, molt breument, per a fer la defensa purament testimonial d'aquesta esmena en una línia repetidament rebutjada per aquest Parlament: la de la consideració de les institucions que tenen els infants més petits, com a institucions prioritàriament educatives, i, per tant, dependent de la Conselleria d'Ensenyament, pel que fa a la seva creació, construcció, gestió, etc., per tant, pel que fa a l'adscripció de partides, no en el pressupost de Sanitat i Seguretat Social, sinó en el d'Ensenyament.

L'any passat ho vam fer respecte a una partida que es va reduir a 159 milions i mig per construcció de llars d'infants. Nosaltres sabem que hi ha hagut dificultats en la seva aplicació, que s'ha paralitzat la construcció de les llars de Vilanova,

que hi ha hagut, en general, retards en la construcció d'aquesta mena de monstruoses granges de nens petits —a cada una hi ha dos-cents nens de mesos fins a quatre a sis anys, que mai no arribaran ni a conèixer-los, dins d'aquest local, cosa que seria imprescindible per a poder-los assimilar a llars i que certament continuaran infants, segons l'etimologia d'aquest mot, és a dir, no aprendran a parlar en aquesta inhumana institució que fa grups de vint a trenta nens, com a màxim, ploraners o cridaners.

Tornem, doncs, a presentar la mateixa esmena de l'any passat, per tal que aquesta partida sigui adscrita a Ensenyament, però ara ho fem amb una partida molt més petita —49 milions—, car ha quedat reduïda en el programa d'aquest any la creació de llocs públics en l'anomenada Llar d'Infants de la Direcció General de Serveis Socials, al costat, però, de 72 milions de subvenció per a la creació de nous llocs en el sector privat.

El nostre Grup, en presentar i defensar aquesta esmena, no aspira a altra cosa que a deixar constància d'allò en què degenera l'aplicació de criteris prioritàriament assistencials i sanitaris a l'educació dels nens petits, i ens temem que l'any que ve ja els trobarem a beneficència, o no els trobarem en els pressupostos.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, tenim l'honor de tenir entre nosaltres, a la tribuna d'invitats, l'excel·lentíssim senyor Isaac Aja Muela, President de l'Assemblea Regional de Cantàbria, i de l'il·lustríssim senyor José Ramón Sáinz Fernández, Conseller Adjunt a la Presidència de la Junta de Cantàbria. En nom de tota la Cambra, els adreço la nostra més cordial salutació.

Torn en contra a l'esmena 361, defensada per la senyora Marta Mata.

El Sr. ESCODA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no entraré en la filosofia de què parla la senyora Marta Mata; jo solament parlaré dels pressupostos, que és el torn en contra que farem.

Les dotacions pressupostàries per a obres i equipament de guarderies infantils, fins a l'exercici actual, corresponen a realitzacions o projectes aprovats per l'antic organisme administratiu, abans d'efectuar les transferències a la Generalitat. En aquest sentit, el Reial Decret 1949/1980, del 31 de juliol, en la Llei corresponent al *Butlletí Oficial de l'Estat* del 2 d'octubre de 1980, relaciona els centres transferits en fase de construcció d'ampliació, o d'equipament, i els que encara no havien iniciat les obres.

Aquest traspàs de transferències correspon als centres, la realització dels quals, tant en fase d'equipament com de construcció, ha estat assumida pel Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Aquests centres —els vaig a detallar— són: Gavà, l'Hospitalet i Manresa. També té la finalitat de finançar parcialment les obres de les guarderies infantils a construir. Actualment és prevista l'edificació de les guarderies infantils següents: Barcelona, carrer Pedrosa; Terrassa; Sant Joan Despí; Sant Joan de Vilatorrada i Girona. D'altra banda, segons un Decret recentment aprovat, la responsabilitat del funcionament de les llars d'infants és conjunta d'Ensenyament i de Sanitat, per les raons exposades.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena número 361, que ha estat defensada per la senyora Marta Mata.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Segueix ara l'esmena número 376, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, 248 en la seva numeració... Retirada? A continuació l'esmena 377, del mateix Grup... 377, 378 i 380. Retirades aquestes esmenes, la primera no votada o retirada és l'esmena 379... Retirada, també? I aleshores segueix l'esmena 381, del Grup Socialista.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena fa referència al Servei 04 —Direcció i Promoció de la Salut—, l'objectiu fonamental de la qual —si vostès miren en el *Butlletí*— és el canvi de la denominació ja que aquest projecte de pressupost al Govern preveu la creació d'uns serveis centrals i laboratori de salut pública, i el Grup Socialista, tenint en compte les resolucions d'aquesta Cambra en relació amb la Proposició no de Llei, votada pel conjunt de la Cambra, relativa a les mesures urgents de defensa de la salut dels consumidors, creu que, per a donar compliment a aquesta Proposició no de Llei aprovada pel Parlament, no és necessària la construcció d'aquest servei central de salut pública, perquè el Parlament ja ha considerat quina és la política necessària en relació amb la necessitat d'establir una xarxa de laboratoris de salut pública.

És per aquestes raons, sense que això comporti cap mena de modificació de l'import econòmic, que el Grup Socialista planteja la necessitat que aquesta Cambra ratifiqui, amb la seva votació favorable a l'esmena socialista, el que ja va votar el vint de l'onze del vuitanta-u.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? Té la paraula el Diputat senyor Escoda.

El Sr. ESCODA (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, des de l'escó. Bé, la xarxa s'ha de fer; d'això en som conscients. Però abans s'ha de fer un laboratori de referència. Aquest any es consignen 395 milions, que creiem que és una quantitat petita per a fer aqueix laboratori de referència i, a més a més, creiem que una xarxa sense aquest laboratori és, en certa manera, perdre el temps.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena 381, del Grup Socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació hi ha l'esmena 382, que és la 250 del Grup del Partit Socialista Unificat.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena 382 fa referència al que s'anomena en l'argot tècnic «lluites i campanyes sanitàries», és a dir, accions concertades de promoció i defensa de la salut.

L'objectiu i l'explicació de mantenir aquesta esmena a càrrec del Grup parlamentari del PSU i del Diputat que els parla —i voldria que se'm cregués en això— no és altra que el d'ajudar el senyor Conseller. Ajudar que compleixi les seves paraules, perquè, en Comissió, de forma ben sorprenent, donat que allí hi havia el Director General de Promoció de la Salut, quan nosaltres vam demanar la informació de quines eren les campanyes sanitàries que es farien aquest any en defensa i promoció de la salut, se'ns va donar tota una llista —no entrem ara i em sembla que no és el moment processal—, en una discussió de pressupostos, d'analitzar si els objectius triats eren millors o pitjors— d'objectius triats per a campanyes sanitàries, i la nostra sorpresa —i d'aquí el manteniment de l'esmena per a ajudar que el senyor Conseller compleixi la seva paraula donada a aquesta Cambra des d'aquesta mateixa tribuna—, és que en les propostes de campanyes per al 1982 no hi havia la que ell tantes vegades ens havia promès, és a dir, la continuació, el millorament, l'aprofundiment de la primera campanya de planificació familiar engegada per la Generalitat provisional en el marc dels serveis transferits, millorant-la i fent-la molt millor de com ho va fer —cosa de què aquest Diputat no dubta.

I és aquest motiu el que ens ha portat a mantenir l'esmena fins al Ple: veure si podíem fer que, a través, o bé de l'esmena o d'una major informació, poguéssim restar tranquils respecte al que ens va prometre el senyor Conseller des d'aquesta tribuna —és a dir, que publicaria l'estudi del qual s'havia servit de base per a la primera campanya de planificació familiar, cosa que no ha succeït fins ara, i ho va prometre per abans del desembre passat—, i que, un cop transferits els serveis de la Seguretat Social, aleshores sí que —i amb això tenia raó el senyor Conseller— podria endegar aquesta campanya d'una forma molt més àmplia, genèrica i, per tant, molt més ben feta. En no veure relatada aquesta campanya, sense entrar en el fet de si les dates són bones o dolentes —no hi entro gens ni mica—, en no veure que aquesta campanya estava posada, vam patir pensant que a la millor la Direcció General de la Promoció de la Salut no ajudava que el senyor Conseller complís la seva paraula.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El Diputat senyor Escoda.

El Sr. ESCODA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, malgrat que el senyor Espasa centra la seva intervenció sobre aquesta campanya, nosaltres voldríem fer arribar del Departament a la Cambra tota la política que vol desenvolupar sobre els programes de promoció de la salut.

Primerament, es vol fer un programa d'exàmens de salut escolar que pressuposa una quantia de 31 milions de pessetes; després, programa de vacunacions, 30 milions; lluita antituberculosa, 3.900.000; prevenció i control de les drogo-dependències, 23 milions; lluita antivenèria, 1 milió; prevenció de la càries dental, 1 milió; medicaments de lluites i campanyes (paludisme i altres malalties importades), 300.000; educació sanitària, 23 milions; Pla pilot de Promoció de la Salut-ALTEBRAT, 2 milions, i Pla Experimental d'Educació Sanità-

ria a l'Escola, 2.364.000. Tots aquests programes representen 117.000 milions de pessetes.

La campanya que diu el senyor Espasa, el Diputat senyor Espasa, la pensa fer el Departament, però fins que no estigui muntada la xarxa no es podrà endegar. Sortirà molt aviat un manual sobre aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 250 del Grup parlamentari del PSUC, 382 en la numeració del Dictamen.

Els senyors i les senyores Diputades que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació hi ha l'esmena número 383, 149 del Grup parlamentari del PSU.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí. La defensarà la Diputada senyora Calzada.

El Sr. PRESIDENT: Per a defensar aquesta esmena té la paraula la senyora Teresa Eulàlia Calzada.

La Sra. CALZADA (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó mateix. Aquesta és l'última del conjunt d'esmenes que ha anat presentant el nostre Grup parlamentari, a fi d'incrementar les dotacions per als centres públics d'ensenyament, a fi d'aconseguir una millora i ampliació de la xarxa pública al sector d'ensenyament, i, evidentment, totes aquestes esmenes, unes les hem defensat, unes altres les hem retirat donat el poc èxit que han tingut les nostres explicacions, però, en aquest cas, jo voldria dir aquí que el senyor Escoda fa lectura de l'escrit que té, que li ha preparat —m'imagino— la Conselleria corresponent.

És una llàstima que la discussió dels Pressupostos no permeti fer un debat sobre les qüestions que nosaltres plantejem, i que abans de dir-nos que parlar de naps, que ens parli de cols, que és el que nosaltres li plantejem. Però és veu que això és impossible, i, per tant, en aquest cas, nosaltres li diríem que l'Institut del Prat ha estat quatre mesos sense funcionar per manca de recursos, de dotacions i de construccions, i li diríem que l'Institut de Nou Barris, que està distribuït en cinc llocs diferents, en cinc locals diferents d'aquest barri de Barcelona necessita més dotacions, si no, no pot funcionar. Hi ha molts dies que els nens no tenen classe. Li diríem totes aquestes coses. El senyor Escoda, segur que això no ens ho contestaria. És per això que retirem la nostra esmena, no tant perquè no tinguem raó, sinó perquè estem en un diàleg de sords, i això sí que és de sords. (*Remor de veus.*) Per tant, millor que callem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aleshores, retirada aquesta esmena, passem a l'esmena següent, la 384, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. Des de l'escó, la 384, 385 i 392. Totes elles s'agrupen perquè corresponen a una proposta de creació d'una Direcció General de la Seguretat Social. A aquest Diputat que els parla, després d'haver presentat les esmenes que ja ha presentat, que ha defensat, em sembla que no se'l podrà acusar de no sostenir, fins

allà on creu oportú, les seves tesis, però vist el repetit espectacle d'absoluta impermeabilitat de la majoria pintoresca, retiro les esmenes 384, 385 i 392. El seu objectiu era oposar-se a la creació, abans de la transferència de serveis, d'una Direcció General de la Seguretat Social. Ara, com que és un tema de què tant hem parlat, potser sí que servirà que hi hagi un Director General de la Seguretat Social per a veure si, en el futur, els Pressupostos ens arriben millor.

El Sr. PRESIDENT: Retirades aquestes esmenes, la següent és la número 393, esmena número 255, també del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la, té la paraula el senyor Espasa.

(El Sr. Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): El senyor President ha de ser conscient, sens dubte, que la 391 és esmena viva, malgrat que el senyor President ha passat a la 393...

El Sr. PRESIDENT: L'esmena 391?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): Que defensaríem juntament amb la 399.

El Sr. PRESIDENT: Permeti'm, senyor Martín, però nosaltres la tenim com a votada, de manera que hauríem de fer una comprovació, si m'ho permet.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): La demanaríem, senyor President. (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, va ser votada conjuntament amb totes les esmenes del concepte 172, és a dir, al començament del debat.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): Senyor President, donat que el senyor President té els papers aquí davant, ¿ens podria dir si la 399 del Dictamen també ha estat votada, perquè hi fa referència?

El Sr. PRESIDENT: 399 del Grup Socialista?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): No, 399 del Dictamen, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ah, del Dictamen. (Pausa.) També, també.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): Gràcies, senyor President.

El Sr. ESPASA: Senyores i senyors Diputats, l'esmena 393 del Dictamen... (Remor de veus.) Senyores i senyors Diputats, deia que l'esmena 393 del Dictamen fa referència a la partida més gran de tot el Pressupost. Aquesta, si les senyores i els senyors Diputats han tingut la paciència de repassar i comparar totes les partides, és la partida per a un mateix concepte, per a un mateix objectiu, en aquest cas l'assistència sanitària de la Seguretat Social amb mitjans aliens, el que popularment es coneix com a «concerts de la Seguretat Social» o de l'INSA-LUD. És la partida més grossa, ho repeteixo, de tot el Departament.

Nosaltres vam presentar aquesta esmena amb el doble motiu al qual ja m'he referit abans, de demostrar la possibilitat de traspàs —cosa no volguda per ningú i, menys que per ningú, per nosaltres— de partides de la Seguretat Social a altres fons de despesa que no són Seguretat Social, feta ja i a l'últim, aquesta consideració.

L'altre motiu pel qual presentàvem l'esmena era la manca absoluta de proposta o d'explicació de regionalització d'aquesta despesa pel Consell Executiu. És cert que el Conseller de Sanitat i Seguretat Social ha publicat sobre el tema dues

ordres que es complementen: ordre de creditació d'hospitals i ordre de com s'han de fer els concerts, però nosaltres creiem —i per això hem treballat, i treballem, i continuarem treballant per l'autonomia— que en el marc d'un projecte de Govern, d'una proposta de pressupostos per a un Govern autonòmic en un territori més reduït, més a prop d'on es donen els punts de despesa, era possible —i ho demanaríem, si fos possible per a aquest any o per al proper— i necessari regionalitzar aquesta despesa per a donar majors elements de judici a un Parlament, a la Cambra, a l'hora de votar aquesta esmena.

Aquest és el sentit de la nostra esmena, bo i reconeixent que la forma com es donaran aquests concerts està normada; nosaltres creiem que hi manca, o que podria millorar en aquestes normes, una major explicitació de la despesa regionalitzada, prioritzada pel Consell Executiu o, en aquest cas, pel Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Repeteixo un cop més: en les Ordres queden clares les normes que s'han de seguir per a obtenir els concerts. No es tracta... Aquesta no és una Cambra per a fer la vigilància administrativa d'aquestes Ordres, que ens semblen vàlides, però aquesta és una Cambra per a saber quines seran les direccions fonamentals en les quals s'establiran els concerts, quines seran les àrees fonamentals de preocupació de despesa sanitària pública, amb mitjans propis o amb mitjans concertats, del Consell Executiu, cosa que no existeix, i, a més, aquesta informació no ens ha estat facilitada.

Aquesta és la raó que ens ha portat a mantenir l'esmena 393 que, com he dit, correspon a la partida més important de tot el Pressupost de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escoda.

El Sr. ESCODA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, té raó l'illustre Diputat senyor Espasa que és la partida més important. Per tant, és potser el torn en contra on explicitaré més, de totes les meves intervencions.

El crèdit 253/60, Despeses de funcionament per a assistència sanitària amb mitjans aliens, recull tots els recursos que el Pressupost de la Seguretat Social destina per al pagament dels serveis assistencials prestats per altres institucions sanitàries.

La despesa per a aquest concepte, fins al moment de les transferències a la Generalitat, estava regulada per la Resolució de la Secretaria d'Estat, de data 5 de maig de 1980, la qual establí tot el que fa referència a l'acció concertada a l'Estat espanyol, classificant els hospitals en vint-i-tres possibles nivells, i fixant uns conceptes per a la determinació de les tarifes d'assistència ambulatoria.

Una altra part de la despesa per a aquest Capítol, aproximadament el 10%, corresponia a les prestacions que es pagaven després de l'autorització corresponent. El procés d'autorització que se seguia s'inspirava en una normativa de caire interior de la Seguretat Social. Catalunya és l'àrea que dins l'Estat espanyol té un volum més alt d'acció concertada. Aquesta situació ha permès que l'assistència sanitària prestada a la població catalana es donés amb unes facilitats similars a les que gaudia la resta de ciutadans espanyols, donat que la inversió pública en centres propis de la Seguretat Social a Catalunya ha estat, fins a l'any 1978, el 8%, mentre que a la resta de l'Estat espanyol la mitjana de llits era del 22%. Sobre la magnitud d'aquestes

xifres direm que a Catalunya dels 20.000 llits assistencials utilitzats per la Seguretat Social només uns 5.000 són públics.

El Govern de la Generalitat, plenament conscient de la importància que té aquesta partida, tant pel que fa al seu import econòmic com pel seu valor assistencial, ha regulat la seva ordenació mitjançant l'Ordre del 20 de novembre de 1981. Aquesta Ordre contempla una sèrie d'instruccions de caire general, definitives, per tal que les prestacions es donin, en principi, amb mitjans aliens als de la Seguretat Social. Aquests, però, cal que responguin a una ordenació prèvia, mitjançant el sistema de concert, deixant el procés d'autorització com un procediment emprat només en casos molt excepcionals, regulat més aviat pel mètode de reintegrament de despeses —normativa que també està revisada pel Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Els criteris d'utilització de l'acció concertada queden fixats en l'esmentada Ordre, on es defineix amb tota claredat, en el seu article tercer, que la utilització dels recursos «es farà tot preservant el criteri gradatiu d'utilització prioritària següent: Primer, equipaments propietat de l'INSALUD, ara transferits a la Generalitat. Segon, equipaments del sector públic a entitats locals. Tercer, entitats benèfiques. Quart, entitats de finalitat no lucrativa, i, cinquè, altres entitats que puguin tenir equipaments assistencials.

Com a complement d'aquesta Ordre s'ha elaborat també l'Ordre del 21 de novembre de l'any 1981, per la qual es regula la creditació de centres i serveis sanitaris assistencials a Catalunya, l'aplicació de la qual permet una fixació de nivells homogenis, aspecte imprescindible per a poder aplicar el criteri de prioritat en la utilització dels equipaments abans esmentats.

La definició de la quantitat de llits o equipaments a concertar vindrà donada progressivament per la tasca de desplegament del mapa sanitari de Catalunya, el qual ja s'està portant a terme per a la ciutat de Barcelona, i que serà regulada pel Govern, per tal que l'any 1983 s'hagi finalitzat a tot Catalunya.

Així doncs, els criteris de distribució de l'acció concertada s'inspiraran en la legislació que els regula, i molt concretament en la utilització prioritària dels equipaments abans esmentats. D'altra banda, i pel que fa referència, concretament, a l'esmena presentada, el fet de passar crèdits del pressupost de la Seguretat Social per a finançar o complementar el Pressupost General de l'Estat contravé la legislació bàsica de l'Estat.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*): Si se'm permet, des de l'escó mateix, per a donar una informació complementària sobre aquest tema. Evidentment, jo subscriu tot el que ha dit l'illustre Diputat senyor Escoda, però entenent que aquesta —tal com ha dit el senyor Espasa abans— és la partida més gran de tot el Pressupost, crec que mereix una explicació ulterior.

És evident, com ha dit abans en presentar l'esmena l'Honorable Diputat senyor Espasa, que nosaltres partim de criteris diferents dels que fins ara havien regit en tot l'Estat per a arribar a la concertació dels serveis necessaris per tal de complementar l'assistència sanitària donada en els centres propis. Això es fa gràcies a un sistema que ja ha explicat l'Il·lustre Di-

putat senyor Escoda, basat en unes ordres d'acreditació i de concertació, però això és una tasca molt complexa que ni al senyor Espasa ni als senyors Diputats costarà gens de creure que és una tasca que es fa de bell nou i que era absolutament impossible a priori, sense haver fet l'acreditació dels hospitals, comarcalitzar o localitzar quina seria la despesa feta. Per tant, jo entenc que això és una cosa que no es podia posar en el pressupost d'enguany. De tota manera, al que jo sí que puc comprometre'm és a explicar els fets a posteriori, és a dir, quan s'hagi fet l'acreditació i la concertació; donar després les dades generals, després, quan ja s'ha fet, per tal que es tingui una idea general de com ha estat el procediment d'ordenació i d'acreditació d'aquests serveis.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Espasa, molt breument.

El Sr. ESPASA: Retirem l'esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ah! Retirada, molt bé. Segueix l'esmena 394, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Té la paraula per a defensar-la el Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: (*Per dificultats tècniques no han quedat enregistrades les primeres paraules de l'Honorable senyor Diputat.*) Deia, doncs, senyor President, que defensaré la 394 i la 397, agrupades, que són les darreres que com a Grup defensarem en el Departament de Sanitat i Seguretat Social, donat que la 400 i la 403 —si no ens hem equivocat— del Dictamen, són les darreres nostres i les retirem. Aquestes dues esmenes es refereixen, una d'elles, la 394, a les inversions reals per a construcció de nous equipaments hospitalaris, i estan en el Capítol VI, i la 397, dins d'aquest capítol d'inversion reals, als imprevistos d'aquestes mateixes inversions reals. Jo voldria fer dues consideracions per defensar aquesta esmena; la primera, i insistint en el que ja ens ha ocupat al començament de la tarda, però des d'un altre angle, en el cas hipotètic, que aquest Diputat no comparteix que la forma de presentació hagués estat encertada, en tot cas aquestes partides havien d'estar en el Capítol VIII i no en el Capítol VI, com estan, és a dir, a transferències de capital; igualment com totes les altres partides de la Seguretat Social que estan en els Capítols I, II i III, havien d'estar en el Capítol IV. Però aquest no és el tema que ara ens ocupa, sinó simplement assenyalar que es manté l'esmena perquè en un territori reduït, com és Catalunya, amb un treball previ de localització de les necessitats sanitàries —com tothom està d'acord a reconèixer— que va representar el mapa sanitari, és realment sorprenent, per no dir una paraula un pèl més gruixuda, que en la memòria explicativa dels pressupostos els senyors i les senyores Diputats no puguin saber de Catalunya on es construiran i quins seran els nous hospitals a construir. Sembla que sigui demanar molt, quan es tracta d'unes inversions amb diners realment importants; però en localitzacions no van més enllà de la mitja o d'una dotzena. És realment sorprenent que aquesta informació no es donés a les senyores i als senyors Diputats, que aquesta informació que després vam conèixer alguns Diputats la poguéssim conèixer per la publicació en els mitjans de comunicació d'una revista especialitzada en sanitat, la localització exacta d'aquestes despeses. I, en canvi, els Diputats d'aquesta Cambra havien d'imaginar-se que allí on deia tants mils milions per província de Barcelona, doncs, que era Can Ruti, de Badalona, que era la Residència de Sabadell-Terrassa, etc., però no estava explicat. Això és pel

que fa referència al 394: reclamar una major serietat i puntualitat i amplitud en la informació a aquesta Cambra, que em sembla que se li deu i, a més, em sembla que era perfectament possible que això es fes de bell antuvi, no que s'hagués de reclamar en Comissió, que no es rebés de Comissió i que ens n'haguéssim d'assabentar per la premsa professional o especialitzada.

I l'esmena 397 es refereix que dins d'aquesta mateixa partida d'inversions reals per a construcció de nous centres hospitalaris a Catalunya —hospitalaris i no hospitalaris—, el Consell Executiu, o el Departament, en aquest cas, es reserva una partida que ve a representar quasi el 35% del total de la inversió real com a despeses imprevistes. Realment, a aquest Diputat li costa molt d'entendre que, en una proposta d'inversió real, el 35% o potser una mica més es posi com a partides d'imprevistos; és cert que és el primer any del traspàs, és cert que la capacitat de gestió i les possibilitats de trobar-se amb forats no previstos hi són presents, però, de tota manera, és una mica sorprenent que aquesta imprevisió es faci del voltant del 35%, per no dir, fins i tot, una mica més.

És per aquesta raó, d'exposar aquests dos motius davant la Cambra, motius de tipus polític, que ens sembla que demostren una no acurada preparació i treball del Departament en aquesta matèria, davant la Cambra, que nosaltres mantenim aquestes dues esmenes, encara que, com ja he dit repetidament, sabem perfectament —però no perquè ho sapiguem pensem que no sigui important de mantenir-ho—, quin serà el resultat final d'aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Escoda.

El Sr. ESCODA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el mateix torn que ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Espasa li contestarem i, d'una forma concisa, donarem els imports i els llocs de localització de les inversions. Miri, sembla un pèl estrany que una esmena, que és una generalització d'una esmena, vingui motivada per una especificació de la motivació anterior, en abrigar les dues esmenes que ha presentat el senyor Diputat. També li haig de dir que la localització de la despesa estava precisada, llevat, és clar, de les previsions fetes per urgències i sinistres que són incerts per definició.

Entraré en el detall. Projecte d'obres i equipament per a la fase d'acabament de centres transferits: residència Badalona-Can Ruti, 150 milions; la de Vic, 200 milions; ambulatori de Sant Adrià de Besòs, 80; ambulatori de Premià de Mar, 50; consultori de Sant Joan Despí, 2; consultori Pere Quart, la Pau, Barcelona, 2; residència de Badalona, equipaments i obres complementàries, 600; hospital nivell 1 Sant Llorenç de Viladecans, 250; consultori Molinou, 2; consultori Camps Blancs, 2; consultori Vilanova del Camí i consultori Sant Roc de Badalona, 2; residència Sabadell-Terrassa, obres complementàries i equipament, 200 milions; residència de Vic, instal·lació de telefonia, 5; Verge de la Cinta de Tortosa, 40; Joan XXIII de Tarragona, 300; ambulatori Joan XXIII de Tarragona, 10; Lleida, obres complementàries, 700; Girona, obres de reforma i equipament, 700; ambulatori sector Güell, Girona, 25; i residència de Badalona, 20, cafeteria.

Projecte d'obres i equipaments per a nous centres hospitalaris: residència de Girona, edifici complementari, 100; hospital nivell 2, Vilafranca del Penedès, 75, i hospital nivell 2, Reus,

75. Projecte d'obres i equipaments per a condicionament de centres hospitalaris ja existents. Plans necessitats a hospitals: Barcelona, 260; Girona, 25; Lleida 25, i Tarragona, 50.

Obres i equipaments per a nous centres extra-hospitalaris: centre assistencial primari Carrer del Foc, Barcelona, 70; el de Cerdanyola-Ripollet, 70; el Masnou-Alella-Teià, 70; Molins de Rei, 40; Santa Perpètua, 40; Parets del Vallès, 40; Pineda de Mar, 30; Torreforta-La Granja, 70.

Obres i equipaments per a condicionament de centres extra-hospitalaris ja existents. Plans necessitats als centres d'assistència primària de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, i reforma de la Travessera de Dalt, Barcelona, 40 milions, 70, 15 i 23.

I llavors, anem a la partida que té obsessionat l'Il·lustre Diputat senyor Espasa, que són «Altres projectes d'inversions», que és la partida de 2.444 milions. Obres complementàries imprevistes i urgents, 500 milions; equipaments i mobiliari urgents, 124 milions; concursos centralitzats, 150 milions; crèdits inferiors a 10 milions, 340; adaptació de centres a noves normatives, 500; reformes d'edificis administratius, 100, i revisions de preus i altres conceptes, 730 milions de pessetes, la qual cosa fa un import de 2.444.000.760 pessetes.

Cal fer notar que el que sí que és cert no és pas la indeterminació de la quantitat, sinó de la destinació que finalment haurà de donar-se a aquests recursos. En aquest sentit, cal dir que les incidències previstes per la llei de contractes de l'Estat poden fer pujar molt el cost final de les obres. Llavors, amb el reformat addicional, liquidacions finals i revisió de preus ens n'anem entre un 28 i un 30%. Aquest 28 o 30%, afegint-hi les urgències, podem concloure que és un total d'inversió que no és gaire desassenyat.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Espasa?

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Senyor President, donat que la votació d'aquestes esmenes, amb independència del resultat, fóra contra la legislació vigent, les retirem.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, passem ara ja al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Secció Pressupostària 09. La primera esmena no votada ni retirada d'aquesta Secció és l'esmena número 409, del Grup Socialista, 395 en la seva numeració (*Pausa*). Està votada ja. Perdó per l'error, per part meua; no ho havia marcat. Aleshores, la primera esmena és la 430, esmena número 425 del Grup Socialista. El senyor Ganyet té la paraula per a defensar aquesta esmena.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, fins ara el debat s'ha mantingut arran de terra; jo els convido a elevar, doncs, el nivell d'aquest debat (*rialles*), perquè l'esmena de què parlarem a continuació és una esmena que es mou en un àmbit superior, en un àmbit més refrescant i més eteri, senyores i senyors Diputats: la possible subvenció —ara ja més seriosament— a la línia aèria Barcelona-la Seu d'Urgell. La qüestió que es presenta és, evidentment, l'extensió del nostre país i la necessitat o no de línies aèries interiors o aeroports de tercer nivell. Evidentment, també, un aeroport és un important equipament per a una àrea que pateix d'un gran dèficit de vies de comunicació, una àrea allunyada dels grans nuclis urbans de Catalunya i dels grans nuclis urbans del

Migdia de França. Aquest aeroport del qual parlem, l'aeroport de la Seu d'Urgell, és un aeroport que ofereix un servei públic, però és un aeroport de propietat privada, és un aeroport que pot oferir un important servei públic a les comarques pirinenques de l'Alt Urgell, dels dos Pallars, de la Vall d'Aran i la Cerdanya, sempre que sigui una realitat l'eix pirinenc, i també ofereix un servei inqüestionable al Principat d'Andorra. Són molt conegudes, potser, de tots vostès les etapes que s'han succeït en el procés de definició de competències per a un aeroport de tercer nivell entre la Generalitat i Madrid; procés encara no acabat. De moment som en el punt immediatament posterior a la publicació del conegut Decret del Govern de l'Estat que decanta aquesta competència decididament de la part de Madrid; Madrid va fer un esgarip —potser és la primera vegada que aquesta paraula surt en la nostra Cambra— davant el possible conveni Generalitat-Consell General de les Valls, per al finançament de la caució.

I aquí entra la consideració central del que estem discutint, qui ha de finançar els possibles dèficits d'explotació d'una línia aèria regular des de Barcelona fins a la Seu d'Urgell, perquè, evidentment, l'autofinançament pot venir de tres fonts bàsiques: de la possible existència d'un port franc per a les mercaderies adreçades al Principat d'Andorra sobretot; dels equips annexos, hotels, casinos, de tot això, se n'ha parlat, i també del transport de viatgers.

L'esmena del PSC és un toc d'atenció respecte al fet que els 130 milions previstos en el Pressupost fan referència exclusivament al dèficit que es pot produir d'explotació de la línia pel concepte transport de passatgers en línia regular. Efectivament, aquesta quantitat prové d'una prognosi d'ocupació del 53% durant el primer any, i per tant del finançament públic de la diferència entre aquest 53% i el 75% que es cobreix amb la caució.

Creiem que no fóra correcte que el sector públic, la Generalitat en aquest cas, es fes càrrec indefinidament d'aquest dèficit, quan es pot cobrir, pel que deia abans, amb la creació dins l'àrea aeroportuària de la zona franca, mercaderies destinació Andorra, i amb els equips complementaris.

No obstant això, vista l'absència o el dèficit de comunicacions viables a l'àrea del Pirineu català, vista la conveniència que s'ajudi durant el primer any l'establiment de la línia aèria Barcelona-la Seu, el Grup Socialista retira l'esmena.

Ara cal recórrer un camí de diàleg i d'actuació institucional per tal d'assegurar que l'aeroport de la Seu, tant en l'apartat urbanístic, com en l'econòmic, com en les vies d'accés, s'inserixi de ple en l'àrea pirinenca catalana on és ubicat. La Generalitat ha de trobar el seu encaix en molts camps de l'actualitat catalana i singularment també encara en el del transport aeri interior. Per tant, senyor President, retirem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Segueix ara l'esmena 431, també del Grup Socialista, 426 en la seva numeració. El Diputat senyor Armet té la paraula per a defensar-la.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una partida que fa referència a la subvenció de línies de transport per carretera per 60 milions de pessetes.

Aquí iniciem tota una política de subvenció del transport. Ara hem vist un exemple de transport aeri, ara novament ater-

rem i som al transport per carretera, i la quantitat que es proposa és de 60 milions de pessetes.

Aquí es podria dir molt clarament que si hi hagués un estudi d'oportunitat dels dèficits de línia que es plantegen els diferents concessionaris de transport per carretera, si d'una forma o d'una altra es veu la pròpia impossibilitat de la mateixa Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques per a donar concessions més i menys favorables i que s'arriba a un punt que convé, des de la perspectiva de Govern, de fer una política de subvencions, nosaltres hauríem contemplat el tema amb una certa visió positiva.

Aquí se'ns demana una subvenció de 60 milions de pessetes al transport de carretera i no veiem cap raó objectiva que ho justifiqui, tot i saber les dificultats del sector, tot i saber la política de la Junta de Preus, que lògicament va incrementant les tarifes en funció dels dèficits d'explotació que representa, tot i saber que hi ha una política de concessions que permetria donar línies d'explotació amb superàvit i dèficit, que permetria, per tant, una combinatòria i que permetria, si més no, no anar a aquesta política de subvenció.

Davant la manca d'informació documental que justifiqui el perquè des del pressupost a la Generalitat de Catalunya hem nosaltres de dirigir una subvenció de 60 milions de pessetes al transport per carretera ens fa presentar aquesta esmena concreta en aquest Capítol.

Voldriem dir molt clarament que hem observat una política, que el dia que vaig presentar l'esmena a la totalitat del Grup Socialista vaig qualificar de privatització en tot el que fa referència a la tutela a alguns sectors i subsectors a nivell de Catalunya. I aquesta política es fa molt palesa quan el Conseller d'Economia i Finances, en una sessió informativa que vàrem tenir sobre les possibilitats dels coeficients obligatoris sobre les Caixes, ens deia, després d'una discussió molt àmplia que vàrem tenir, que es disposava del 3% dels dipòsits a nivell del 1982 per a la cobertura dels coeficients obligatoris. És a dir que Catalunya disposa de 30.000 milions de pessetes del que són les Caixes per a col·locar crèdit selectiu. I hem observat també en el *Diari Oficial de la Generalitat* com figura una partida per a la compra de material mòbil de tot el que són les empreses de transport que fa referència a aquest coeficient obligatori de préstecs.

L'observació que nosaltres fem d'aquesta política és una política que qualifiquem inequívocament de privatista. Veiem els túnels del Cadí amb 2.000 milions de pessetes, veiem tota la política de suport als transports de carretera, veiem tota la política de suport a l'hospital oncològic, veiem tota una política de suport que no té en compte, per exemple, quina és la situació de la crisi econòmica de Catalunya, que faria, si més no, que tot el que és el crèdit selectiu es contemplés des d'una perspectiva sectorial o subsectorial, és a dir, des d'una política de reestructuració industrial.

Com que hem vist que des de la perspectiva de Govern de la Generalitat hi ha hagut ja tota una política dirigida a coeficients obligatoris de les Caixes *versus* transport de carreteres, quan nosaltres en el Pressupost de la Generalitat de Catalunya veiem 60 milions de subvenció i no hi ha cap memòria explicativa que ens digui clarament quina és la situació del dèficit d'explotació per a cadascun dels concessionaris, quina política s'ha seguit per a donar unes concessions que permetin superar

dèficits existents d'algun tipus de consideració determinada o històrica o nova que es pogués donar, com que no hem vist aquest tipus de política, òbviament nosaltres plantejem aquesta esmena, que aniria dirigida, en el cas que fos acceptada, a una major inversió per a la política de foment de l'ocupació.

Dit això, em sembla que amb breus paraules he sintetitzat la posició, i vull remarcar que tot el que sigui la potenciació del sector privat, aquesta potenciació nosaltres la podem contemplar quan hi hagi la documentació suficient que pugui justificar aquesta política. Perquè, si no, ens trobem que una nova línia de transport interior subvencionada —el transport en carretera aquest any són 60, l'any que ve poden ser 150—, amb independència d'aquesta subvenció directa per la via de pressupost ens trobarem que els coeficients obligatoris de les Caixes el doten d'un crèdit privilegiat des de la perspectiva dels tipus d'interès, ens trobem amb tota la política de reestructuració industrial amb un aval directe de la Generalitat per a alguns sectors. Aleshores, anem assistint a tota una malla de política diversa que vol dir que tot allò que el Consell Executiu connecta amb els sectors privats, en lloc de donar-hi una perspectiva global, o si més no, una memòria explicativa que justifiqui la política, anem seguint la línia de privilització, i aquest Parlament va optant per polítiques de privatització i de subvenció d'aquesta privatització. I que quedi molt clar que el Grup Socialista no s'oposarà mai a una política, sempre que vingui perfectament documentada i que respongui a una anàlisi de costos objectius del sector de què es tracta.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyor Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra té la paraula el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS: Molt Honorable senyor President, honorables i il·lustres col·legues, ens pertoca de fer el torn en contra d'aquesta esmena de supressió pel concepte de la subvenció de línies de transport per carretera, i direm primerament que, com de tothom és conegut, és un dret constitucional el de la lliure mobilitat de les persones dintre del territori, i una de les coses que són necessàries per a garantir aquest dret és evidentment l'existència arreu del territori de serveis de transport públic.

Aleshores, a Catalunya ens hem trobat que arran de la desaparició d'una part important de la xarxa ferroviària històrica dels típics carrilets que corrien per totes les comarques tan bé com podien, aquesta xarxa de servei públic es basa bàsicament en un transport de viatgers per carretera.

Avui ens trobem que a causa del despoblament de moltes comarques catalanes, també de l'elevat índex o nivell de motorització privada, ha tingut lloc una baixa important dels nivells d'ocupació d'aquests vehicles de servei públic, i aleshores aquelles línies de trànsit feble, que justament coincideixen amb aquestes comarques més despoblades o menys afavorides, es troben en un greu perill de desaparició progressiva, i precisament durant l'any 81 han estat tramitats mitjançant la Comissió de Transports de Catalunya ja sis expedients de caducitat de concessions. Aleshores, naturalment, cal posar un cert remei, tant com es pugui, des de l'Administració a aquesta situació. De tota manera, això no vol pas dir que la Direcció General sigui partidària de mantenir la xarxa a base d'una polí-

tica de subvencions, sinó simplement d'ajudar les que estan en una situació més dolenta, més precària i que es veurien, inevitablement, abocades a desaparèixer. Això es farà amb uns criteris de no donar la subvenció si no és després d'una auditoria, a través d'uns criteris objectius que seran regulats i amb garantia d'un posterior seguiment del funcionament d'aquesta empresa i per períodes anuals amb revisió anual.

Aleshores, el nostre Grup creu que cal mantenir aquest concepte pressupostari, tot i manifestar que per a aquesta quantitat prevista, evidentment, si es volgués fer una política de subvencions francament oberta, necessitariem una xifra molt més elevada. De més a més, direm que sobre la base d'aquesta partida també es preveu que la Generalitat pugui ajudar, juntament amb els ajuntaments i altres ens territorials, com és la Corporació Metropolitana de Barcelona, amb l'establiment d'una política de tarificació social destinada a bonificar els transports a persones de la tercera edat. Tampoc no es tracta en aquest cas d'establir una gratuïtat de transport, sinó de garantir uns mínims de mobilitat a aquelles persones de la tercera edat amb ingressos inferiors al salari mínim interprofessional.

Aleshores nosaltres, si el Grup Socialista vol mantenir la seva esmena ens veiem obligats a demanar que sigui rebutjada per tota la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, passem a votació l'esmena número 431 del Grup Socialista.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan a favor que es posin drets.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions.

Segueix ara l'esmena 432 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. *(Pausa.)* Retirada.

L'esmena 433 del mateix Grup.

El Sr. RIBÓ *(De l'escó estant.)*: La defensarà el Diputat senyor Lluís Medir, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Lluís Medir té la paraula per a defensar-la.

El Sr. MEDIR: Senyor President, si no hi tingués inconvenient, sense que es tractés d'una estricta agrupació perquè els temes són diferents, defensaria primer la 433 i tot seguit la 435.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la primera d'aquestes dues esmenes, que porta el número 433 en l'ordenació del Dictamen, fa referència a la problemàtica de la via del ferrocarril al nucli urbà de Sant Feliu de Llobregat, i la intenció que expressem nosaltres a través d'aquesta esmena i que posem a consideració d'aquest plenari és que es faci a través d'aquest pressupost un esforç més gran del que inicialment hi ha previst al Dictamen de la Comissió de cara a resoldre aquest problema.

Els antecedents són l'actual traçat, ni més ni menys, de la via del ferrocarril, que divideix la ciutat de Sant Feliu de Llobregat en dues. Des d'un punt de vista físic i social, parteix una línia de ferrocarril, exactament per la meitat, la ciutat.

Actualment en el centre de la població només existeix una via de pas mixta, vianants-vehicles, que és el que es coneix

com el pas a nivell. Cal fer ressaltar amb això el perill constant que suposa per als ciutadans de cada una de les meitats de la ciutat haver d'utilitzar continuadament aquest pas per a traslladar-se d'una banda a l'altra.

Al seu dia, el Pla General Metropolità preveïa ja com a solució el soterrament de la línia fèrria. Actualment la situació s'agreuja perquè RENFE, que és l'explotadora d'aquesta línia, sembla que té previst, o té en projecte, d'anar traslladant línies de grans velocitats, expressos, mercaderies, etc., per aquesta línia, amb la qual cosa el problema es veuria encara més agreujat.

Fruit d'això és la lluita que ja fa temps l'Ajuntament de Sant Feliu està duent a terme, a fi i efecte de solucionar aquest problema. D'acord amb la Generalitat, d'acord amb la Corporació Metropolitana, han fet un estudi i s'han dibuixat quatre possibilitats diverses que anirien en el camí de solucionar aquesta situació: una, enfonsar parcialment la línia fèrria; una altra, el soterrament total d'aquesta línia fèrria; una altra, contraposada a aquesta, seria l'elevació de la via —una cosa semblant al que es va fer, per exemple, al seu moment a Girona—, i una última —segurament la pitjor de totes—, construir diversos passos, perquè, en definitiva, seria multiplicar per ics la situació actual.

Bé, aleshores, el poble de Sant Feliu, l'Ajuntament, les entitats, s'han decidit pel soterrament total d'aquesta línia. Això és una obra cara, costosa, llarga, difícil. L'objecte d'aquesta esmena no és —no ho pot ser, en som conscients—, que en aquest any es resolgui, ni de bon tros, el problema, però sí que demanem que s'expressi en un augment dels 10 milions als 30 que nosaltres demanem —pensin que el pressupost en el seu estudi, en la seva memòria d'aquest any porta 10 milions per a aquest any i 20 per a l'anualitat vinent—, el que nosaltres demanem és que, com a expressió de la voluntat política d'accelerar els tràmits, d'accelerar els treballs previs preparatoris, projectes, etc., d'aquesta obra tan important per a Sant Feliu, el Parlament acordi gastar aquests 30 milions, agrupats en la primera de les anualitats, és a dir, al llarg de l'any 82.

La segona de les esmenes que jo defensaré és la 435 en l'ordenació del Dictamen de la Comissió, i 263 de l'ordre del nostre Grup. Aquesta és una esmena, si se'm permet l'expressió, atípica, per tal com no demana ni un augment ni una reducció de despeses. Estem completament conformes amb la quantitat consignada, la de 10 milions de pessetes, i es refereix a la construcció de marquesines per línies d'autobusos en diverses carreteres de Catalunya. El que nosaltres demanem aquí és més una qüestió que ens sembla de bon ordre que no pas una qüestió de fons. És a dir, el que nosaltres demanem és que aquesta quantitat no es trameti via inversió, tal com està posat en el Dictamen de la Comissió i en el projecte que al seu moment ens va presentar el Govern en aquest Parlament, sinó per la via del Capítol IV de subvencions a les entitats locals, als ajuntaments. I això, per què? Per la mateixa quantitat, per 10 milions de pessetes, i l'aproximació que nosaltres podem fer als preus de les marquesines, veiem que podríem tenir, jo m'atreveiria a dir, una perdigonada d'inversions a Catalunya, un nombre abundant de petites inversions a Catalunya que són difícilment qüestionables, gestionables, des del centre, des de Barcelona. En canvi, elegint la via de la subvenció, nosaltres estem convençuts que arreu de les comarques

catalanes no hi ha un ajuntament, per petit que sigui, que no tingui aquesta mínima capacitat de gestió que signifiqui poder fer aquesta obra tan petita, amb capital inclòs, com és la construcció d'una marquesina. I amb això donem una major autonomia, aquí no es tracta —em sembla que la quantitat parla per si mateixa— d'encotillar —una altra de les paraules que s'utilitzen habitualment en aquest debat— de cap manera el Consell Executiu, sinó de gestionar més hàbilment aquest petit capital, de donar oportunitat a amotllar-se més a la realitat de cada un dels ajuntaments quant a la construcció d'aquestes marquesines per a viatgers, idea amb què, d'altra banda, ho repeteixo, nosaltres estem absolutament d'acord.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra... Les dues esmenes a la vegada? Moltes gràcies.

Té la paraula el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS: Bé, senyor President, em sembla que haurem de fer servir molt poc aquests papers que portàvem preparats per respondre, perquè el senyor Medir s'ha referit estrictament a uns punts molt concrets d'aquestes esmenes. Ja ha informat de tot el que estava passant en la qüestió del pas a nivell d'el Prat de Llobregat. Efectivament, jo estava disposat a dir que, de totes les discussions entre la Generalitat i l'Ajuntament, hi havia diverses solucions en dansa; en pressupostos tenien fins i tot previstos els 1.000 milions de pessetes d'inversió, etc. Aleshores, estem d'acord, això continua anant endavant, i de tota manera, sigui quina sigui la solució que s'adopti, tenint en compte les dificultats que hi ha i el temps que es necessita per a tirar els projectes endavant, per a aprovar-los i per a posar les obres en marxa, el Departament, nosaltres creiem que es tracta simplement de deixar: la partida oberta que, evidentment, tal com tots hi estem d'acord, s'haurà de complementar en anys posteriors, simplement amb 10 milions de pessetes.

La nostra opinió continua essent que no val la pena d'afegir-hi més diners aquest any i, vet-aquí que és simplement una pura diferència d'opinions. Per tant, nosaltres continuem mantenint el text del Dictamen quant a aquests 10 milions.

Quant a la qüestió de les marquesines, afortunadament, tampoc no es posen en discussió les xifres, sinó només un punt molt concret, i és si les marquesines les ha de fer la Generalitat o si s'ha de donar els diners als ajuntaments perquè cadascú es faci la seva. És clar, encara que sigui una cosa modesta com les marquesines, ens sembla que una política de «campi-qui-pugui» en qüestió de marquesines, tot fent servir una expressió d'un il·lustre col·lega nostre, que cada ajuntament —no, no diré «perdigonada»— es fes la marquesina al seu gust i a la seva manera, podria semblar un *totum revolutum* en matèria de marquesines que tampoc no ens plauria.

Per tant, nosaltres simplement mantenim, doncs, el text del Dictamen, per tal que això de les marquesines es faci d'una forma unificada, i de manera que es pugui aprofitar una economia a base de fer-ne un nombre elevat i que permeti, doncs, amb els mateixos diners que es puguin fer més marquesines i n'hi hagi més per a tothom. Per tant, nosaltres mantenim els textos del Dictamen en aquests dos apartats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Medir no té inconvenient

que votem conjuntament les dues esmenes que han estat defensades conjuntament?

Bé, doncs, passem a votació les esmenes 433 i 435 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les dues esmenes, 433 i 435, han estat rebutjades per 42 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Segueix ara l'esmena número 434 del Grup Socialista, que porta la mateixa numeració en la numeració del Grup.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. I entrem ja a la Direcció General de Política Territorial, on l'única esmena no votada ni retirada és l'esmena número 440, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. ALAY (*de l'escó estant*): Retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Passem a la Direcció General de Carreteres, i la primera esmena no retirada ni votada és l'esmena número 444, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, esmena número 139.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Segueix l'esmena 445, que és la 446 del Grup Socialista.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: 446, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, 446 del Grup Socialista.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Sí, senyor President, el senyor Ganyet.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet té la paraula per a defensar-la.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, amb l'aquiescència de l'Honorable senyor President, defensaria conjuntament les esmenes 446 i 447.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, del Grup Socialista, eh?

El Sr. GANYET: Del Grup Socialista. Senyores i senyors Diputats, encara que sembli estrany, a les acaballes del segle XX encara hi ha moltes valls del Pirineu català sense carretera asfaltada, i això creiem que ens porta a una situació insostenible. Jo defensaré l'obertura de dues partides, de 10 milions cada una, per a la construcció de dues carreteres, la carretera de Castellbò, a l'àrea esquiable de Sant Joan de l'Erm i la carretera de Gósol, a la Seu d'Urgell, passant per Tuixent.

La vall de Castellbò, potser tots hi han estat, és una vall en regressió demogràfica i, no obstant això, amb importants recursos, paisatgístics, esportius i històrico-monumentals. No sé si recorden la història del Principat d'Andorra, amb el Vescomtat de Castellbò. Al cap de la vall, aquesta vall en regressió demogràfica, hi ha l'àrea de Sant Joan de l'Erm, la més important àrea d'esquí de fons, d'esquí nòrdic, de la Península Ibèrica i, actualment, subequipada, perquè, imaginin-se vostès una àrea, la millor de l'Estat espanyol, on no hi ha llum, on no hi ha telèfon i on no arriba carretera asfaltada. Malgrat això, cada cap de setmana, i durant tot l'any, durant tot l'any sempre que hi hagi neu, evidentment, es dona la presència de milers d'esquiadors. Per tant, per coherència amb les accions empreses per l'Administració catalana, perquè l'Administració catalana ha decidit fer un estudi d'aquesta àrea esquiable, ha decidit

també encetar el camí de creació d'una escola catalana, la primera escola espanyola d'esquí de fons, i també la possibilitat de restauració de la col·legiata, important monument de la vall de Castellbò. Per l'efecte multiplicador que podria comportar aquesta carretera, i per coherència amb la filosofia que l'exploració pública del recurs neu a Sant Joan de l'Erm ha de beneficiar tota la societat catalana, que demana cada vegada més una àrea equipada per a l'esquí de fons i també, evidentment, els habitants permanents de la vall de Castellbò, se sol·licita el vot positiu a la creació d'una partida, com deia al començament, de 10.000 milions de pessetes per a la construcció d'aquesta carretera.

Passant ara a la segona part de la meua intervenció, i, per tant, a la defensa de l'esmena número 447 de l'ordenació socialista, he de fer referència a la carretera Gósol-Tuixent-la Seu d'Urgell. I és ara que he de dir que em sap molt greu que no hi hagi a la sala el meu honorable conciutadà Agustí Carol, que com tots vostès recorden, ha parlat moltes vegades de la població de Gósol.

Hi ha tres comarques catalanes no enllaçades encara per una carretera asfaltada —i em continuo movent en el marc de l'inici de la meua exposició—: el Berguedà, el Solsonès i l'Alt Urgell no estan enllaçats encara per una carretera asfaltada. Ja la Generalitat republicana, en el seu pla de carreteres, contemplava dins de la xarxa bàsica aquesta via de comunicació la Seu d'Urgell-Berga, passant per Tuixent i Gósol. Actualment s'està treballant en el tram Saldes-Gósol, que acaba la connexió enquitranada, asfaltada, de Berga fins aquesta població prepirinenca. Està ja enquitranada la carretera Tuixent-Solsona —no sé si vostès coneixen el territori de què estic parlant. I ara manca el tram que connecti aquestes dues carreteres, és a dir, el tram Gósol-Tuixent-la Seu d'Urgell. Tots els ajuntaments implicats han demanat repetidament que es construeixi aquesta via pel vessant meridional de la serra del Cadí.

Per fer possible, doncs, la necessària vertebració del territori del nord de Catalunya, els demano també, els demanem, des del Grup Socialista, la votació favorable a aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra?

El Sr. CASALS (*de l'escó estant*): Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casals.

El Sr. CASALS: Només potser li diria que com que hi ha una esmena del Grup del PSUC que també fa referència a la carretera de Sant Joan de l'Erm, no sé si fóra bo, en el cas que la mantinguessin, que la defensessin, i així podríem fer un torn en contra global, sinó farem un torn ...

El Sr. PRESIDENT: Hi ha alguna altra esmena sobre aquesta mateixa carretera? Quin número és?

El Sr. CASALS: L'esmena 448. La següent.

El Sr. PRESIDENT: 448. Molt bé, d'acord, doncs.

El Sr. CASALS: Si el Grup del PSUC vol...

El Sr. PRESIDENT: I pel que fa referència a l'esmena 447?

El Sr. CASALS: Respondrem a totes.

El Sr. PRESIDENT: A totes. (*Rialles.*) Bé, reservem, doncs, com hem fet en una altra ocasió, el torn en contra a les esmenes 445 i 446.

I ara correspon l'esmena número 447, també del Grup Socialista, que és la 448 de la numeració del Grup.

El senyor Simó té la paraula per a defensar-la.

El Sr. SIMÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, l'esmena 448 del Grup Socialista és d'addició i modificació. Es tracta de crear una nova partida a la Secció 09, Servei 5, és a dir, a la Direcció General de Carreteres, denominada «Condicionament del tram de la carretera nacional 230, de Tortosa a Amposta, i al ramal de Vinallop a Ulldecona», amb una quantitat, per a l'any 1982, de 10 milions de pessetes.

Aquests trams de carreteres formen part de l'eix de l'Ebre, i és un del trams de més trànsit de tot l'eix. Comunica la ciutat de Tortosa amb tots els pobles del Montsià. Els dos ramals de la carretera anomenats són els trajectes normalment utilitzats pels onze pobles que formen la comarca del Montsià per anar a la capital de la comarca del Baix Ebre, Tortosa, on es troba l'única residència sanitària d'aquelles terres, així com altres serveis supracomarçals. Amb la nostra esmena pretenem que es resolgui el mal estat actual d'aquestes carreteres, especialment els tres colls de botella d'aquestes, que, per la seva perillositat, mereixen una atenció urgent, com són els punts dits el Pont del Català, el creuament de Vinallop, que és el punt d'unió dels dos ramals de l'eix de l'Ebre, és a dir, el que comunica Amposta i Sant Carles de la Ràpita, i l'altre ramal que comunica la part alta del Montsià: Ulldecona, Santa Bàrbara, Masdenverge, Freginals, la Sènia, la Galera, i les corbes de la Creu del Coll, prop d'Ulldecona, d'extrema perillositat.

A tots aquests arguments, volem aportar-n'hi d'altres, com són el fet que, tenint la Diputació de Tarragona competències sobre una part del tram de carretera Tortosa-Amposta, i aprofitant l'avinencesa que, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre està revestint el canal de la dreta del delta, ambdós organismes han arribat a l'acord de condicionar la carretera, en tot el tram en què les dues infraestructures, canal i carretera, van paral·lelament.

L'aprovació de l'esmena presentada permetria acabar tot el tram de carretera així com coordinar totes les obres ja acordades entre la Diputació i la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra d'aquesta esmena 447, que acaba de defensar el senyor Simó?

El senyor Casals té la paraula.

El Sr. CASALS: Sí, senyor President, farem una intervenció per a explicar el que escau en aquesta esmena del Grup Socialista, que ha exposat el senyor Simó, sobre la carretera nacional 130. Amb el senyor Simó ja n'hem parlat, d'això; això és el que ha passat. Però ara cal que ho expliquem a la resta de la Cambra.

Aquesta esmena, nosaltres creiem que és pròpiament innecessària, fins i tot creiem que estem discutint sobre els annexos del Reglament del Pressupost i no sobre el mateix document pressupostari, perquè en el document pressupostari hi ha unes partides per a obres de carreteres, etc., i es diu, doncs: d'aquesta quantitat, en queden unes quantes pessetes; les gastarem per a això. Això, probablement, doncs, no sabem si és ben correcte.

Bé, en qualsevol cas, el que hem de dir molt clarament és que aquestes obres, s'estan fent.

A la carretera nacional 230, que parteix de Vinallop i va cap a Tortosa, i continua cap a Lleida... Si em permeten... (*Remor de veus.*) Em permet... Aquesta carretera, diguem, és la que, aleshores, continua, a través d'una carretera de la Diputació,

cap a Amposta i, aleshores, quant a aquesta carretera, és clar, no és competència de la Generalitat. Aleshores, pel que fa al Pont del Català, amb càrrec a les partides de seguretat vial, és previst treballar-hi ja i també en la supressió de vorades, condicionament del gual de la Galera i condicionament de les corbes perilloses en la Creu del Coll entre Santa Bàrbara i Ulldecona.

Aleshores, sembla que l'únic punt seria, purament, l'enllaç de la carretera de la Diputació, de la carretera 331 i de la carretera 230, en el punt de Vinallop. Aleshores, el Departament de Carreteres, amb càrrec a les seves partides pressupostàries, realment deixarà aquesta carretera, aquest punt, aquest enllaç, en bones condicions i, de tota manera, creiem que és innecessari concretar-ho en una partida pressupostària a part i separada.

Per això, nosaltres no donarem suport a aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena 447, del Grup Socialista, numeració 448 en el Grup.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena 448 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, anunciada la defensa acumulada de torns en contra del Consell Executiu de la Generalitat o d'algué que el representa en aquesta Cambra, volem fer notar que no és exactament igual l'esmena número 448 que l'esmena 445, que se'n diferenciés. De tota manera, no hi ha cap inconvenient en aquests torns en contra conjunts, ja que tindran la mateixa resposta, o sigui que semblen idèntiques de ser-hi una piconadora. La defensarà, en nom del nostre Grup, el senyor Jordi Borja.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Jordi Borja té la paraula per a defensar l'esmena 448.

El Sr. BORJA (*de l'escó estant*): Sí, des de l'escó, senyor President.

En aquesta esmena hi ha una primera part que coincideix amb l'esmena del Grup Socialista i, com que compartim l'argumentació, no tinc res més a afegir al que ha dit ja el senyor Ganyet.

Nosaltres afegim aquí una segona part, que té un caràcter similar, que és el condicionament de la carretera de muntanya, que va de Lles a Cap de Rec. Aquesta carretera també comunica amb unes pistes d'esquí de fons i hem de fer notar que, tant la carretera de la Seu d'Urgell a Puigcerdà, que està ja condicionada perquè és una carretera de l'Estat, com la carretera que va de la general fins a Lles, que està condicionada per la Diputació, estan en un estat acceptable i que seria, doncs, a la Generalitat a qui correspon de fer aquest tram, per al qual no hi ha cap obra programada.

És per això que pensem que aquesta obra, que no és una obra extraordinària, convindria que es fes i, per això, afegim aquesta obra a la més important, que és la de Sant Joan de l'Erm des de Castellbò.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (*de l'escó estant*): Només, potser, per a aclarir una mica algunes de les votacions que estem realitzant, en nom del Consell Executiu.

De fet, s'estan fent peticions de carreteres que no pertanyen a la xarxa de la Generalitat, primer punt, cosa que cal que se sàpiga. Hi ha carreteres que s'estan demanant que no corresponen a la xarxa viària de la Generalitat.

Cal fer un pla de carreteres, pla de carreteres que, si Déu ho vol, presentarem en aquest Parlament; cal qualificar aquestes carreteres de carreteres que són de la xarxa bàsica de la Generalitat i, aleshores, amb llei de carreteres a la mà, nosaltres podrem invertir diners en aquestes carreteres. Primer punt, per l'estranyesa que pugui sobtar, a vegades, o la gasiveria que es podria experimentar del fet de no invertir 10 milions de pesetes en una carretera en la qual, doncs, no tenim cap inconvenient a invertir-les si es podia fer.

No es pot fer, senzillament perquè no són competències ni titularitat de la Generalitat.

Segon punt: alguns dels esmenants saben perfectament això perquè han estat al meu despaxt, perquè han vingut acompanyats dels alcaldes, perquè jo els he explicat això, perquè han de fer la petició als alcaldes i als ajuntaments en ple perquè siguin transferides. Quant a les que són de titularitat, per exemple, municipal, o de titularitat de la Diputació, se n'ha de fer el traspàs a la Generalitat —també ho saben els esmenants— i, per tant, en tot cas, si és un acte que, en fi, jo ho entenc perfectament, i a més a més molt legítim d'explicar-ho aquí en el Ple, també és legítim que jo expliqui a l'opinió pública el fet pel qual nosaltres ens oposem a aquestes esmenes.

En segon lloc, n'hi unes altres que sí que són de titularitat de la Generalitat i, en tot cas, haig de dir que algunes d'aquestes obres s'estan portant a terme, com són la correcció d'alguns punts negres, per exemple, les carreteres de què parlàvem en l'esmena 448 del Grup Socialista, quant a alguns dels punts, dels punts negres com en diuen els tècnics, quant a conflictivitat i accidents que hagin pogut tenir, s'estan fent ja tots els projectes per tal de corregir aquestes vies perilloses, com és, per exemple, el punt del Pont del Català.

Res més, senyor President; només era una qüestió d'aclariment.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per al torn en contra de les esmenes 445, 446 i 448, que el senyor Casals ens ha dit que acumularia, té la paraula el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS (*de l'escó estant*): Senyor President, farem el torn des d'aquí mateix. Simplement, només per a dir que nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes, per les explicacions que ha donat el senyor Conseller, car són millors que les que nosaltres mateixos hauríem pogut donar i, per tant, donem el torn en contra per efectuat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Aleshores, passaríem a votació... Sí?

El Sr. BORJA (*de l'escó estant*): Torn de rèplica, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. BORJA (*de l'escó estant*): Per a torn de rèplica, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica al senyor Conseller. Molt curt perquè el senyor Conseller ha ocupat molt poc temps.

El Sr. BORJA: Molt curt, no tan curt perquè és impossible que el torn en contra que ha fet el representant...

El Sr. PRESIDENT: No, no, perdó. El torn en contra no té rèplica. En l'única cosa en què vostè pot intervenir respecte a la intervenció del senyor Conseller, però en els termes que diu el Reglament.

El Sr. BORJA: Només, com que ell ha fet referència al pla de carreteres i ha dit que, per tant, és aleshores que s'inclouran les obres, jo només voldria fer notar a la Cambra que, havent-hi, doncs, pendent un pla de carreteres, a mi em sorprèn molt —soprèn molt el nostre Grup— que s'hagin projectat, o almenys es diu que hi ha projectes —caldrà veure si hi són— tantes carreteres quan, al mateix temps, anuncia un pla de carreteres. És a dir, si això és coherència, hauria convingut fer molt poques obres aquest any i fer un pla de carreteres perquè, sobre la base del pla de carreteres, s'iniciessin els projectes i les obres l'any que ve.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem a votació les esmenes pendents, si no hi ha inconvenient, votant conjuntament la 445 i la 446 del Grup Socialista, que han estat defensades conjuntament, i el torn en contra de les quals s'ha fet també conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord...

Sí. Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): No hi ha cap inconvenient a votar també conjuntament la nostra esmena 448, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, perquè respecte a la millora dels accessos de Sant Joan de l'Erm, des de Castellbò, l'esmena de Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat proposa una quantitat molt més elevada i, aleshores, reglamentàriament, em sembla que no procediria el vot conjunt.

Votem, doncs, la 445 i 446.

Que es posin drets les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les dues esmenes, 445 i 446, han estat rebutjades per 46 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena 448, amb el benentès que la primera part, la referent als accessos a Sant Joan de l'Erm des de Castellbò ja ha quedat decaiguda però, en canvi, hi ha la segona part, el condicionament de la carretera de muntanya de Lles a Cap del Rec.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres no tenim cap inconvenient, a efectes polítics de com està ara el debat de pressupostos, respecte al que acaba de dir el senyor President. Però el senyor President acaba d'anunciar fa uns segons que anaven a ser votades diferents perquè era un concepte d'augment substancialment diferent, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però és que justament aquest augment és superior, i si no s'ha acceptat un augment inferior..., i el problema és el sistema de discussió del pressupost, que, evidentment, era una mica difícil de votar primer aquesta esmena perquè era més allunyada del Dictamen, perquè hi ha

els problemes de finançament, que varien d'una esmena a l'altra, i aleshores el sistema és gairebé impossible de poder considerar que les esmenes porten exactament sobre les mateixes qüestions, perquè si porten sobre un mateix augment, per exemple, o creació d'un concepte no porta necessàriament sobre la mateixa supressió. I aquesta és la dificultat, no obstant si els senyors Diputats...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres no teníem cap inconvenient abans de votació conjunta, però potser per una galindaina en aquesta votació del Pressupost, tenim l'esperança que potser algú del Govern vol més diners per a arreglar aquesta carretera, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, votem conjuntament els dos aspectes d'aquesta esmena, ja veurem, doncs, si el senyor Ribó està encertat.

L'esmena 448. Que es posin dempeus els que hi estan d'acord.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Bé, correspon ara l'esmena 449, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): La defensarà el senyor Alfredo Amestoy.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Amestoy té la paraula per a defensar aquesta esmena.

El Sr. AMESTOY: Senyor President, defensaré conjuntament la 270, 271 i 273 nostres, que són les 449, 50 i 51 del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: 449, 50 i 51. Moltes gràcies.

El Sr. AMESTOY: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, defensaré tres esmenes que totes elles fan referència a programa d'inversions, article 64, de la Direcció General de Carreteres.

Aquestes esmenes, que no rebaixen ni augmenten la partida proposada pel Departament, van orientades a demanar que una sèrie d'obres de millorament en carreteres i les partides corresponents figuren en l'annex d'inversions. Doncs si bé la Direcció General i el mateix Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que coneixen la urgència de les obres i, fins i tot, tinguessin la intenció d'incloure-les en realitzacions que es pensen portar a terme aquest any 1982, el fet és que no hi figuren. I nosaltres entenem que si són obres necessàries, urgents algunes d'elles, i que, d'altra banda es pensen portar a terme, no hi ha cap motiu ni raó perquè no figurin en l'annex d'inversions. Un annex que hi és, que és un document dels Pressupostos i que, com aquest mateix, hauria d'ésser subjecte a les esmenes que fossin necessàries.

No és que fossin necessàries, les proposés qui les proposés, ja que més aviat sembla que no es tracta que el que es proposa estigui bé o malament, sinó que no pot ésser admesa cap aportació que vingui de l'oposició. Si no, com és possible que esmenes com aquestes hagin d'arribar al Ple del Parlament, a més a més, quan tothom, Conseller, alts càrrecs del Departament i grup del Govern sembla que hi estan d'acord. Sols perquè no cal que figuri en l'annex d'inversions, aquesta va ser, a més, la tònica que es va seguir en la discussió del Projecte de Llei en Comissió, tònica que segueix clarament al

Plenari. En Comissió van ser rebutjades les esmenes que ara defensaré, i intentaré de convèncer les senyores Diputades i els senyors Diputats, per tal que siguin aprovades.

Començant per l'última, l'esmena 273 nostra, fa referència al pla de reforç perquè hi ha una partida global de 900 milions. En l'annex d'inversions, i dintre d'aquesta partida, figuren obres de reforç del ferm en un tram de la carretera B-500, que va de Badalona a Sant Fost de Capcentelles. Obres, que si bé al nostre parer no són encara urgents, entenem l'interès de la Conselleria de no ajornar-les i donem suport a la seva decisió. Però, en tot cas, volem cridar l'atenció que dintre del tram que es pretén reforçar hi ha dos trams de carretera en molt mal estat, que convindria canviar amb urgència.

El que volem, en definitiva, és que s'aprofiti l'obra de reforç esmentada per fer-ho tot a la vegada i així estalviar temps, treball i diners. Si no es fa així el que segur que passarà llavors és que tan de costum ha estat en aquest país, i que tantes vegades hem criticat, de reposicions, d'eficàcia i d'honestat i bona administració. Que s'obrirà avui el carrer i al cap de poc temps tornarà de nou a estar en les mateixes condicions. Això és quelcom que la democràcia i l'autonomia no s'ho poden permetre, entre altres coses perquè és des d'aquestes posicions que l'hem criticat.

D'altra banda, i tenint en compte que el pressupost que s'hi dedica és encara estimatiu, i que per les dues coses —com ja he dit— s'ha de fer una part del mateix treball, creiem que no cal augmentar el pressupost disponible, però sí que el tipus d'obra assenyalada quedi reflectida en els annexos.

Les altres dues esmenes fan referència al mateix programa d'inversions, partida d'obres en carretera, a la qual es dediquen més de 3.000 milions de pessetes. Amb l'esmena 270 el que volem és que s'inclogui al Concepte 643, obres en carretera, la realització d'una obra de millora de l'enllaç de l'autopista A-19 (Barcelona-Mataró) i la carretera B-500, abans esmentada, dedicant-hi 50 milions de pessetes.

La gran importància i urgència d'aquest pas viari, ja absolutament saturat actualment, ve motivada per la propera obertura al servei de la Residència sanitària de Can Ruti, la importància de la qual, no cal dir-ho, traspasa el seu caràcter purament local i comarcal. Una de les vies principals d'accés a aquesta residència neix, precisament, de la carretera B-500, per la qual cosa aquesta artèria viària haurà de suportar un trànsit molt superior a l'actual. I serà precisament en l'enllaç esmentat —la B-500 solament té actualment una calçada de circulació en cada sentit— on s'agreuja el problema.

El projecte consisteix en la supressió de la girada a l'esquerra dels vehicles ascendents per la B-500 i que volen adreçar-se cap a Barcelona. En lloc d'això es construiria una volta de trèvol per la dreta, avançant l'accés existent. Amb aquesta solució podran aconseguir-se dues calçades ascendents que, sens dubte, faran més fluid el trànsit, tant en la B-500, direcció Can Ruti, com a la A-19, direcció a Barcelona.

Tenint en compte que els accessos cap a la Residència han de quedar acabats aquell mateix any, segons propòsit del mateix Consell Executiu, convindria que l'obra que ara proposem quedés acabada al mateix temps que la resta d'accessos, si volem que l'obertura d'aquest important centre sanitari sigui al pas previst, i comenci a complir la funció social a la qual és destinada.

Vull fer constar que si bé aquest propòsit constitueix un compromís del President Pujol —recordem el seu discurs davant el Parlament el proppassat mes de setembre—, també és un desig de la població, des del Barcelonès fins a les comarques gironines i molt especialment de la població de Badalona, que està molt sensibilitzada amb la necessitat que s'obri la Residència, però també molt preocupada amb els problemes d'embossos, molèsties, fins i tot d'accidents que ocasionarà la seva posada en funcionament i que ningú tant com ella haurà de suportar, si els accessos previstos no funcionen convenientment des d'un bon començament.

D'altra banda, haig d'informar que l'Ajuntament de la ciutat, igualment sensibilitzat amb el problema i conscient de la seva necessitat, ha estat des del principi disposat a col·laborar per tal d'aconseguir que l'obra pogués portar-se a terme, i així ho ha fet saber a la Conselleria d'Obres Públiques, comprometent-se a redactar el Projecte pel seu compte, projecte que ja és en curs d'elaboració.

Creiem que l'esmena està totalment justificada, que l'obra és totalment necessària i que pel seu caràcter i importància és convenient que figuri en els documents dels pressupostos que estem debatent.

A l'últim, amb la 271 el que proposem és que es destinin, de la partida global de carreteres, 30 milions de pessetes per a la millora del pas subterrani sota la A-19, al passeig de la Salut, a Badalona.

El projecte i la realització de l'autopista Barcelona-Mataró, tot i la seva necessitat urgent i objectiva, va constituir un dels exemples més genuïns de l'actuació franquista. Va significar, no sols una agressió evitable al paisatge i a l'urbanisme de la ciutat, sinó que, com a pitjor, va esdevenir una muralla, un tall, entre la Badalona més antiga i la que creixia ràpidament amb les onades d'immigració.

Entre tots els greuges, però, que aquella actuació ha constituït, n'hi ha un que destaca per sobre de tots i que constitueix l'objecte d'aquest projecte que ara ens ocupa: l'anomenat, popularment, com a túnel de la vergonya. La populosa barriada de la Salut, i particularment la seva via principal, el passeig de la Salut, eren una mostra d'una població immigrada que començava a arrelar-se a la ciutat, començava també un florent comerç. Aquesta via, pel sud, per la part baixa, era el seu lligam amb la ciutat fins que l'autopista la va tallar. Només a causa de les pressions del veïnat va ser que es prengué la decisió de deixar-hi un pas vianal, construït a l'estil d'una claveguera de desguàs. El projecte que es proposa consisteix en l'ampliació del pas vianal, tant en alçada com, principalment, en amplada, i en el seu condicionament per a un ús correcte, fent-lo, a la vegada, més digne del barri i de la ciutat.

Per tal d'evitar tallar totalment el trànsit d'una via tan important com la A-19, en el projecte s'ha previst realitzar l'obra per mitjà de trams de mur-pantalla, treballats a cel obert.

Senyores Diputades i senyors Diputats, m'agradaria que es pensés, que es tingués en compte que si hi ha una reivindicació veritablement sentida per milers de ciutadans de tota condició social —treballadors, joves, mestresses de casa, botiguers, etc.—, aquesta és una de les principals. Sabem que amb la democràcia i l'autonomia aquesta agressió al paisatge i a l'urbanisme no hauria estat possible. Ara el que esperen d'ella és que faci justícia.

Jo crec que, de veritat, si aprovem aquestes esmenes, i concretament l'última a què m'he referit, no haurem fet altra cosa que des del Parlament, des de les institucions catalanes d'autogovern, preparar un fet propi del passat, propi dels que per res necessitaven de Parlaments, perquè acostumaven a imposar les seves decisions, sense donar comptes a ningú.

Si ho fem així, estem segurs que sens dubte haurem contribuït al prestigi de l'autonomia i al reforçament de la confiança del poble en les seves institucions democràtiques. Espero que el Grup de Convergència i Unió tingui en el Ple del Parlament més sensibilitat que la que va demostrar en el si de la Comissió.

Espero que no es digui que s'hi està d'acord, que les obres es faran, però que no cal aprovar-les, ja que amb això no farien més que frustrar les esperances dels veïns que no tindrien cap garantia que els seus objectius justos fossin realitat en un temps breu.

És per això que demanem al Grup de Convergència i Unió i a tots els Grups parlamentaris que votin favorablement les esmenes que acabo d'exposar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra d'aquestes tres esmenes defensades pel senyor Amestoy, el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, farem el torn des d'aquí mateix. Bé el que nosaltres direm al senyor Amestoy, amb tota consideració, és que, efectivament, aquestes obres són necessàries; efectivament aquestes obres són justificades, però malauradament les que no són justificades són aquestes esmenes, i per això ens hi oposarem.

I m'explicaré. Hi ha per part del Departament el compromís de realitzar immediatament aquest projecte de millora de l'enllaç entre la A-19 i la B-500, comptant amb la col·laboració, evidentment, de l'Ajuntament de Badalona —aquest és el contingut de l'esmena 270— si els tràmits d'informació i d'expropiació ho permeten, es podrien començar les obres aquest mateix any o, si no, es comencen l'any vinent.

Quant a la segona esmena de les que ha defensat el senyor Amestoy, també hi ha el compromís per part del Departament de començar aquest any el pas subterrani sota la A-19, al passeig de la Salut a Badalona, i això ja ho vam dir en Comissió, i no ens fa res tornar-ho a dir aquí per a informació de les senyores i els senyors Diputats que no eren a la Comissió.

Quant a la tercera esmena, que fa referència al clavegueram, el Departament tan sols, encara que una partida de carreteres, podrà incloure l'obra de reforçament de ferm. Ara bé, la resta de clavegueram, efectivament, no correspon a una partida de carreteres.

Aleshores, hi ha aquest compromís al Departament, el senyor Amestoy ho coneix. Aleshores, creiem que el que no pot ser és incloure-ho en un document pressupostari on hi ha, per exemple, una partida 643/00, Obres en carretera, 2.300 milions, i aleshores, amb una lletra encara més menuda que aquesta d'aquí, posar-hi, però, «tants milions per a això, tants milions per a allò altre». Aleshores, hauríem d'agafar tots els annexos, que són pàgines i pàgines, i posar-los en lletra menuda aquí. O ho fem per a tots o no ho fem per a cap. Aleshores, creiem que el que s'ha de fer és no fer-ho per a cap, deixar les partides, que són suficientment nodrides —sufici-

entment potser no, perquè potser caldria que encara fossin més crescudes, a causa de les despeses d'aquestes obres—, però, Obres en carretera, 2.300 milions, i unes altres Obres en carretera, diners transferits de l'Estat, 1.012.300.000 pessetes, però no podem posar aquí vuitanta obres detallades, perquè, és clar, si hem de posar-hi les de Badalona, hi hauríem de posar totes les altres. Per aquest motiu, nosaltres ens oposarem a aquesta esmena; només a l'esmena, però no a les obres, perquè, ho repeteixo, les obres són justificades, però el que no està justificat és l'esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació les tres esmenes, 449, 450 i 451, relatives a la ciutat de Badalona, defensades pel senyor Amestoy.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les tres esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la Direcció General de Ports i Costes, a la primera esmena, que és la número 452, del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, retirem aquesta esmena, així com la 457, la 462 i la 465.

El Sr. PRESIDENT: 457, 462 i 465. Bé, ara l'esmena que queda a la Comissió de Ports de Catalunya és l'esmena 461, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. ALAY (*de l'escó estant*): Senyor President, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Entrem ara a la Direcció General d'Obres Hidràuliques, i la primera esmena és l'esmena 468 del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): La defensarà el senyor Maties Vives, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Maties Vives té la paraula per a la defensa d'aquesta esmena 468.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, des de l'escó mateix, ja que es tracta simplement de fer un afegitó gramatical, i, per tant, podria ser interpretat com una esmena de caire tècnic en relació amb un tema que ja va sortir —i jo diria que dissortadament— en el debat a l'articulat d'aquest Projecte de Llei. Es tracta del canal Les Garrigues-Baix Segrià. El nostre Grup parlamentari no és que tingui res en contra de la convenció d'aquest canal, però, tal com vam argumentar en l'articulat, nosaltres desitjariem que les obres, tant d'inversió com aquells possibles avals que es concedeixin a aquesta Comunitat de Regants, que és l'encarregada de dur a terme les obres, s'efectuïn un cop obtinguda la corresponent concessió d'aigües. Entenem que no és demanar molt. Entenem que, si s'ha de fer un canal, cal que hi hagi la seguretat que hi haurà aigua que transiti per aquest canal, i no entenem els arguments que, en Comissió, es van donar en contra, ja que, des de la nostra posició, es pot interpretar de dues maneres. És a dir, si es diu que no, i punt, nosaltres podem interpretar que és que es vol fer un canal encara que no hi hagi aigua; és a dir, com aquells que abans feien ponts encara que no hi hagués rius —o es que es volen defensar d'una manera o d'una altra els interessos de l'empresa constructora, coneguda amb el nom de «Centralgrup», i els estalvio la resta de la història perquè

molts de vostès segurament ja la coneixen.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS: Sí, senyor President. Dintre del programa de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, en el Capítol de regadius, hi ha, efectivament, prevista aquesta partida del canal de Les Garrigues-Baix Segrià, amb una aplicació que s'anirà variant, seguint en diferents anualitats successives. Aleshores, l'esmena del PSUC, que proposa afegir —tal com ho ha dit el senyor Vives— «obres de regadius, un cop obtinguda la corresponent concessió d'aigües»... És clar, la bona intenció d'aquest afegitó és garantir que no s'utilitzarà aquesta partida abans d'obtenir la concessió d'aigua, i també concretar que es tracta, efectivament, d'obres de regadiu. Aleshores, del que podem informar, en nom del Departament, és que la Comunitat de Regants de les Garrigues baixes té actualment una concessió d'aigües superficials, al riu Segre, únicament per a règim d'hivern, d'octubre a març, atorgada per la Comissió d'Aigües de l'Ebre el 5 d'octubre del 60, ratificada per Ordre Ministerial del MOP de l'any 63, i per sentència del Tribunal Suprem de l'any 67.

Aleshores, independentment d'aquest fet, la regulació de cabals del Segre per a l'embassament de Rialb permetrà de garantir, quan es realitzi, cabal suficient per a fer possible la derivació d'aigües a les Garrigues baixes durant tot l'any; o sigui, en lloc de tenir la concessió només per a uns mesos d'hivern, serà possible que pugui ser durant tot l'any, tot i tenir en compte el manteniment dels drets preexistents del canal d'Urgell.

La concessió d'aigües hivernals atorgada a les Garrigues baixes no s'ha materialitzat encara amb les corresponents obres. De tota manera, és evident que el dimensionament físic de les obres és independent de si la concessió és només per a uns mesos d'hivern o ho és per a tot l'any. L'obra, aleshores, per la qual es proposa la col·laboració de la Generalitat està, per tant, emparada per una concessió d'aigua en vigència. Així, doncs, les precisions d'ús, que ha de ser per a regadius, i de situació administrativa, o sigui, condicionament de l'ús d'aquesta partida a l'obtenció de la concessió, no modifiquen la situació de fet, i des d'aquest punt de vista no hi hauria inconvenient d'assignar aquest títol a l'esmena. Ara bé, de tota manera, no considerem adient incloure precisions d'aquest tipus als títols de les actuacions, ja que significaria que en tots els títols de les consignacions dels conceptes pressupostaris hauríem d'anar ressaltant els diferents condicionants administratius, i això és una cosa que tampoc no ens sembla que quedi bé. (*Rialles.*) En aquest cas particular, caldrà fer esment que l'actuació estava proposada dins el programa de regadius —complement— i també que, en tractar-se d'una actuació d'ajuda a una comunitat, la participació efectiva de la Generalitat ha estat condicionada a la realització i tramitació, pels beneficiaris, de les accions que els pertoquin, entre elles l'autorització de la corresponent concessió. Per tant, nosaltres considerem que ja està bé el concepte tal com està redactat en el Dictamen i mantenim el text del Dictamen.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena 468, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Queda ara l'esmena 469, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Maties Vives té la paraula per a defensar-la.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*): Sí, des de l'escó, senyor President, i molt breument. Aquesta és una esmena que nosaltres hem mantingut, amb plena consciència que es tracta d'una de les parts que integren el projecte de consorci entre ajuntaments-gran indústria-Generalitat per al tema del mini-transvasament de l'Ebre. L'hem mantinguda, no per reduir l'aportació de la Generalitat als ajuntaments, que entenem, des de l'òptica municipal, plenament desitjable, l'hem mantinguda, simplement, per fer palès davant de la Cambra quelcom que ja vam dir en el debat en Comissió sobre el mini-transvasament: que hi hauria molt a parlar dels diners que rebrien les comunitats de regants; que hi hauria molt a parlar d'aquest cànon, que hi hauria molt a parlar sobre qui acabaria finançant les obres, i que molt ens temíem que fos l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya, i no els culpables del desordre existent en matèria d'aigües en el Camp de Tarragona, com és la gran indústria, i fonamentalment la indústria petroquímica, i nosaltres pensem que aquesta és una partida que, malgrat les bones voluntats del Consell Executiu, ens la tornarem a trobar l'any que ve en els Pressupostos, ja que nosaltres estariem disposats a fer el que convingués per tal de disputar-nos a veure si l'any que ve l'aigua serà al Camp de Tarragona o no hi serà. Veus més autoritzades que les nostres afirmen que això no serà així; de tots és coneguda la crisi del sector de la gran indústria a Tarragona; de tots és coneguda la resistència d'aquestes mateixes indústries a portar l'aigua, ara, en aquests moments, del riu Ebre fins al Camp de Tarragona, i nosaltres —que creiem que, amb aquesta esmena, hem volgut simplement situar aquest tema en el sentit d'afirmar, un cop més, que teníem raó quan manteníem aquella posició— esperarem a carregar-nos més de raó l'any vinent, en què segur que tornarem a parlar d'aquest tema, sense aigua al Camp de Tarragona, i sense que hi hagi hagut cap cànon que hagi millorat les condicions de les comunitats de regants del Delta de l'Ebre. Feta aquesta afirmació, senyor President, nosaltres retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Passem a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, on la primera esmena és la número 473, del Grup Socialista. Té la paraula, per a defensar-la, el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista tenia un seguit d'esmenes en relació amb la política d'habitatge, que no ha mantingut per no perdre més temps en el si d'aquest Ple: tot el que feia referència a la política de construcció de nous habitatges propis pel Consell Executiu, i tot el que feia referència a la política de rehabilitació, que es va demanar una clarificació d'on anava aquesta política i podem dir que no vam quedar satisfets. Però ens hem vist obligats a mantenir aquesta esmena de 1.000 milions de pessetes, que és a Transferències de Capital, Capítol VII, a fa-

mílies. Es a dir, és una política de subvenció de 1.000 milions de pessetes.

Nosaltres, quan mirem els mitjans de comunicació —i evidentment som molt respectuosos amb el quart poder, amb independència que s'exerceixi amb més o menys força—, observem, cronològicament i en diferents mitjans de comunicació, com, per exemple, el dia 5 de desembre diu: «La Generalitat contribuirà con 1.000 millones al Plan de la Asamblea de Promotores y Constructores», i és el dia que és elegit el president de l'Assemblea de Promotors. L'endemà diu: «el Conseller de Política Territorial prepara estímuls per a rellançar la construcció», i després, veiem nosaltres com hi ha una explicació del Director General en relació amb la política d'habitatge.

És a dir, d'una manera o d'una altra ens trobem amb una situació que objectivament és difícil, que és un estoc d'habitatges, un estoc d'habitatges que no queda en els habitatges de protecció oficial —això em sembla que és conegut de tots—, se'ns presenten les dades, aquestes dades que han sortit als mitjans de comunicació —aquest tema és, per tant, preocupant, aquesta existència de l'estoc d'habitatges—, hi ha tota una ofensiva de la patronal de constructors de cara a obtenir que els habitatges fets abans del gener del 1981 puguin ser objecte d'un tracte equivalent als fets després del gener de 1981, i hi ha una iniciativa de la mateixa Assemblea de Promotors i Constructors, que suposo, òbviament, en coneixement del Consell Executiu de la Generalitat, en relació amb la necessitat de subvencionar els estocs d'habitatges existents.

Nosaltres vam demanar informació, i vam demanar informació perquè el tema ens preocupava. Voldríem dir que el tema mereix una consideració especial, perquè és evident que el sector de la construcció és generador d'atur, que la construcció a Catalunya, pel que fa a la protecció oficial, s'ha vist desfavorida en el darrer quinquenni sense cap mena de dubte; que hi ha hagut una inadequació entre oferta i demanda, a nivell de Catalunya en l'últim període —i això pot ser imputable a les previsions, però també a la demografia catalana. Per tant, som molt sensibles a una situació econòmica preocupant pel que fa al sector de construcció.

El que nosaltres no podem avalar és una política no clara en relació amb la subvenció de 1.000 milions de pessetes —que aniria per la via de transferències de capitals— al sector directament de famílies. I se'ns va trametre un document a nivell de la Comissió en què, amb independència que hi ha una anàlisi i una justificació de la situació real que pot respondre a la realitat numèrica existent i que, per tant, posa damunt la taula una situació preocupant, des del punt de vista del sector, es diu en un punt determinat que la instrumentació concreta prevista és la següent. Es diu: «habitatges de fins a 90 m² de superfície útil, iniciats abans de l'1 de gener del 81 i per a residència permanent; un preu de venda màxim igual al mòdul aplicable als habitatges de protecció oficial per 1,2; els adquirents no podran tenir uns ingressos superiors a 4 vegades el salari mínim», és a dir, 1.500.000 pessetes; «la Generalitat subvencionarà l'adquirent mitjançant el pagament de la diferència entre la quota d'amortització de la hipoteca, el tipus d'interès establert per l'entitat financera i la que resultaria d'un tipus d'interès de l'11% durant quatre anys», i es diu: «a fi i efecte de no comprometre recursos pressupostaris d'anys vinents, la subvenció es farà efectiva en una sola anualitat, actualitzant al

moment present la subvenció que s'haurà de pagar els anys vponents», i es diu: «per a assegurar la recuperació de la subvenció, en els casos que reglamentàriament s'establiran, revenda de l'habitatge abans de cinc anys, etc., es farà una anotació registral». Després hi ha unes condicions que s'assenyalen a les empreses promotores, que han de portar la documentació necessària perquè responguin a aquests criteris que la Generalitat de Catalunya pretén subvencionar. Diu: «la subvenció es farà efectiva a l'entitat de crèdit una vegada efectuada cada compra-venda; el contracte d'aquesta haurà de ser prèviament visat per la Direcció General d'Urbanisme», i es diu que «el promotor haurà de formalitzar un compromís d'iniciar un altre habitatge»; es diu «un compromís», que suposo que serà per la via d'un aval, «d'un any, garantint mitjançant aval bancari..., la quantia de la inversió a què el compliment del compromís establert amb la Generalitat dóna lloc».

Quina és la preocupació que nosaltres veiem en aquest tipus de plantejament? És a dir, ens trobem davant un problema que és un estoc d'habitatges que no es col·loca, una inadequació d'oferta i demanda, aquest és un problema, em sembla, molt clar. Nosaltres el que volem saber és exactament quin tipus de política es fa. Es fa subvenció de tipus d'interès? Si es fa subvenció de tipus d'interès estem comproment anualitats, això em sembla que per a tots els senyors Diputats és perfectament clar. Es fa un finançament a fons perdut, perquè aquí hi ha una política de transferències de capital a famílies, o es fa un préstec amb l'esperança de retorn, o retornable en un moment determinat? Evidentment, si aquí estem parlant d'una política de préstecs des del Consell Executiu sense tipus d'interès, estem davant, no d'una transferència de capital, estem davant d'una variació d'actiu financer, perquè vol dir que hi haurà una recuperació d'aquesta inversió primitiva que el Consell Executiu haurà fet. Des del punt de vista pressupostari vol dir que no està ben documentada, aquesta política, des del punt de vista de la concreció pressupostària.

La preocupació que nosaltres tenim en aquest tema és que en una política d'aquesta envergadura, de 1.000 milions de pessetes, una política que han intentat els promotors, reivindicant a l'Estat que donés sortida a un problema que creiem que d'una forma o d'una altra convé contemplar, especialment en una zona com Catalunya, en què l'estoc d'habitatges és un estoc d'habitatges important, es troba una solució *sui generis* a la catalana, i aquesta solució *sui generis* a la catalana és una solució no transparent des del punt de vista de coneixement, exactament, de quines obligacions estem cobrint. Es parla que les Caixes faran un crèdit selectiu. Faran un crèdit més baix de tipus d'interès perquè la Generalitat abonarà a aquestes institucions financeres un percentatge de la hipoteca, i aleshores, evidentment, la Caixa d'Estalvis com a contrapartida de passiu, podrà fer el tipus d'interès més baix? De què estem parlant, exactament? Quina política estem dissenyant? Nosaltres voldríem dir —i que quedi molt clar— que no ens oposarem mai davant un mercat selectiu financer, i la nostra crítica ha estat feta una altra esmena que hem defensat, que la Generalitat de Catalunya disposa en aquests moments de decidir crèdit selectiu per 30.000 milions de pessetes, bé sigui amb obligacions, o bé sigui amb crèdits privilegiats de les Caixes d'Estalvis de Catalunya, segons assenyala el Conseller d'Economia i Finances. I els meus càlculs eren un 1,5, i ell va dir el

3%; per tant, jo faig cas al Conseller; vol dir que 30.000 milions de pessetes es poden direccionar per la via del crèdit selectiu. Per tant, no ens oposem a la política de crèdit selectiu, el que volem és que la política de crèdit selectiu sigui coneguda, sigui clara, sigui transparent, de la mateixa manera que una política de subvenció de tipus d'interès, si és una política clara i transparent, la podríem arribar a contemplar, si realment aquesta política respon a una neutralitat que podem anar a tot un sector, que, per tant, s'ha fet l'avaluació econòmica que permet respondre a l'estoc existent d'una dimensió determinada, i quan els compromisos a què poden donar lloc en relació amb el nivell de renda de l'adquirent o amb la superfície de l'habitatge són compromisos que estan refermats prèviament, no voluntàriament expressats en una documentació. Perquè aquí el circuit que ens podem trobar és el promotor que es planteja la necessitat d'obtenir aquesta subvenció, que agafa la butxaca a un comprador, que presenta una declaració de l'impost de la renda inferior a 1.500.000 pessetes; que la Generalitat li dóna l'aval en aquesta operació, que la Generalitat, per tant, fa la transferència de fons a la institució corresponent; que aquesta institució corresponent dóna aquest tipus de crèdit privilegiat, perquè té una contrapartida de passiu, i no sabem exactament si es retorna o no es retorna, o quines garanties hi ha davant el possible crèdit que ha fet la Generalitat, perquè aquí es parla d'una anotació registral i, si no hi ha una segona hipoteca, no podem parlar que una simple anotació registral significarà per la via del comprador que reconegui unes obligacions en relació amb la Generalitat.

Aquesta política, que voldria dir que respon a una preocupació del Consell Executiu, que respon, com tantes vegades, a la preocupació de donar sortida a un problema, sovint està mal plantejada. És la mateixa crítica que nosaltres fèiem al tema de la CARIC. Nosaltres estem molt preocupats per la petita i mitjana empresa i per la reconversió industrial; estem molt preocupats davant un sistema financer que només recull els anhels o les necessitats dels grups empresarials que depenen del mateix sistema financer, i des de la perspectiva del socialisme europeu és ben sabut, d'una forma o d'una altra, que la preocupació per aquests sectors, que no són intersticials, sinó que no depenen directament del sector financer, és una preocupació nostra. El que volem és una clarificació en totes les polítiques. I dèiem amb el CARIC que volíem la creació d'un institut interposat perquè la Generalitat de Catalunya, com a institució, no es col·loqués com a institució financera i no fos, en última instància, d'una forma o d'una altra per una via d'un transformisme estrany i per no haver donat la solució correcta al problema, no es convertís en una institució financera.

Aquí ens trobem, per tant, amb una política que pot respondre a uns objectius legítims, donar sortida a un tema que a nivell de l'Estat no s'ha donat, donar sortida a una preocupació de l'assemblea de promotors de constructors, però que no sabem, a nivell de Parlament, exactament quina sortida es dóna. I voldria dir que el Grup Socialista, en un moment determinat, podia entendre perfectament si hi ha una avaluació de costos, una avaluació del sector i de necessitats, i es planteja de forma objectiva, en el sentit que tindran dret tots els potencials adquirents, una política de subvenció de tipus d'interès, la podríem arribar a contemplar. El plantejament que es fa d'aquesta política de 1.000 milions de pessetes dirigida a aquest

sector no dóna, evidentment, garanties des del punt de vista del control parlamentari en relació amb aquesta partida. És per això que, lamentant-ho molt, perquè creiem que el tema de l'habitatge és un dels temes prioritaris, que hi havia tot un conjunt, possiblement, de polítiques alternatives —he dit abans com s'han utilitzat els coeficients obligatoris de les Caixes, amb el túnel del Cadí, amb l'Hospital Oncològic, amb el transport de carreteres, amb el Pla d'Obres i Serveis per al tema d'aigües, concretament..., és a dir, podríem analitzar aquest tema com s'ha tractat una potencialitat de 30.000 milions de pessetes amb coeficients obligatoris de les Caixes d'Estalvis. Nosaltres, com he dit, lamentem en aquest cas haver de mantenir aquesta esmena a la totalitat per manca de clarificació de quin disseny polític es fa, i possiblement estem d'acord amb les finalitats que bellugaren en el Consell Executiu en prendre's en consideració un dels temes importants que tenim a Catalunya, que és l'estoc d'habitatges existent en el nostre país.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? *(Pausa.)* El Diputat senyor Casals té la paraula per al torn en contra.

El Sr. CASALS: Sí, senyor President, nosaltres aprofitarem les paraules que acaba de pronunciar el senyor Armet des d'aquesta tribuna per a manifestar davant tota la Cambra que moltes vegades ens acusa l'oposició de donar poca informació, i en aquest cas el mateix senyor Armet ha demostrat davant tota la Cambra que, d'informació, en donem molta, perquè precisament la informació sobre aquest tema que es va donar en Comissió va ser abundosa, i ell mateix ja pràcticament ha fet la meua feina, perquè ha estat explicant a tots vostès el contingut d'aquest document explicatiu, de moltes pàgines i detallat, del qual jo hauria fet ús per a respondre i per a informar no solament els Diputats que estaven en Comissió, que ja probablement han tingut l'oportunitat de llegir-se aquests papers, sinó fins i tot els altres que no hi eren. Simplement, no caldrà que digui res més, el senyor Armet ja els ho ha explicat.

El que passa és que nosaltres en traïem una conclusió diferent, però és per a recalcar que es tracta de treure a les construccions, els pisos, els habitatges que ja són fets a Catalunya, iniciats abans de l'1 de gener del 81, treure'ls aquesta discriminació en què cauen a causa del pla triennal del MOPU, que només afavoreix els habitatges iniciats abans d'aquesta data, a partir d'aquesta data. Aleshores, recalcar que efectivament la Generalitat subvencionarà l'adquirent, per tant, no hi ha dubte; a més, aquesta partida és en el Capítol VII; aleshores no hi ha dubte de si és una subvenció o si és un crèdit, i tal com diu molt clarament aquest mateix paper que el senyor Armet ens ha llegit parcialment, que és «subvencionar l'adquirent mitjançant el pagament de la diferència entre la quota d'amortització de la hipoteca al tipus d'interès establert per l'entitat financera i la que resultaria d'un tipus d'interès de l'11% durant quatre anys», i, a més a més, puc tranquil·litzar —el senyor Armet també s'ha mostrat preocupat per veure quins compromisos hi hauria per a exercicis futurs—, aquí mateix està escrit, ell mateix ho ha llegit, dient que a fi i efecte de no comprometre recursos pressupostaris de l'any vinent la subvenció es farà efectiva en una sola anualitat, actualitzant al moment present la subvenció que s'hauria de pagar els anys vi-

nents.

Quant al tema de la garantia dels avals, sí que vam mostrar en el debat en Comissió una preocupació per l'efectivitat d'aquests avals; aleshores, el que aclarirem com a informació complementària és que aquest aval bancari s'haurà de pagar per avançat, cobrint el període màxim en què la inversió es pot portar a terme, i en el cas de no compliment del compromís de tornar els constructors a fer un nou habitatge equivalent als venuts sobre la base d'aquestes ajudes, d'aquestes subvencions, el Banc o la Caixa abonarà a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge l'import de la subvenció, amb independència de l'existència de les societats, ja que l'aval ha estat pagat per avançat. Aleshores, simplement recalcar que creiem que és molt important que aquest estoc elevat d'habitatges que estan disponibles i no venuts es pugui posar en marxa i que a través d'això es generi construcció de nous habitatges, ja que, evidentment, tornar a posar en marxa la indústria de la construcció tindrà un factor multiplicador en altres indústries i generarà, realment, llocs de treball. Aleshores, nosaltres ens veiem obligats a mantenir aquesta partida, i demanem, per tant, que es voti en contra de l'esmena de supressió del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de l'esmena número 473 del Grup Socialista, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Ve ara l'esmena 474, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Té la paraula per a defensar-la el Diputat senyor Borja.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, davant d'aquesta partida hi havia dues possibilitats, una ja s'ha perdut, que era suprimir la partida —i nosaltres hem votat a favor de la seva supressió— per considerar que, malgrat compartir la finalitat, encara que sigui una finalitat que potser no és la millor manera de resoldre el problema, però que, malgrat compartir globalment la finalitat, no hi havia garanties, no hi havia explicacions, o l'altra possibilitat, que és la que en aquests moments utilitza el nostre Grup, que és la de fer una esmena on s'intentin concretar garanties a fi i efecte que aquestes subvencions siguin utilitzades d'una certa manera i serveixin per a unes coses determinades. Perquè ens trobem davant del problema de l'estoc d'habitatges, d'un estoc d'habitatges constituït en una època en què era fàcil construir, en què molts promotors, molts constructors es pensaven que seria fàcil vendre, que s'ha construït sovint de qualsevol manera, i que ara no seria correcte ni resoldria el problema de l'habitatge ni resoldria el problema de la indústria de la construcció que, amb diners públics subvencionéssim qualsevol mena d'habitatge.

D'altra part, cal també donar unes garanties que aquests habitatges aniran a la població que més ho necessita, és a dir, aquella que té menys ingressos. Per això, i per anar molt ràpid, a aquestes hores, nosaltres proposem tres garanties, tres condicions que ajuden, ens sembla que perquè s'utilitzin millor aquests diners, aquesta partida que és una partida important.

Primer, que els ingressos que dels familiars de l'usuari no seran superiors al 1.200.000 pessetes l'any. Això no és reduir la població a una minoria, és difícil de saber les rendes familiars en aquests moments a Catalunya, però jo diria que això vol dir aproximadament que més del 60% de la població, gairebé les 2/3 parts de la població entrarien en aquesta categoria.

En segon lloc, que els habitatges hauran de complir quant a superfície/preu les condicions establertes per als habitatges de protecció oficial. Això vol dir, no solament uns màxims, sinó també uns mínims, és a dir, que això no serveixi per a donar sortida a habitatges que no compleixin unes condicions mínimes de qualitat.

I, en tercer lloc, que la tercera part de la partida es destinarà... I aquí està equivocat, les senyores Diputades i els senyors Diputats veuran de seguida que diu «adequacions de carreteres socials», ja no estem al feudalisme en què hi havia carreteres de senyors, està gairebé tot per socialitzar, però com a mínim les carreteres, excepte les autopistes, estan bastant socialitzades... Això hauria de dir: «una tercera part de la partida es destinarà a subvencionar famílies que adquireixin habitatges socials promoguts i gestionats pels ens locals». Això vol dir que nosaltres desitjariem que almenys una part important de l'habitatge que se subvencioni indirectament a través de les famílies sigui l'habitatge promogut per ens locals.

Sigui quin sigui el resultat de la votació d'aquesta esmena, com que hi ha una esmena paral·lela, que és el vot particular número 478, nosaltres considerem que aquest vot el retirem perquè si hi ha una voluntat de donar suport als ens locals ja es farà, la partida ja ho permet, i si a través d'aquesta votació, aquesta voluntat no es demostra, també perdriem aquesta segona votació, i per tant seria inútil.

Moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Així, queda retirat el vot particular número 6.

El Sr. BORJA: Número 6, exacte, que és el 478.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Passem, doncs, al torn en contra d'aquesta esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Té la paraula el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, direm simplement que d'aquests tres punts, en el primer, els ingressos familiars de l'usuari no seran superiors a 1.200.000 pessetes anuals, nosaltres hem proposat, en els criteris que hem explicat en el torn en contra de l'esmena anterior del Grup Socialista, que en eliminar-lo el fixava una mica més amunt, a un 1.500.000 crec que era, quatre vegades el salari mínim. No hi ha molta diferència però creiem que és bo de mantenir el límit que havíem posat nosaltres.

Després, quant al segon punt, que els habitatges hauran de complir les condicions establertes per als habitatges de protecció oficial, nosaltres hem assenyalat, o si més no ho assenyalàvem en la informació que vam repartir durant el debat en Comissió, que es limités, que els criteris fossin els mateixos, en superfície i en preu, als habitatges que es poden beneficiar dels crèdits del Pla triennal del MOPU. I aquest aclariment, que en lloc de carreteres eren habitatges, potser era innecessari perquè ja va ser fet en Comissió, ja n'havíem pres nota. A més, abans de saber-ho ja ens ho havíem imaginat, però de tota manera, si efectivament hi ha ens locals que tinguin habi-

tatges promoguts per ells, a través de cooperativa, que no siguin de promoció oficial, i hi ha persones que volen comprar aquests habitatges, evidentment aquestes persones també podran entrar dintre dels beneficis previstos en aquesta partida. Ara, el que nosaltres no acceptariem seria lligar-nos a una tercera part, perquè creiem que probablement això comportaria immobilitzar uns recursos perquè ens temem que probablement no hi hagi aquests habitatges disponibles avui dia, promoguts per ens locals.

Per totes aquestes raons nosaltres, doncs, votarem en contra d'aquesta esmena i demanem per tant, el seu rebuig a tota la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena 474 del Grup parlamentari del PSU.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Amb això hem acabat la Secció 09 del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i comencem la Secció 10, Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Hi ha, aquí, dues esmenes a la totalitat, una que demana la supressió, que és la número 480, del Grup parlamentari de Partit Socialista Unificat.

Per a defensar-la té la paraula?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): La defensarà el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. MATIES VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, per a defensar l'esmena número 480 del Dictamen i 295 del nostre Grup parlamentari, de supressió a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Departament que, malgrat multiplicar per tres i escaig el total de despeses previstes per a l'any 1982, ha passat de tenir un 2,8% del total del Pressupost de la Generalitat a un simple 1,8. I per a explicar també que el nostre Grup parlamentari, quan es va enfrontar a aquest Departament ho feia des de la doble concepció de què era la política agrària que podíem fer des de Catalunya, i per tant, en funció de les transferències, Estatut i Constitució en mà, quin tipus de política agrària podia tirar endavant el Consell Executiu. I, d'altra banda, com es resumia això, com es feia palès en un document pressupostari que té com a finalitats essencials la definició de la política de funció pública de cadascun dels Departaments, la definició de la política d'inversions i la definició de la política de transferències corrents i de capitals amb què tirar endavant aquesta política.

En el primer dels terrenys, en el terreny de quina política agrària podíem fer avui a Catalunya, és evident que hi ha dos grans camps sobre els quals el Consell Executiu pot incidir. En primer lloc, el camp de les estructures, tant de producció com comercials, i en segon lloc, el camp dels serveis a donar al pagès, al conjunt de la pagesia de Catalunya, per tal de millorar la rendibilitat de les seves explotacions, estalviant-li treballs, i en definitiva contribuir que aquesta política agrària permeti

avançar a Catalunya en el camí del progrés en aquest camp.

I és evident que això volia dir en el document pressupostari definir amb claredat quina política de serveis anàvem a fer, quina política d'inversions amb programes anàvem a tirar endavant, i quina política de transferències de capital amb detalls volia dur a terme el Consell Executiu de la Generalitat.

Deixàvem de banda el tema del finançament, el tema de la capitalització i deixàvem de banda i damunt de la taula, present constantment en la nostra reflexió, que des de Madrid hi havia preus que podien bloquejar, si així ho desitjaven, tota la política d'estructures que intentéssim fer des de Catalunya.

Enteníem també, a la llum del document pressupostari, que es tractava d'un document pressupostari continuista. Es tractava d'un document pressupostari que pretenia segurament catalanitzar les transferències que havíem rebut en matèria de política agrària. Però l'IRYDA continua essent l'IRYDA encara que es canviï de nom avui a Catalunya; ICONA continua essent ICONA, encara que es canviï de nom avui a Catalunya, i, en definitiva, qualsevol dels serveis transferits, amb la política que defineixen aquests pressupostos i que més endavant detallarem, continuen sent la continuïtat d'una política amb la qual el nostre Grup parlamentari no estava d'acord.

Per tant, enteníem que a la llum d'aquest document res no havia canviat en matèria de política agrària sobre la base del pressupost per al 82, que no hi havia territorialitzacions d'inversions, que hi mancaven programes sectorials específics, i que no hi havia el més mínim mot d'atenció al que és el comportament dels diferents sectors de producció que en definitiva ha de ser la base de la política agrària a Catalunya des d'avui i fins al nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea.

Sobre la base d'això, afirmàvem en Comissió i ho continuem mantenint al Plenari, que llegint el text dels pressupostos del Departament no sabem on anem, i en el cas concret, pocs, en què a partir de l'explicació que dona el pressupost sabem allà on ens vol portar el Consell Executiu —com pot ser el cas de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament—, aquest lloc al qual ens vol portar, a nosaltres no ens agrada perquè continuem reivindicant la validesa, avui, a Catalunya, de la concentració del conjunt de serveis en un organisme únic per acabar amb la dispersió actualment existent, es digui organisme de serveis agraris, es digui com es digui.

I no ens agradava el document pressupostari en matèria d'agricultura perquè concentra en el capítol de despeses el 57% d'aquestes en la Secretaria General Tècnica, la qual cosa vol dir que si afegim a aquest 57% el 26% que es dedica a personal, exclòs el de la mateixa Secretaria General Tècnica, per a tres Direccions Generals, els queda tan sols per a repartir el 17% de la despesa, amb la qual cosa converteix les Direccions Generals del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en un càrrec segurament poc desitjat avui dia a Catalunya, en funció del volum de despeses que pot tirar endavant.

Ho repetim: Secretaria General Tècnica que, per tant, té com a única missió el control global del Departament, que té com a missió coordinar el conjunt del Departament, que té com a missió fer les reflexions tècniques sobre la base de la política agrària i, a partir d'aquí, irradiar el conjunt d'activitats, 57% de la despesa, tres Direccions Generals, producció i indústria, promoció i desenvolupament, medi rural, simplement

el 17% a repartir entre les tres.

Entrem en el detall dels diferents capítols pressupostaris que tampoc no ens agraden.

Capítol I. Personal. Si les relacions entre el personal contractat —personal traspasat, en el conjunt de la Generalitat, és d'un funcionari contractat per 21 funcionaris traspasats, en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca la relació és d'1 a 3. I d'aquests 1 a 3 en total uns 282 funcionaris contractats, val a dir que 85 —, per tant més d'una tercera part— no són auxiliars administratius, no són col·laboradors tècnics, no són tècnics de serveis especials, sinó que fan referència a caps, ja sigui de secció, ja sigui de servei, ja sigui caps de negociat. I, a més a més, una concentració excessiva de nou en la Secretaria General Tècnica, en la qual hi ha 90 funcionaris contractats per 2 de traspasats, i d'aquests contractats, 86 a serveis centrals, en producció i indústria 69 sobre 184, i 36 a serveis centrals, promoció i desenvolupament 81 quan en té 349 de traspasats, i medi rural 40, quan en té 482 de traspasats, equivalència, relació que és un xic més lleugera que la que fa referència als altres departaments dintre de la Conselleria, però vegi's bé també que són 40 funcionaris contractats que no van a parar als diferents serveis territorials sinó que són 40 funcionaris contractats tots ells a serveis centrals.

Per tant, volum excessiu de personal contractat, criteris que nosaltres no compartim de qualificació laboral i professional d'aquest personal contractat, inflació exagerada i no justificada ni des de l'òptica del cistell ni des de cap altra en matèria de personal.

Capítol II. Despeses corrents, compra de béns corrents i de serveis, i aquí advertim un creixement absolutament disfuncional i al servei d'una política agrària que nosaltres no compartim. Dietes, locomoció i trasllats, creixement en relació amb el pressupost de l'any 81: un 169%. Mobiliari del Departament, increment en relació amb l'any 1981: 122%. Despeses especials pel funcionament dels serveis, per tant política agrària que podem fer avui a Catalunya en l'òptica dels serveis; creixement 23%. I aquesta és una relació que podríem seguir donant perquè és la constant al llarg de tot el document pressupostari.

Evidentment, això lliga de nou amb la poca voluntat del Consell Executiu de fer a Catalunya una política de serveis que doni ampli abast, que afecti o que pugui arribar al conjunt de la pagesia de casa nostra, des d'una òptica globalitzadora exclusivament tècnica i dependent de la pròpia Administració. Però de nou ens apareix aquí la concentració del total de despeses de Secretaria General Tècnica amb un 40%. Com es pot interpretar això? És que realment ens creiem això que sovint diem, que les agricultures a Catalunya són moltes i molt diverses, segons els municipis i segons les comarques en què ens trobem? Que fa falta estar en el lloc en què es produeix, que fa falta estar arrelat al conjunt de les comarques de Catalunya, i ens trobem amb una concentració de despeses corrents; 40% en serveis centrals, un 40% que contrasta, des de la nostra òptica, amb el 2,1 del servei de protecció a la qualitat, amb el 4,9 del servei de capacitació, amb el 7,5 del servei d'investigació i amb un 21,9 del servei d'extensió, que podria semblar, a simple vista, a primer cop d'ull, un percentatge més o menys acceptable. Però nosaltres tampoc no acceptem aquest 21,9%, quan el comparem amb les despeses corrents que es

preveuen per a l'Institut Català de la Vinya i el Vi, amb el qual, dit sigui de passada, no tenim absolutament res en contra, i reconeixem un conjunt de tasques importants que s'han dut a terme a casa nostra, amb independència de les esmenes que veurem segurament demà. Però és que les despeses corrents del Servei d'Extensió Agrària que ha d'atendre l'extensió de les noves tècniques, que ha d'atendre l'atenció a tots els sectors pagesos de Catalunya, pugen a un total de 43 milions de pessetes, les despeses corrents de l'INCAVI. Per tant, un únic sector de producció a Catalunya —el sector de la vinya i el vi— puja a 27 milions. Si això ho relacionem amb el nombre de funcionaris que té el Servei d'Extensió Agrària i amb el nombre de funcionaris que té el servei de l'INCAVI —extensió agrària a tot Catalunya, tots els sectors de producció— significa en despeses corrents, 100.000 pessetes per funcionari. L'INCAVI representa un únic sector arrelat a bastants comarques de Catalunya, però un únic sector de producció, 800.000 pessetes per funcionari. Relació d'1 a 8 entre el Servei d'Extensió Agrària i l'Institut Català de la Vinya i el Vi. Inacceptable, des de la nostra òptica, no perquè estiguin malament el 8 de l'Institut Català de la Vinya i el Vi, sinó perquè el que està malament és l'1 del Servei d'Extensió Agrària.

Capítol VI, capítol d'inversions reals. Un Capítol que entenem que cal portar a aquest Parlament per programes, i així ho ha fet el Departament: ha portat tots els títols amb programes, el que no ha fet és explicar-nos després què volia dir cadascun d'aquests programes. La definició de programa vol dir: objectius, mitjans amb els quals compto i tipus d'inversió i com tiro endavant amb aquesta. Vol dir, en definitiva, explicar al Parlament on volem anar, amb què hi volem anar i de quina manera farem això.

10/01, Secretaria General Tècnica. 140 milions d'inversions reals. Només 43 milions amb indicació de quin objectiu es persegueix; ni mitjans, ni tipus d'inversió, ni manera d'arribar-hi.

Producció i indústries, 72 milions d'inversió. Ni una explicació d'on van a parar aquests 72 milions de pessetes i, dit sigui de passada, amb una actitud que nosaltres no vam entendre des de cap òptica, ni política ni parlamentària, estrictament parlant, no se'ns va voler donar explicacions en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Promoció i Desenvolupament, 131 milions de pessetes, i aquí sí, quasi tot especificat per programes, i per això jo afirmava al començament que, almenys en aquesta Direcció General sabem allà on volem anar, encara que el lloc on ens volen portar a nosaltres no ens agrada.

I, finalment, medi rural, 1.170 milions de pessetes d'inversió real, i 90 milions només amb especificació dels programes. Si a això afegim que en el debat en Comissió se'ns va dir que pel que fa a l'escola forestal, l'annex d'inversions assignava a Santa Coloma de Farners no anava a Santa Coloma de Farners, i, si a això afegim que l'embassament previst a l'annex d'inversions del Priorat se'ns va dir en Comissió que no anava tampoc al Priorat, comprendran, senyores i senyors Diputats, que la sorpresa del nostre Grup parlamentari va augmentar encara més en Comissió i va ser un motiu més de mantenir aquesta esmena perquè fos defensada en el Plenari.

Finalment, Capítol IV i Capítol VII. No m'hi estendré. El Capítol VII —Transferències de capital—, té un increment important del 0,33 al 18%, però la política que es dibuixa en ma-

tèria de subvencions, en matèria de transferències corrents i de capital a entitats territorials, a organismes autònoms, famílies, empreses o a institucions sense finalitat de lucre, reflecteix fil per randa el que sembla una constant dels darrers anys de la distribució d'aquestes mateixes partides des del Ministeri d'Agricultura. Per tant, els podem dir com els vulguem dir, però l'IRYDA continua essent l'IRYDA, l'ICONA continua sent l'ICONA, amb totes les seves deficiències.

Jo no voldria entrar aquí en qui és qui per a dir si els diners de l'IRYDA —com recentment ha aparegut en alguna publicació del nostre país— arriben a Catalunya gràcies a les gestions de determinats Diputats a Madrid. Aquests diners han d'arribar a Catalunya, perquè el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca o el Consell Executiu exerceixi davant de Madrid la facultat —amb tot el poder polític que li dona ser el Consell Executiu de la Generalitat— per tal que aquests diners arribin a casa nostra.

I, finalment, per a acabar, una sèrie d'aspectes preocupants que nosaltres reflectirem després en esmenes parcials a l'Estat de Despeses, de conceptes que enteníem que havien d'aparèixer en aquest pressupost i que no apareixen, almenys nosaltres no els hem sabut trobar. En primer lloc, les relacions entre l'Administració i les diferents organitzacions professionals i sindicats pagesos. Entenem que hi ha un menyspreu d'aquest conjunt de relacions, que no hi ha la potenciació necessària del Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Boscos; que no apareix en cap moment la definició de taules sectorials; que s'estableixen filtres com el, per a nosaltres, amb voluntat de supressió del servei de relacions agràries, i que, en definitiva, no apareix en el pressupost cap mena de concepte que vagi a fomentar tot allò que pot representar la participació dels diferents sindicats pagesos amb les seves relacions amb l'Administració. Que no està impregnat, aquest pressupost d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la preocupació pel tema de l'estalvi d'aigua, tema cabdal avui a casa nostra —i, en aquest sentit, tenim presentades tot un seguit d'esmenes que més endavant defensarem—; que no apareix en cap moment en el pressupost —i això és greu des de la voluntat que, normalment, i des de sempre ha anat mantenint l'Honorable President de la Generalitat, en relació amb la defensa estricta de l'explotació familiar enfront d'altres usos alternatius de la terra— una política orientada a l'orientació de conreus, a la reconversió d'aquests, en definitiva, veure quines polítiques sectorials avui duem a terme des del pressupost de la Generalitat i a Catalunya.

Per tant, senyores i senyors Diputats, des de l'òptica del nostre Grup parlamentari, entenem aquest pressupost com un pressupost defensiu; entenem que és un pressupost que, en matèria de personal i en matèria de modificació d'estructures de serveis traspassats, té por d'aquest mateix personal traspassat i por del que es pugui dir des de Madrid. I, en definitiva, des de l'òptica del nostre Grup parlamentari, que entén que aquest pressupost és l'expressió més palesa que no hi ha una voluntat de millorament de la política que es pot fer avui des de Catalunya i, per tant, que és l'expressió que el Consell Executiu, en aquestes matèries, ha renunciat des de fa dos anys cap aquí —des del març de l'any 80 cap aquí— a una autèntica política d'autogovern. Per això ens hem vist obligats a mantenir davant del plenari aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. **PRESIDENT**: El senyor Maties Vives ha depassat el temps reglamentari, però potser el tema ho necessitava. En tot cas, em sembla oportú que el torn en contra es faci conjuntament amb el de l'esmena següent, l'esmena 481, que demana el retorn al Govern de la totalitat d'aquesta Secció. Per tant, primerament, doncs, cal la defensa de l'esmena 481 del Grup Socialista.

El senyor Pere Ayguadé té la paraula per a defensar-la.

El Sr. **AYGUADÉ**: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en aquestes altures de la sessió portem bastants hores esmerçades en la discussió d'aquests pressupostos per estar en condicions de fer un pronòstic de futur. És per aquest motiu que he pujat a aquesta tribuna amb una doble sensació de perplexitat i indignació. Perplexitat per tal com les successives votacions del flanc conservador d'aquesta Cambra estan demostrant la primacia dels interessos de partit sobre la pura evidència. Indignació perquè, amb el previsible de rebuig que els Diputats de la meua dreta faran a aquesta esmena a la totalitat, em veuré obligat a assistir una vegada més a un nou acte d'injustícia contra els homes del camp de Catalunya. Un acte d'injustícia protagonitzat, aquest cop, no ja per administracions llunyanes, sinó per una Administració autonòmica que en tan sols dos anys de Govern ha aconseguit bescanviar l'entusiasme esperançat de la pagesia catalana en el tradicional fatalisme rural. A pesar que podria donar per defensada l'esmena de l'illustre Diputat Maties Vives, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, no ho faré, per buscar l'oportunitat d'intentar convèncer-los que aquestes esmenes, aquest pressupost presentat aquí en aquesta Cambra no donarà solució als problemes del camp català.

Algunes vegades hem vist com els Diputats del front conservador repellen les acusacions que els feien des de l'esquerra, apellant a una suposada demagògia. La política, quan és parlada, té molts matisos, i sempre hi ha algú que pot trobar-hi un significat oportú per entrar a sac i desmuntar la millor argumentació. La política de xifres, en canvi, és implacable; ho ha demostrat el senyor Maties Vives perfectament. Dificilment es pot defensar una partida pressupostària que ignora la realitat. Fins i tot, sovint, no val la pena ni atacar-la. Hi ha partides que es desautoritzen soles. Aquest és el cas que avui ens ocupa i, preveient el resultat de la votació, gairebé podria estalviar als senyors Diputats del partit del Govern la vergonya d'assistir a la lectura pública dels pressupostos que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pretén escometre els problemes dels pagesos catalans. No faré esment, per tant, de totes les deficiències que aquest pressupost manté en principi. Però estic segur que en la discussió d'aquests pressupostos, els homes que han fet de la terra i del mar una eina de coneixement i un fi al qual van adreçats tots els nostres esforços, estem contemplant inermes com el Consell Executiu, que ha demostrat a bastament l'escassa consideració que li mereix l'agricultura de casa nostra, ens porta un pressupost en aquesta Cambra que no soluciona, en cap cas, els problemes de l'agricultura.

He parlat d'injustícia i també de problemes. Injustícia perquè els homes del camp català han donat al llarg dels anys el millor que tenien per fer una Catalunya de futur tan sols amb l'esforç i la iniciativa dels mateixos habitants del nostre país. Han donat la força del treball els seus millors homes,

com he dit moltes vegades, els seus propis fills, els seus estalvis, i han subministrat recursos naturals i aliments al conjunt de la societat, cedint sempre a falses promeses, donant molt a canvi de molt poc. El problema és que caldria sintetitzar en la pèrdua de les rendes agràries —no oblidem que durant aquests últims tres anys s'han reduït sistemàticament en 3,5 punts— motivat, principalment, per l'augment dels preus de mitjans de producció i consum, i una política de preus enganyosa i una política d'importacions que la majoria del país no volia i que ningú no necessitava. Una gran inestabilitat del pagès a la propietat de la terra. Una inversió pública extraordinàriament reduïda en el medi rural i, especialment, en l'agricultura catalana. Un envelliment progressiu de la població pagesa, més del 60% de la qual, en aquests moments, té més de cinquanta anys. Una manca d'atenció als recursos propis, amb una creixent dependència de l'exterior. Una absència, insuficiència i inadequació dels instruments d'educació humana, és a dir, tècnica, formació i finançament. Absència del sector en les decisions que afecten les cadenes agroalimentàries. Un greu desequilibri territorial, així com una competència enorme entre altres sectors —indústria i serveis— per a l'ús i l'abús dels recursos naturals, com són l'aigua, la terra, els boscos, que estan provocant, en molts casos, la pobresa, la marginació, el des poblament i, fins i tot, la desertització. Una falta d'equipaments bàsics i de serveis que fa que moltes zones rurals catalanes puguin ser comparades amb països subdesenrotllats. Tots aquests i molts altres problemes que farien llarguíssima la meua exposició configuren una problemàtica a què cal trobar una solució immediata, per la importància de l'agricultura a casa nostra, i, en cap cas, jo no els faré esment de les xifres, perquè en altres debats parlamentaris en aquesta Cambra ja s'havien donat. Tothom recorda, d'alguna manera, les xifres que se'ns donaven com a primers productors de tot un conjunt de productes ramaders i agrícoles a nivell de tot l'Estat espanyol.

M'adreço, doncs, a tots aquells Diputats dels partits que, directament o indirectament, votaran aquests pressupostos del Departament d'Agricultura, amb un doble prec: en primer lloc, vull dir-los que, malgrat les aparences, no caiguin en la temptació de considerar que l'Administració autonòmica és, pel que fa a la política agrària, una continuació en el record subconscient de l'Administració franquista. En segon lloc, que facin complir als seus dirigents una cosa tan simple com pot ser el programa de Govern, que van presentar al poble de Catalunya al llarg de les eleccions del 1980. Pensin, senyors Diputats, que, en bona part, vostès estan asseguts als seus escons gràcies a un programa de govern que oferia als homes del camp una solució definitiva als seus problemes. Jo també els estalviaré de dir-los què és el que vostès defensaven amb extensió en el seu programa. Només els podria ensenyar el programa de Convergència i Unió, el programa de l'Esquerra Republicana de Catalunya, els dos partits. En aquells es prometia la creació d'un banc de crèdit català; en ells es prometia als pagesos l'accés a la propietat de la terra; en ells es prometia una total i significativa aportació a l'explotació familiar pagesa. A vostès els estaven prometent amb un seguit de promeses —que, evidentment, s'està demostrant en aquest pressupost que eren promeses falses—, un conjunt de realitzacions i realitats que, amb aquests pressupostos, no es poden fer realitat,

perquè, en cap cas, no es veuen les partides necessàries per a fer veritat el que, simplement, en aquells moments, eren paraules.

Jo voldria, de tota manera —i no solament referent al programa de Govern de l'Esquerra Republicana de Catalunya— posar èmfasi en alguns punts del programa de Convergència i Unió, que, d'alguna manera, era tan progressista que, en alguns moments, ens donava la sensació que era el nostre propi, però, és clar, era simplement per a convèncer els pagesos de Catalunya que Convergència i Unió era un partit progressista. Val la pena, potser, recordar els trets fonamentals d'aquell programa.

Convergència i Unió, abans de perdre la seva innocència entre els circuits del poder, s'adreçava a la pagesia catalana i afirmava que l'explotació familiar pagesa era l'element fonamental del desenvolupament agrari a casa nostra. Deia també que sense el cooperativisme no podíem aspirar a un correcte progrés de l'agricultura catalana. Per això propugnava un crèdit molt més democràtic, amb aval assegurat per a tots els pagesos, que trenqués la lògica creditícia que afavoria els grans propietaris i, en aquest sentit, Convergència i Unió havia arribat a prometre, com deia jo abans, la constitució del Banc de Crèdit Agrícola Català.

L'actual partit del Govern, abans d'exercir, insistia en la necessitat de potenciar l'accés a la propietat de la terra i auspiciava la creació del Banc Nacional de Terres. Així mateix, Convergència i Unió, en la llunyana primavera del 80, es mostrava com el partit més fermament defensor de l'assegurança agrària i reclamava la seva aplicació per la Generalitat de Catalunya. De la mateixa manera, Convergència i Unió augurava l'urgent estudi d'una eficaç política de regadius.

Fa de mal recordar un programa que no està ni tan sols començat, però encara fa de més mal recordar quan se'ns ha demanat que acatem uns pressupostos, on el programa del partit del Govern continua brillant per la seva absència pel que fa a una política agrària. Contemplin, si no, la gasiveria amb què es tracta el tema del cooperativisme, tan important aleshores. Observin, sense anar més lluny, la confusió descriptiva d'aquestes partides de foment a les empreses agroalimentàries. Repassin aquests pressupostos per si troben, inútilment, alguna referència al text fantasmagòric «Banc de Crèdit» o de «Terres». Tinguin la paciència de consultar en els *Diaris de Sessions* d'aquest Parlament alguna referència a l'estatut de l'empresa familiar pagesa. El *Diari de Sessions* i els Pressupostos d'aquest Parlament, amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Amb aquests Pressupostos, Convergència i Unió difícilment podrà tornar a demanar el vot per a aquell programa de Govern que oferia l'any 80. Els homes i les dones de les nostres comarques saben distingir els xerraires de fira dels bons marxants.

Un pressupost és el que reflecteix una política. Molts dels meus companys han criticat aquest pressupost per la intencionalitat política que s'amaga darrera de les xifres del Consell Executiu. Francament, els envejo; francament els envejo. I els envejo perquè ells han tingut ocasió d'enfrontar una concepció política amb una altra. Per la meua part, difícilment puc aportar cap alternativa a aquests Pressupostos del Departament d'Agricultura, fora de l'esmena a la totalitat i el seu retorn. Senzilla-

ment perquè l'únic que expressen les xifres d'aquestes partides és la inexistència de qualsevol mena de política agrària. Aquí no hi ha res, senyors Diputats, i en política cal recordar que és més perniciosa la inoperància que els errors.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS: Molt Honorable senyor President, Honorables i Il·lustres col·legues, en l'exposició dels torns a favor d'aquestes esmenes hem sentit, particularment el senyor Vives, que anava fent referència constant a «esmenes que veurem demà», «esmenes que, més endavant, defensarem»... Això m'ha portat a pensar que el senyor Vives no deu tenir molta fe en les seves pròpies argumentacions (*rialles*), ja que preveu que les seves esmenes, aquesta esmena a la totalitat, no deurà tenir èxit. Jo diria que el senyor Vives, en la seva esmena, té la mateixa fe que tenien aquelles persones que van anar a veure el senyor rector perquè els fes pregàries per a la pluja i no portaven paraigua. (*Rialles.*)

Manllevant una expressió molt freqüent en la Crònica de Ramon Muntaner, què us diré, senyores i senyors Diputats, davant d'aquestes brillants exposicions del senyor Vives i del senyor Ayguadé, que acaben de pledejar eloqüentment a favor de la supressió de les partides pressupostàries corresponents al Departament d'Agricultura.

El primer que diré, a diferència del que usualment es diu des d'aquesta tribuna, és que no seré breu. I el que dic també és que el debat polític ha de ser fruit d'un treball pensat i d'una preparació, i no ha de fer pas decantar la balança cap aquí o cap allà, en virtut d'una oratòria més brillant o d'una oratòria menys brillant, proveïda de més decibels o menys decibels d'intensitat, o de major o de menor gruix de les seves paraules. Això ha de passar ja, afortunadament, a la història.

La política tampoc no ha de ser avui dia un torneig de rapidesa o un torneig de reflexos, talment un partit de bàsquet o un partit de tennis. I per això començaré i em dedicaré, bàsicament, a comentar els arguments adduïts pels Grups esmenants amb les motivacions escrites en les seves esmenes, respectivament, números 295 i 481.

Se'ns retreu la inflació exagerada i no justificada del personal contractat. Mirin, no és solament en aquest Departament sinó també en tots els altres, que les previsions de contractació de personal ja s'havien fet molt justes i adaptades a la realitat de les necessitats. Sinó que, a més a més, durant el debat en Comissió tots sabem que es va aprovar una esmena transaccional de rebaix, que hem pogut comprovar que era massa forta, que havia anat massa enllà i que perjudicava l'operativitat del servei del Departament. I per això el nostre Grup s'ha vist obligat a presentar un vot particular, que es debatrà més endavant —jo sí que crec i tinc fe que es debatrà més endavant— per mirar de recuperar el personal previst en el Projecte.

Podem dir, comparant el Pressupost aprovat del 1981 amb el Projecte del 1982, que el Capítol I ha passat de la xifra de 1.006 milions a 1.751 milions, amb un augment del 73%, mentre que el Pressupost total del Departament ha passat de 1.860 milions a 4.437, amb un augment del 138%. Així doncs, l'augment percentual del volum total dels recursos inherents al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és gairebé el

doble del de l'augment del capítol de personal.

I, encara, hem de tenir en compte que aquest any hi ha hagut la influència o la incidència corresponent al desenvolupament de la Direcció General del Medi Rural, que l'any passat estava amb una dotació mínima i insuficient per a atendre les seves tasques. Encara també voldria comparar el percentatge en el Capítol I, en el Pressupost aprovat del 1981, que era del 54% de les despeses de tot el Departament, i en el Projecte de Pressupost del 1982, que era del 39,5%. I, ara, amb les rebaixes fetes, encara un tant per cent menor. Per tant, cal dir que l'increment de personal previst era només per a atendre amb normalitat les funcions derivades dels traspassos de serveis, a través de l'estructura orgànica aprovada en els decrets corresponents i que no tenim pas notícia que aquesta estructura orgànica, hagi estat formalment objectada per cap resolució d'aquesta Cambra.

Certament, doncs, que això no es pot pas qualificar d'inflació exagerada i no justificada del personal contractat.

Un altre greuge d'aquest llarg memorial que es fa al Departament és la manca de promoció de personal als serveis territorials o comarcals. Respecte a aquest punt, només diré que el vot particular que he mencionat va dirigit, bàsicament, a recuperar les places de cap de servei amb els auxiliars administratius corresponents que es van retallar en el debat en Comissió i que anaven destinades justament a cobrir els serveis territorials. Així, doncs, aquest greuge que se'ns fa de manca de dotació de personal als serveis territorials o comarcals ens omple d'esperança i ens fa pensar que aquest nostre vot particular de recuperació d'aquests caps de servei podrà ser aprovat, tenia escrit aquí d'aquí poca estona, però espero que ho aprofitem demà al matí, si més no.

Criteris de qualificació laboral i professional del personal contractat. Només diu això: «criteris». Per tant, hem de suposar que aquest text o aquesta queixa vol significar o bé que consideren que no hi ha criteris, o bé que els criteris que hi ha no els agraden. Doncs bé, un cop s'hagi vist el resultat final del debat i el nombre de places de cada mena que el Departament autoritzi a cobrir en cada Servei, el Departament ja determinarà quins llocs de la seva estructura pot cobrir i quins llocs cal que cobreixi prioritàriament i quins, malauradament, hauran de resultar encara vacants i, aleshores, els plecs de bases dels concursos de provisió d'aquestes places s'establiran d'una manera prou clara i concreta la qualificació laboral i professional requerida per a cada plaça específica, tal com s'ha fet sempre. Això, en tot cas, és una tasca o és una cosa que ha d'aparèixer en el *Diari Oficial* però no ha d'aparèixer pas en un document pressupostari.

Una altra queixa, política i incoherent en el tractament a donar a les relacions Administració-pàgès, i també establiment de filtres en les relacions Administració-sindicats pagesos. Certament que aquests retrets són molt genèrics. Quant al que diuen de política incoherent, ja és una cosa molt sentida i, per tant, molt sentida haurà de ser també la meua resposta. És paper de l'oposició dir aquestes coses i és paper nostre negar-les. I, finalment, els vots faran de jutge per donar la raó als uns o per donar la raó als altres. I, això, ho hem sentit tant que ja no ens fa posar gaire nerviosos i no voldria ser descortès de cap manera.

Quant a les objeccions, quan aquestes objeccions siguin més

concretes, no hi ha dubte que seran objecte del nostre atent examen. Ara, ens hauran d'admetre que, mentre els retrets siguin tan difusos o eteris, com dir-nos que fem una política incoherent, mentre es vagin repetint aquestes coses de la racionalitat, de les classes populars, etc., nosaltres, necessàriament, hem de creure que això no és sinó gastar pólvora en salves. (*Rialles.*) Quant a l'establiment de filtres en les relacions Administració-sindicats pagesos, tampoc no sabem ben bé què vol dir això dels filtres. Què vol dir filtres? Vol dir traves, vol dir impediments? No n'hi ha de cap mena. En tot cas, ens haurien d'explicar aquests filtres, aquestes traves, quins són. El que sí que hi ha són organismes adients per a vehicular aquestes relacions, i cada Direcció General i cada Servei són al servei del món pagès, i no tenim cap mena de dubte que tothom hi és correctament atès quan correctament hi acudeix.

Notem, a més a més, que, per a potenciar aquesta comunicació, hi ha també el Servei de Relacions Agràries, adscrit directament al Gabinet del Conseller, servei que gaudeix ostensiblement de les simpaties dels partits de l'oposició, fins al punt que les esmenes de què ha estat objecte són per suprimir la seva assignació. Aquestes esmenes de rebaix, una de supressió i una altra, ens fan pensar precisament que aquest Servei desagrada a l'oposició precisament perquè funciona massa bé, que quan ells van a un lloc, el Servei ja en torna. (*Remor de veus.*) Ara, el que és incongruent és queixar-se de deficiències en matèria de relacions i, al mateix temps, voler disminuir o voler suprimir justament aquest servei de relacions.

Manca de previsió financera per a cobrir les despeses en les relacions Administració-sindicats pagesos. Hi ha la partida de foment de l'associacionisme, cooperativisme i mutualisme agrari, que ha estat una mica controvertida en aquest debat o, especialment, en el debat en Comissió. En aquest moment, es mantenen unes esmenes destinades a augmentar o a crear un nou concepte per al foment del cooperativisme agrari i foment del mutualisme agrari.

Quant al Grup del PSUC, veiem que a través de les seves esmenes proposen segregar d'aquest concepte quantitats de 17 milions i de 20 milions respectivament per a mutualisme i deixar-n'hi 5 i mig per a associacionisme. Bé, de tota manera, com que justament aquesta tarda ha estat presentada a la Mesa una esmena transaccional complexa, que recull i augmenta precisament aquestes consignacions, no m'estendré sobre aquest punt i la Cambra podrà veure, quan continuï el debat sobre l'articulat, com creiem, com creu el nostre Grup i creuen també els altres Grups, puix que també s'han adherit a aquesta esmena transaccional, que s'haurà arribat a un punt d'acord en aquesta matèria de les consignacions per al mutualisme, per a l'associacionisme i per al cooperativisme agrari.

Es parla també de continuïsmen en relació amb l'Administració central, en política de subvencions i inexistència de criteris per a la distribució de les subvencions i transferències de capital. Quant a aquest punt, diré simplement que aquestes subvencions i transferències de capital són, en la seva gran majoria, procedents dels pressupostos generals de l'Estat i que cal aplicar-los als conceptes pels quals estan previstos. Es tracta de continuar donant les ajudes que donava l'Estat, ara tramitades a través de la Generalitat. I que no esperi ningú que de bon començament de les funcions dels traspassos la Generalitat es posi a capgirar-ho tot.

No sé si algú voldria que, això, ho fèssim o si algú ho faria si governés però, en qualsevol cas, això nosaltres no ho farem perquè portaria el país al desastre. (*Rialles.*) De tota manera i en tot moment la política del Departament s'ajustarà a les resolucions adoptades per majoria en aquest Parlament, tal com escau en un règim democràtic.

S'acusa també el Departament de manca de detall dels programes d'inversions i de manca d'un pressupost per a programes. Això ha estat ja citat en els torns de defensa d'aquestes esmenes i, certament, que en els capítols sisens de les diferents Direccions Generals ja hi ha especificada la llista d'allò en què consisteixen aquests programes que només citaré per sobre: la instal·lació de mobiliari, informàtica, mercat de flors, vehicles, promoció i lluita contra agents nocius, etc. Una llarga llista que no llegeixo sencera per no esgotar el temps disponible i, simplement, dir que aquests són els programes. En Comissió es van donar unes explicacions. A vegades es va reclamar més informació, en alguns casos es va procurar donar aquesta informació de més, però jo el que sí que puc dir és que en aquest debat en plenari nosaltres complementarem aquesta informació i esperem complementar-la amb satisfacció dels Grups esmenants.

Excessiva concentració del Capítol II, serveis centrals. Això ja s'ha dit, bé però això és una qüestió que el Departament ha tingut aquest criteri d'evitar duplicacions innecessàries de serveis i per a un millor estalvi i racionalitat en les despeses, això és una matèria opinable. S'ha pres aquesta opció. El que nosaltres no podem admetre és que seguir aquest criteri o seguir-ne un altre sigui base per a sostenir una esmena a la totalitat. Es pot criticar si serà millor, si serà pitjor: s'ha pres aquesta opció. De tota manera, això de dir «doncs, els Pressupostos que els tornin», això creiem que no és, no té prou base.

A més a més, hem vist que tampoc l'oposició no ha presentat esmenes per distribuir aquests crèdits entre les diferents Direccions Generals, cosa que, si haguessin volgut, ho haurien pogut fer perfectament.

S'acusa també de tractament descompensat de serveis de divulgació del Departament i dels corresponents als organismes autònoms que en depenen. Això creiem que es tracta d'una afirmació gratuïta. Els conceptes de publicació del Departament han quedat en 16,4 milions, l'INCACAR en 300.000 pessetes i l'INCAVI en 1.600.000 pessetes. Per tant, creiem que aquesta descompensació no existeix.

Es fa la crítica també de poca dotació econòmica de tasques d'investigació. La crítica de poca dotació econòmica es podria fer, potser, a totes les partides del pressupost i evidentment que potser nosaltres hi estaríem d'acord: què més voldríem que tenir molts més diners per a poder multiplicar el pressupost per dos. Ara, jo el que els diré és el següent: Al Capítol II, al Servei d'Investigació Agrària, hi ha una partida de 15 milions de pessetes; a l'INCACAR, per investigació, hi ha una partida de 5.920.000 pessetes; una bona part de l'article 61 de l'INCAVI, concretament els conceptes 602 i 612, també s'han d'imputar a investigació, i aquest article 61 de l'INCAVI puja a 16.425.000 pessetes.

També s'ha de poder considerar inversió una part alíquota de la partida 10/03, 483/01, becaris d'investigació agrària i pesca: 10,25 milions; la part alíquota del Capítol I, de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament: 146 milions; els

conceptes 251.75 i 252.75, de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament: 593.000 pessetes i 2 milions, respectivament. Com a investigació també, la part alíquota del concepte 10/03 62, de 15.640.000 pessetes, i tot l'article 69, 21 milions i mig de pessetes.

Això són els diners que hi ha per a investigació en aquest pressupost. N'hi ha pocs? Bé, també n'hi ha pocs en tots els altres conceptes. Aleshores, vostès saben, senyors i senyores Diputats, que fer un pressupost, que fer política consisteix a administrar uns diners —a vegades, a voltes, consisteix a administrar la misèria—, i a distribuir-los segons els criteris de la millor manera possible.

Certament que hi ha una esmena d'augment del Grup Socialista a partides d'investigació, però és traient diners de personal. Això de moment no es pot fer perquè per a fer la investigació també s'ha de menester gent; no es pot dir que s'investigarà més però amb menys gent.

I, a més a més, hi ha esmenes de rebaix de personal en aquesta Direcció General i de quasi supressió, només és de 100.000 pessetes en l'article 691, Programes específics d'investigació agrària, de 25 milions. L'oposició proposa deixar-hi 1.000 pessetes adduint, com a motivació, la manca d'explicació. Hi ha moltes esmenes de demanda d'explicació en què es proposa un rebaix de 1.000 pessetes perquè així, en el debat, hi ha oportunitat de demanar un torn d'explicació. Però una cosa és rebaixar 1.000 pessetes i una altra cosa és rebaixar-ne 24.990.000. Per a demanar informació sobre un concepte no fa falta proposar un rebaix tan elevat.

Jo, a la vista d'aquestes esmenes que ens ha anat fent l'oposició en els pressupostos, jo el que crec és que el que hauríem de recomanar al Departament d'Economia i Finances seria que l'any vinent faci un estudi de com quedarien els pressupostos aplicant-hi totes les esmenes del Grup Socialista i totes les esmenes del PSUC, i llavors seria bonic de veure que ens sortien veritables monstres (*Rialles.*). Seria un exercici molt instructiu que jo crec que el Departament d'Economia i Finances hauria de fer i que no ens hem de perdre. (*Rialles i remor de veus.*)

Se'ns demana també, o se'ns queixen, de no tractament del tema d'estalvi de l'aigua. En aquest punt hem de dir que hi ha una partida per a la utilització d'aigües depurades per regs, dotada amb 100 milions, de la qual, justament, el PSUC vol rebaixar 50. És una manera d'ajudar la política d'estalvi i de racionalització de l'aigua. Hi ha també una altra partida d'embassaments per a aprofitaments d'aigües a zones àrides que l'esmena del PSUC —esmena número 352— vol rebaixar en 1.000 pessetes. No sé per què es volen rebaixar 1.000 pessetes (*Remor de veus i rialles.*).

També el PSUC vol rebaixar 100 milions del concepte de transformacions en regadiu en règim privat; el concepte 10/01, 746/61. Certament, creiem que si aquestes esmenes prosperessin la situació no milloraria pas gens. És veritat, però, que el PSUC proposa crear una partida —la 10/02 761— de «foment de l'estalvi d'aigua per a ús de reg en l'explotació familiar agrària» que vol dotar en 237 milions i mig. Però això és a base de despullar totalment les altres partides del Capítol II: 48 milions, i del Capítol VI: 189 i mig milions, totes elles de la Direcció General del Medi Rural. O sigui, que indiscriminadament s'ha de rebaixar un 16% del Capítol VI, de la Direcció

General de Medis Rurals, per a anar a una partida que no va acompanyada de la menor informació, ni del menor detall —justament el PSUC, que ha fet moltes esmenes demanant detall i dient que havia d'haver-hi informació. En canvi, aleshores, ens proposa la creació d'un concepte del qual no se sap absolutament en què consisteix, de 237 milions i mig. Això és demanar-nos de fer un acte de fe que, senyors del PSUC, no estem disposats a fer.

I, finalment, se'ns parla de la filosofia entorn dels polígons agrícoles i àrees de defensa sanitària en matèria ramadera. Efectivament, el PSUC concreta la seva filosofia en aquesta matèria intentant crear un concepte —el 10/02 731/00— de transferència a corporacions locals, traient 60 milions de tractaments preventius dels monts per a la lluita contra incendis —excuso de comentar la calamitat d'aquesta proposta (*Remor de veus.*). Mirin, això dels polígons agrícoles i àrees de defensa sanitària en matèria ramadera creiem que és una incorrecció tècnica. Que quedi ben clar que no ens defensem en contra d'aquest punt dient que no es pot matar tot el que és gros, que això no es pot fer perquè no hi ha diners per a tots, etc. No, senyors la nostra filosofia —i no m'agrada dir-ne filosofia d'aquestes coses—, el nostre parer és que això no es fa perquè no s'ha de fer (*Rialles i remor de veus.*). De tota manera, com que aquesta esmena segueix en peu, em permetran que deixi l'argumentació detallada sobre aquest punt per al moment en què hi arribem, en el curs del debat.

Bé, i per entrar ja directament en l'exordi final, direm només que el nostre Grup creu haver demostrat la manca de justificació de les esmenes de refús, i en cap cas la supressió de les partides pressupostàries corresponents al Departament no seria una bona solució per als problemes de l'agricultura a Catalunya; i no seria ni tan sols una solució mediocre, seria una mala solució. No seria tampoc cap solució l'endarreriment enorme que suposaria la reelaboració del pressupost d'aquest Departament i una nova tramitació per a la Cambra, cosa que col·lapsaria l'activitat del Departament fins a la tardor. Aleshores sí que l'agricultura a Catalunya n'estaria greument perjudicada.

El projecte de pressupost del Departament és bo; el pressupost s'ha millorat en Comissió i encara algun aspecte es podrà acabar de perfilar o de perfeccionar en aquest Plenari. La informació que ha donat, la informació que dona i que donarà el Departament ha estat, és i serà abundosa, extensa i útil. I he de recordar justament que les respostes que dona l'Honorable Conseller a totes les preguntes i interpellacions que se li adrecen són exemplars pel seu detall, profunditat i justesa, i vull agrair des d'aquí als senyors Consellers i als seus col·laboradors el magnífic esforç que han fet per preparar els torns de resposta a les esmenes i la informació corresponent als temes d'aquest debat (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, silenci. (*Rialles persistents.*) Silenci!

El Sr. CASALS: No hi ha res, doncs, que justifiqui el manteniment d'aquestes esmenes a la totalitat, i en cas de mantenir-se jo invito tots els senyors Diputats a votar-hi en contra.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, el resultat d'aquesta votació ja no dependrà, en tot cas, del que jo pogués afegir a partir d'aquest moment (*remor de veus*); *les jeux sont faits*, o, dit en paraules més clàssiques: *alea iacta est*, que una

persona sarcàstica traduïa per «*ale*, ja està!» (*Rialles.*)

Els invito només a expressar amb el seu vot (*persisteixen les rialles*) si amb consciència vostès creuen que és millor per a Catalunya que el Departament tingui el pressupost aprovat ara o que no li tingui.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, senyores, senyors Diputats, no entraré —ni hi vull entrar— en detalls de xifres, però sí que voldria aclarir la filosofia que comporta per als partits de l'oposició el pressupost del Departament d'Agricultura.

A mi m'ha fet la impressió que hi havia en les seves idees, podria dir, un cert verticalisme. I dic un cert verticalisme perquè la frase de pretendre arreglar l'agricultura des d'un pressupost, d'un sol pressupost, del pressupost d'enguany, trobo que és una frase molt aventurada, molt agosarada, d'altra banda.

Si jo tingués dots de transformista i pogués portar aquí els que rebran el bé o el mal d'aquest pressupost, estic plenament convençut que la consideració de la Cambra i la consideració dels partits seria bastant diferent.

D'altra part, només, i ja entrant en simples detalls, només posant-lo com a exemple, agafant l'INCAVI que ha citat el Diputat senyor Maties Vives com un sector, és indiscutible que no tots els sectors poden ser ajudats de la mateixa manera, ni han de ser ajudats de la mateixa manera. És indiscutible que nosaltres hem escollit aquells sectors socialment més afectats, aquells que utilitzen molta més mà d'obra, aquells que són d'una característica pròpia de Catalunya per a ésser considerats, i no podem agafar de cap manera els sectors globalment.

Podria estendre'm en detalls d'intentar fer pràcticament aquí la història de tota l'agricultura i la història de tots els temps. Un pressupost no és res més, senyors, que un simple pressupost. La major part d'accions que es poden fer en el món pagès són absolutament a la demanda. S'ha de perdre el vici de dir-li al pagès, a través de lleis i pressupostos, què és el que ha de fer. Hem d'ensenyar, hem de dir, i el pagès ja ho sap, a caminar sol, i caminarà sol amb o sense pressupost, perquè així són els nostres pagesos.

Gràcies, senyors.

(*El Sr. Martín i Toval demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): ...en la defensa d'aquesta esmena, voldria intervenir, fent ús del que preveu el Reglament quant al temps utilitzat pel senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Voldria dir només que el senyor Conseller hi ha estat menys de tres minuts; per tant, si el senyor Diputat es veu amb cor d'intervenir amb un minut i mig.

El Sr. AYGUADÉ: Sí, perfectament perquè el que hem de dir és molt poca cosa, simplement que un pressupost no és simplement un pressupost, i això mai no ho pot dir un home de govern, ni un home de Govern de Catalunya.

Un pressupost és, d'alguna manera, l'element més important que ha de discutir cada any un Parlament per a poder fer efectives el que són promeses electorals, o el que és un progra-

ma de Govern. I una altra cosa; jo he sentit al senyor Casals defensar les esmenes però el que sento és que no ho hagi fet el pare de la criatura, que al cap i a la fi era el que ha fet els pressupostos.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(El senyor Ribó demana per parlar.)* Sí?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Amb el mateix sentit que el Diputat senyor Maties Vives, faria ús...

El Sr. PRESIDENT: No, jo crec que si no, no respectaríem el Reglament. El senyor Maties Vives podia haver demanat la paraula anteriorment, però si no resulta que els Diputats haurien parlat molt més temps que el senyor Conseller, i això amb aquestes intervencions no previstes...

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: El senyor Ayguadé ha estat escassament un minut en la seva resposta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, mig minut *(Rialles.)*

El Sr. VIVES *(de l'escó estant)*: Moltes gràcies, senyor President. Tot i que jo havia demanat la paraula al mateix moment que el Diputat senyor Pere Ayguadé, però per disposició en la sala segurament el senyor President no m'ha vist. Dir i aclarir que he procurat en el torn de defensa de l'esmena del meu Grup parlamentari adoptar un torn de seriositat que crec que ha d'estar d'acord amb els debats d'aquest Parlament, cosa que, dissortadament, no crec que hagi succeït en altres interpretacions.

Això, efectivament, no és un partit de tennis, és un partit de frontó en aquest Parlament, en què uns Diputats sortim a argumentar amb dades i xifres a la mà i amb paraules, i se'ns contesta amb escrits prefabricats des de la Conselleria, com ha quedat ben clar en aquest debat.

Efectivament jo no he anat, en cap moment, en contra del pressupost de l'INCAVI, senyor Conseller; he dit que estava en contra del pressupost del Servei d'Extensió Agrària. Que quedi clar! I, efectivament, hem d'anar a la demanda, però quan no tenim previsió de què farem amb els programes el mes de maig en què estem discutint el pressupost, malament anirà aquesta demanda.

I, finalment, aclarir dues qüestions. La primera, si en aquest debat sobre inici de política agrària s'acumulen els pressupostos, senyor Conseller, és perquè dissortadament d'aquesta Conselleria no tenim res més, en aquest Parlament de Catalunya, i les coses que tenim van i vénen de la Conselleria fins a aquest Parlament, i se'n tornen a la Conselleria.

I aclarir, amb tota la serietat i amb tota la tranquil·litat del món al Diputat senyor Casals que cap pressupost que surti d'aquest Parlament el nostre Grup parlamentari no el considerarà un monstre; ni el de vostès, encara que no hi estem d'acord.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Si em permet, senyor President, una qüestió d'ordre en el fonamental, perquè no serveixi de precedent una interpretació que nosaltres entenem que no és l'ajustada.

Nosaltres, modestament, al nostre entendre, senyor President, l'apartat cinquè, de l'article 63 del Reglament, quan diu que si intervenen els membres del Govern poden fer ús, en un temps proporcional... Parla que els Diputats que intervinguin utilitzin un temps proporcional. Per tant, nosaltres entenem, senyor President, sens perjudici que no demanem ara la solució ni al senyor President ni a la Mesa —és perquè no ser-

veixi de precedent una possible interpretació restrictiva d'aquest article...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, l'article diu «els Diputats», però també diu «els membres del Govern».

Bé, passem a votació les dues esmenes a la totalitat. Passem a votació conjuntament les dues esmenes a la totalitat, perquè evidentment són, em sembla, idèntiques.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les esmenes 480 i 481, en la pràctica idèntiques, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les dues esmenes, 480 i 481, han estat rebutjades per 39 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors Diputats, donada l'hora que és, suspènem la sessió fins demà a dos quarts d'onze del matí. Se suspèn la sessió.

(Són les deu i un minut del vespre.)

Rectificacions per error tipogràfic

Rectificació al DSPC núm. 99, pàg. 2897, segona columna.

A continuació de l'última línia, manca el fragment següent:

31, 46, 134, 142, 149, 159, 180, 190, 192, 201, 202, 203, 229, 295, 315, 347, 391, 404, 416, 439, 468, 477, 507, 512, 517, 534, 554, 558, 567, 574 i 580. I, per al concepte 181: 30, 47, 135, 143, 150, 160, 181, 191, 193, 204, 296, 316, 348, 392, 405, 417, 440, 469, 478, 483, 485, 508, 513, 518, 535, 555, 559, 568, 575 i 581.

Bé, doncs anem a votar conjuntament totes les esmenes enumerades amb el número d'ordre del Grup Socialista, els números llegits són els números d'ordre del Grup Socialista. L'equivalència amb els números d'ordre del *Butlletí* la podríem llegir, almenys per un concepte, però crec que és inútil.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Totes les esmenes enumerades han quedat rebutjades per 44 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

L'esmena que seguia al *Butlletí*, l'esmena número 30, ja ha quedat votada. I passem, doncs, a l'esmena número 16, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, número d'ordre al *Butlletí* 35, que es refereix també a la Secretaria General i Consell Executiu, concepte 731. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Sí, senyor President, per seguir amb el to d'economia de temps, el nostre Grup parlamentari ha preparat també una agrupació d'esmenes que corresponen concretament als conceptes 221, 223, 234 i 241. És a dir, concretament el que fa referència a lloguers, neteja, calefacció, ventilació, comunicacions i dietes, locomoció i trasllats del Conseller i alts càrrecs. Passem llistat a la Mesa, i llegiríem amb molta tranquil·litat el número que té cadascuna de les esmenes, del text del Dictamen, per facilitar dels senyors Diputats. Corresponen en la seva totalitat a les esmenes 35, 54, 56, 67, 71, 101, 154, 156, 317, 336, 453, 456, 459, 460, 491, 492, 494 i

(N. de la R.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

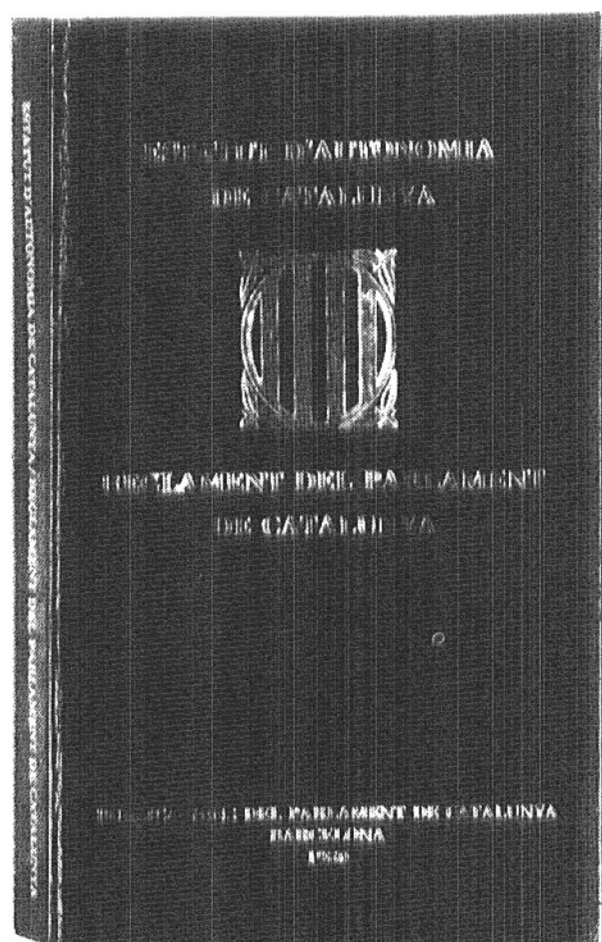
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella,
BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.

